

פארגרעסערטע
פסח אויסגאבע

קרייט ברסלב באזש

שנה ג'
נומער קכ"ב
י"ט פסח
תשפ"ב

זמן חרוזות

א נסיעה
ארויס פון
מצרים

שבת התועדות סיום
סדר מועד

שבת חנוכה אין קרית
ברסלב

נסיעה אויף קברי
צדיקים אין אייראפע

נסיעה קיין ארץ
ישראל פר' ויגש
תשפ"ב

נסיעה קיין ארץ
ישראל אדר ב' תשפ"ב

קרית ברסלב בלעטל וואונטשט פאר אלע חשובע ליינער א פרייליך כשר'ן פסח

ווי דער ראש ישיבה לערנט מיט אונז, איז נישט מער ווי א פאסיגע צייט אראפצושרייבן פאר אייך אפאר געקליבענע נסיעות ביים ראש ישיבה, פון וואס מיר האפן אז איר וועט גאר שטארק הנאה האבן, און ארויס נעמען פון דעם חיזוק וויאזוי מען קען ארויסשפאצירן פון די היינטיגע מצרים, וואס דאס איז אונזער יצר הרע וואס רעדט אונז אן צו האבן קשיות אויפן אייבערשטן, און זיין צובראכן פון אלעס וואס גייט אריבער.

ליינט און האט הנאה.

יום טוב פסח תשפ"ב

לכבוד יום טוב פסח שטעלן מיר אייך פאר א הערליכע ביילאגע פון לעצטערע נסיעות ביים ראש ישיבה שליט"א, הערליך באשריבן דורכ'ן ראש ישיבה, בייגעלייגט מיט בילדער פונעם נסיעה.

יעצט ווען מיר אלע גייען אויף א נסיעה "ארויס פון מצרים" - מען גייט ארויס פון אלע עצבות ומרה שחורה, און מען גייט אריין צו א וועלט פון לעבן מיטן אייבערשטן און לערנען תורה יעדן טאג אזוי

רעדאקציע

מרדכי אינדיג

אברהם הערש וועבערמאן

אברהם יצחק אייזנער

יחזקאל שרגא שארף

צו באקומען די וועכנטליכע קרית ברסלב בלעטל אפגעשיקט צו אייער טיר רופט:

718.387.2691

subscribe@kerenhadfusa.org

צו אדווערטייזן אדער אריינצושיקן א מעסעדזש צו די רעדאקציע בריון אדער הגהות רופט:

845.379.1161

breslevofficeliberty@gmail.com

קול ברסלב: 212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב:

212.444.9169

BRESLEVCENTER.COM

בית המדרש היכל הקודש ברסלב

קרית ברסלב ליבערטי יצ"ו

נתיבסד צ"ח ב"ק מרן הגה"ק מוהרא"ש זצ"ל - בנישואות הראש ישיבה שליט"א
181 Huschke Rd Huerteviller NY 12747

זמנים ליום טוב פסח

ערשטע טעג

10:30..... שחרית ביידע טעג

עס וועט נישט קיין סיפורי מעשיות נאך שחרית

8:00..... מנחה ביידע טעג

צווייטע טאג שחרית וועט דער ראש ישיבה דאווענען אין ביהמ"ד אשר בנחל

צווייטע טאג מנחה וועט דער ראש ישיבה דאווענען אין ביהמ"ד ענתו אמנה, עס וועט זיין א שמועס נאכן דאווענען אב ורצה השם

זמנים לחול המועד

9:00..... ערשטע מנחן שחרית

10:00..... דף גמרא שיעור

11:00..... שחרית מיטן ראש ישיבה שליט"א

8:15..... מנחה מעריב

עס וועט זיין א שיעור סענעס ראש ישיבה יעדע נאכט נאך מעריב

זמנים פאר די צווייטע טעג

שביעי של פסח ביינאכט וועט מען זיך באמקומען אין ביהמ"ד אשר בנחל 11:30

10:30..... שחרית ביידע טעג

עס וועט זיין א קידוש אחרון של פסח נאך שחרית

7:45..... מנחה ביידע טעג

8:00..... בעילת התג סעודת מטיח

אויב עס וועט זיך עפעס טוישן וועט מען בעלדן אב ורצה השם

הנהלת בית המדרש

הדלקת הנרות.....07:21

מוצאי יו"ט08:54

צווייטע טעג

הדלקת הנרות.....07:28

מוצאי יו"ט09:00

זמנים
Liberty

פסח ט"ו ניסן תשפ"ב

Fri 15 58°/42° Mostly Sunny

Sat 16 55°/40° PM Showers

Sun 17 49°/39° Showers

Mon 18 52°/37° Showers

Tue 19 47°/34° AM Rain/Snow Showers

Wed 20 48°/32° Mostly Cloudy

Thu 21 49°/34° Partly Cloudy

Fri 22 54°/41° Mostly Cloudy

2 • קרית ברסלב בלעטל - פסח אויסגאבע

א אפא (הארצית)

בריון

בס"ד.

טאקע דערפאר בין איך געאייגנט צו שרייבן דעם בריון, ווייל דער פסוק זאגט (משלי כז, ב): "יְהַלְלֶךָּ זֶר וְלֹא פִיךָ נִכְרִי וְאֵל שְׁפָתֶיךָ" – א פרעמדער זאל דיך אויסרומען און נישט דיין מויל, דרויסנדיגע און נישט דיינע אייגענע ליפן. אלזא אלס פרעמדער און דרויסנדיגער צו ברעסלאוו און אייער גאנצע קהילה - ביטע ערלויבט מיר צו מקיים זיין דעם פסוק און שרייבן מיינע איינדרוקן.

טייערער ראש ישיבה און טייערע חברים פון די קהילה, איר אלע ווייסט אודאי געוויס אז דריי גרויסע ברענעדיגע פראבלעמען פלאגן כלל ישראל אין די איצטיגע תקופה (פון דעם קומט ארויס א פערטע פראבלעם וואס ווערט שטארק פארבעסערט ווען די דריי גייען אוועק) און דאס איז: 1. די מאנגל אין ישיבות פאר אסאך בחורים, 2. די מאנגל אין עפארדעבל דירות וואו צו וואוינען בהרחבת הדעת, 3. און די אומגעהויערע גרויסע הוצאות החתונה און ארום. (און פון דעם קומט ארויס די פערטע פראבלעם שטארק מער, דער פראבלעם פון שידוכים - וואס איז בעצם יעדעס מאל א פרטיות'דיגע זאך אבער ווערט פארשווערט פון די ערשטע דריי גאר שטארק).

דאס וויל איך ארויסברענגען, אז חוץ וואס איך זע אין די מזל טוב צעטלעך אז איר פערזענליך זענט אסאך מאל דער שדכן ביי חברי הקהילה, און געוויס העלפט איר ארויס אין אנדערע שידוכים וואו א צווייטער איז שדכן, וויל איך צוקומען צו די דריי גרויסע ברענעדיגע פראבלעמען פון כלל ישראל וואס איר האט זיך אריינגעווארפן צו לינדערן. קודם דאס אז א געוואלד מיט בחורים, אפילו ערליכע און

כבוד הרב הגאון הגדול, מעוז ומגדול, דורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו מורינו הרב ר' יואל רוטה שליט"א ראש ישיבת תפארת התורה ומנהיג חבורת היכל הקודש, ה' עליו יחי'

אחרי דרישת שלום תורתו הרמה כראוי - וועל איך שרייבן אויף אידיש. מיר האבן זיך געטראפן אין ביהמ"ד ... אין א וואכן טאג, איך האב איך געבעטן אייער אדרעסס ווייל איך וויל זייער שטארק איך שרייבן א בריון. איך בעט איך זייער בכל לשון של בקשה, ביטע מפרסם זיין דעם בריוו וכלשונו, ווייל עס איז דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב; אויב מעגליך נאך אינעם פסח גליון, ווייל דאס ווערט געווענליך שטארק מפורסם און געליינט בקרב כל בית ישראל.

איך שיהי', איך געדענק נישט צי איך האב איך דאס געזאגט דעמאלט אין בית המדרש, איך בין בכלל נישט קיין ברסלב'ער חסיד און איך האב לעת עתה נישט קיין שום פלאן נתקרב צו ווערן צו ברסלב, נישט צוליב נעגעטיווע סיבות, נאר פשוט בתוך עמי אנכי יושב; איך בין אויפגעצויגן געווארן אזוי ווי איך בין, און איך בין נישט נשפע געווארן פון קיין שום אנדערע מהלכים אדער קרייז, אויך נישט ברסלב.

געלונגענע - דרייען זיך ארום אן א ישיבה, און אפילו ווער עס עפנט א ישיבה לתועלת הציבור, איינמאל עס איז שוין געבויט און באפעסטיגט - הויבט מען זיך אן צו קלויבן בחורים מיט כל מיני חשבונות, איז אבער באקאנט אז אייער ישיבה האט ברייטע אפענע טויערן, און יעדער בחור פון כלל ישראל וואס איז ארויסגעבליבן - ווערט נישט אוועקגעווארפן אדער אוועקגעשיקט, נאר לויט ווי איך הער נעמט מען זיי אויף מיט אפענע ארעמעס, אשרי לכם ואשרי חלקכם, ומכם ילמדו וכן יעשו.

יעצט צום צווייטן און צום דריטן פראבלעם וואס איז דערווייל נאר געלינדערט ביי אייער קהלה און קרייז, פיל איך אז מען דארף דאס אויסשמועסן, סיי אלץ חיזוק פאר אייער קהילה און סיי אלץ מאטיוואציע און שטופ פאר אנדערע מנהיגים, רבנים און עסקנים פון אנדערע קרייזן און קהילות: דאס הייסט א מנהיג וואס באפאסט זיך מיט די פראבלעמען צו די זאך. וואס מען רופט אויף ענגליש 'העד-אן'.

דאס אויפשטעלן דעם ישוב אין ליבערטי לשם ולתפארת ולתהלה מיט אלע געברויכן וואס א ישוב דארף צו האבן, ווי מען זאגט 'פון וויגל ביזן גריבל' בכל פרטיה ודקדוקיה אן א הילף פון דרויסנדיגע אינוועסטארס וכו', נאר לשם שמים, צו העלפן פאר אידישע קינדער, אשרי לכם ואשרי חלקכם.

און אזוי אויך מיט'ן חתונה מאכן, וואס מען האט געטון צו דער זאך מיט די אומזיסטע חתונות און אלעס ארום פאר שפאט ביליג, ארום אכציג מחותנים האבן זיך שוין געשפאר אזוי סאך געלט, איך קען נישט די חשבונות אבער אויב א דורכשניטליכער מחותן האט זיך געשפארט ארום פופציג טויזנט דאלער, האט איר שוין געשפארט דירעקט כאטשיג פיר מיליאן דאלער אידיש געלט פון גיין לטמיון, און נישט געדארפט שנארן, אין צוגאב וואס עס איז משפיע אויף ארום און ארום, אז אנדערע זאלן אויך לכבוד דעם מצמצם זיין. עס קען רואיג געזאגט ווערן אז ביז היינט האט איר שוין געשפארט ארום

פינף מיליאן דאלער אידיש געלט (און בלוט, דמים תרתי משמע) - פון אויסגיין פאר כל מיני שטותים והבלים, ועוד ידכם נטוי', און אפגערעדט פון די שפארזאמקייט ביי אנדערע שמחות, ווי בר מצוה'ס, וואך נאכט'ס קידושים, ועוד.

צו מאכן די חשבונות פון געלט געשפארט פון די ישוב - איז יעצט נישט מיין מעגליכקייט, אבער זיכער אויך אין די גרויסע מיליאנען.

צו רעכענען די קאסט פון א בחור וואס טרעפט א ישיבה איז אויך נישט קיין עסק יעצט פאר מיר, אפגערעדט פון די רוחניות'דיגע קאסט פון הצלת נפשות מישראל, וואס האט נישט קיין שאץ און קיין ערך.

אלוז וויל איך זיך באדאנקען פאר אייך אלס א פשוט'ער מעמבער פון כלל ישראל, אז איר טוט אזויפיל צו לייזן און פארגרינגערן פאר די פראבלעמען; וואויל איז אייך, און איך בין מקנא די אנהענגערס פון אייער קהילה, אז זיי האבן אזא מנהיג וואס טוט אזויפיל פאר אייך, און אין איינוועגס פאר גאנץ כלל ישראל.

אפשר וועל איך מיט דעם בריוו אויך אויפטון אז אייערע בני הקהילה און ארומיגע וועלן כאטשיג וויסן מחשיב צו זיין וואס מען טוט פאר זיי, און שטיין צו די האנט און פארגרינגערן מיט וויפיל עס איז נאר מעגליך און חלילה נישט פארשווערן די ארבעט מיט פריוואטע נגיעות אדער חשבונות וואס קומען געווענליך אונטער ביי יעדע דבר שבקדושה, און פארשווערן די הייליגע ארבעט.

געדענקט, אויב איר זענט מצליח - זענט איר זיכער גורם אז נאך מנהיגים וועלן אויך טון פאר זייערע קהילות, כאטשיג אביסל פון וואס איר טוט, און אלע וואס העלפן צו - וועלן האבן א חלק און העלפן גאנץ כלל ישראל.

זייט געזונט און שטארק, א כשר'ן פרייליכן פסח

היכל הקודש נויעס

ארץ ישראל

תלמידי היכל הקודש געדענקען צום גוטן דעם איש החסד דאקטער ר' יצחק ראזענבערג ז"ל

מיט צער און ווייטאג נעמען אנשי שלומינו אויף די שווערע בשורה איבער די פטירה פון אונזער חבר הרה"ח יצחק ראזענבערג ז"ל, וואס האט צוריק געגעבן זיין לויטערע נשמה צום באשעפער, דעם ערב שבת קודש טהרה.

ר' יצחק ז"ל, טראץ דעם וואס ער איז געווען גאר א פארנומענער מענטש, זייענדיג אן אויסגערופענעם דאקטער, האט אבער זיכער געמאכט גוט אויסצונוצן זיינע טעג, און זיי אנגעפילט מיט תורה, מצוות און מעשים טובים, ער האט צווישן זיינע פילע לימודים געענדיגט הונדערטער מאל משניות.

ביים שיעור דאנערשטאג נאכט טהרה האט דער ראש ישיבה דערמאנט פון ר' יצחק, אז פאר א גוטע פאר יאר צוריק האט אים שוין ר' יצחק געזאגט אז ער האט שוין געענדיגט איבער 400 מאל משניות, ער פלעגט זאגן יעדן טאג 18 פרקים משניות, האט דער ראש ישיבה אויסגעפירט "זיינע הונדערטער סעטס משניות נעמט ער מיר דארט אויבן, און דאס וועט אים אפהיטן פון אלעם בייזן, אזוי אויך אלע אנדערע לימודים וואס ער האט געהאט, דאס באגלייט אים דארט אויבן." אויך האט דער ראש ישיבה גערעדט פון דעם וואס

ר' יצחק וועלכע איז געווען א דאקטער האט גאר געטריי באדינט מוהרא"ש זי"ע, אסאך מענטשן האבן געהאלפן מוהרא"ש, אבער אויף ווייניג מענטשן קען מען זאגן אז זיי האבן באדינט מיט געטריישאפט, ר' יצחק איז פון די מענטשן וואס האבן באדינט מוהרא"ש גאר געטריי, און קיין שום חשבונות, און האט געהאט די זכיה צו ראטעווען דאס לעבן פון מוהרא"ש ווען ער האט געהאט דעם שווערן הארץ אטאקע אחרון של פסח, און איז געווען די גוטע שליח צו געבן פאר די וועלט די זכיה צו האבן מוהרא"ש מיט אונז פאר נאך עטליכע גוטע יארן. אויך איז ר' יצחק געטריי געשטאנען צום ראש ישיבה שליט"א, געהאלפן דעם ראש ישיבה ביים עפענען די הייליגע מוסדות, און בכלל מיט אלעם וואס ער האט נאר געקענט. ר' יצחק איז אלץ געווען א פרייליכער איד, און זיך קיינמאל געמישט אין קיין מחלוקת, נאר אלץ געהאט א גוט ווארט פאר יעדעם.

ר' יצחק פלעגט שטארק מחזק זיין און העלפן די מפיצים, אין זיינע אינגע יארן פלעגט ער אליינס עוסק זיין אין הפצה ווען ער פלעגט אפכאפן און פארקויפן די טעיפס פון די שיעורים פון מוהרא"ש. אויך פלעגט ער מגיה זיין די ענגלישע קונטרסים פון מוהרא"ש, שפעטערע יארן פלעגט ער פארשפרייטן פאר די גאנצע וועלט "חזיון יומי" פון מוהרא"ש און דער ראש ישיבה, און מיט דעם מחזק געווען טויזענטער אידישע קינדער. ר' יצחק איז געשטאנען ביים שפיטאל בעט פון מוהרא"ש אין זיינע לעצטע טעג, ווי ר' יצחק פארציילט האט אים מוהרא"ש צוגערופן עטליכע שעה פאר זיין הסתלקות און אים געזאגט "איך האב אן אויסגעבעטן קינד, דעם ראש ישיבה, אל הנער הזה התפללתי".

יעצט ווען מען געזעגנט זיך פון דעם טייערן איד, נעמען זיך אנשי שלומינו פאר אז מען וועט אויך נאכטוהן דעם נפטר, און טוהן חסד איינער מיטן צווייטן, לערנען בהתמדה טראץ די פילע טירדות.

אין מלוין לו לאדם, אלא תורה ומעשים טובים בלבד.

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת וישב, כ' כסליו, שנת תשפ"ב לפרט

קטן

לכבוד מיין טייערער ליבער הארציגער ... גרו זאיר

איך בין יעצט אויפ'ן וועג צוריק פון א נסיעה. חסדי השם יתברך מיר זענען געפארן מיט א קבוצה תלמידי היכל הקודש מתפלל זיין ביי די הייליגע צדיקים, קדושים אשר בארץ המה. איך האב מתפלל געווען פאר דיר.

איך האב דיר שוין לאנג נישט געזען, איך בענק זיך צו דיר, איך האף אז אלעס איז ביי דיר אין בעסטן ארדענונג, איך האף אז דו נוצט דעם רבינ'ס עצות, די זיסע עצה פון זוכן גוטס אין זיך און אין א צווייטן. דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רפב) אפילו מען זעט זיך פול מיט חסרונות, מען זעט זיך שלעכט, מען איז פול מיט תאוות רעות - מוז מען זוכן א פינטעלע גוטס און מאכן אן עסק פון די נקודות טובות, זיך ליב האבן מיט די פינטעלע גוטס, דאס ברענגט דעם מענטש צו ווערן א גרויסער צדיק.

איך האב דיר זייער ליב, דעריבער וועל איך דיר שרייבן אביסל די סדר הנסיעה.

מיר זענען ארויסגעפארן זונטאג נאכמיטאג פון נוארק צוזאמען פינף און דרייסיג מענטשן; אפאר בחורים פון ישיבה מיט אינגעלייט תלמידי היכל הקודש. אויפ'ן וועג האב איך געשריבן בריוון. איך בין געווען זייער פרייליך, ווייל איך האב געבעטן דעם אייבערשטן איך זאל זיין פרייליך.

מיר זענען אנגעקומען קיין וויען מאנטאג אינדערפרי, מיר זענען צוגעפארן צום בית המדרש, מיר האבן געכאפט א טבילה, דארט האבן מיר זיך באגעגנט מיט נאך חברים תלמידי היכל הקודש פון ארץ ישראל, טייערע אינגעלייט, גרויסע מפיצים.

מיר האבן געדאווענט, איך האב געליינט, עולה געווען לתורה און געבענטשט גומל. מען האט געגעסן פת שחרית און זיך ארויסגעלאזט קיין אויגארן.

אויפ'ן וועג האבן מיר זיך אפגעשטעלט ביים ציון פון הייליגן חתם סופר זכותו יגן עלינו, מיר האבן געזאגט אינאיינעם דעם "יום ראשון" פון תהלים, געזינגען גנוגי התעוררות און זיך מתבודד געווען. האברך ... גרו זאיר האט מיר געברענגט אלע נעמען פון די וואס העלפן די ישיבה, איך האב געבעטן פאר אלעמען, פאר דיר אויך, דיין נאמען איז געווען אויף די קוויטלעך.

מיר האבן געדאווענט מנחה און זיך ארויסגעלאזט אויף א לאנגע נסיעה, זיבן שעה זענען מיר געפארן אלע אינאיינעם מיט א באקוועמע באס, רוב וועג, פאר לאנגע שעות, האבן מיר גערעדט שיחות וספורים פון הייליגן רבי'ן.

איך האב פארברענגט מיט די ארץ ישראל'דיגע חברים, מיר האבן זיך מחזק געווען מיט די אוצרות וואס מוהרא"ש האט אונז איבערגעגעבן פון רבי'ן. עס זענען געווען צוויי גבאים פון בית המדרש היכל הקודש ירושלים, מיר האבן גערעדט געוויסע פונקטן וואס מען דארף אכטונג געבן אין א בית המדרש היכל הקודש.

סדר הנסיעה אויף

קברי צדיקים אין אייראפע

חתם סופר

עס איז געווען אַ גרויסע התעוררות, צוביסליך זענען מיר געקומען צו זיך.

פון דארט זענען מיר געפארן קיין קערעסטיר, מיר האבן זיך דערקאפט דאס הארץ, עס איז געווען צוגעשטעלט א געשמאקע סעודה, מיר האבן דארט געזעכטיגט.

דינסטאג אינדערפרי האבן מיר זיך גע'טובל'ט אין מקוה און געדאווענט, געגעסן פת שחרית און ארויף צום

מיר זענען אנגעקומען אין אוהעל שפעט ביינאכט, מיר זענען געגאנגען קודם דאווענען מעריב, איך האב געזען אז עס איז דא א מקוה האט מיר אנגעכאפט א חשק זיך צו טובל'ן. הגם איך בין געווען אינדערפרי אין מקוה, אבער א ברסלב'ער חסיד גלוסט זיך ווי מער צו גיין אין מקוה, למעשה האב איך זיך אפגעברייט מיינע פיס, עס איז געווען קאכעדיג הייס, ספנת נפשות, איך בין ארויס מיט א נס.

חתם סופר

מיר האבן געזאגט צען קאפיטלעך תהלים ביים ציון פונעם קול אר' זכותו יגן עלינו, נאכדעם האבן מיר געזאגט דעם קאפיטל "שיר המעלות ממעמקים" פסוק בפסוק ביים ציון פונעם לבושי מרדכי זכותו יגן עלינו. מיר האבן געזינגען די שיינע זיסע ליד: "איך וויל זיין א איד, איך וויל זיין א פשוט'ער איד, וויל דער עיקר אידישקייט - זאגט דער הייליגער רבי - איז זיך פירן בתמימות ובפשיטות". מען האט דאס געזינגען מיט'ן נאנצן הארץ צום אייבערשטן.

מיר האבן געזאגט אינאיינעם "יום שני" פון תהלים און מיר האבן געזינגען דעם "אהבה רבה" ניגון פון רבי הערשעלע רימנובער זכותו יגן עלינו, עס איז געווען א גרויסע התעוררות, איך האב זיך געעפנט מיין הארץ, איך האב געהאט אפאר מינוט גוטע התבודדות, אויך דארט האב איך פארגעליינט אלע געמען פון אלע קוויטלעך.

איך בין ארויס פון דארט האב איך זיך אנגעהויבן גוט שפירן. דארפסט פארשטיין, נאכן פארן אזויפיל שעות ווערט מען צעטומלט, אבער אז דער אייבערשטער העלפט, מען קען זאגן אפאר אמת'ע דיבורים פאר'ן אייבערשטן, מען קען זיך אויסקרעכצן און לאזן א טרער - דארף מען שוין נישט עפעס מער.

יטב לב

פון דארט זענען מיר געפארן קיין ליסקע צום הייליגן צדיק רבי הערשעלע ליסקער זכותו יגן עלינו, דער מחבר פונעם ספר אך פרי תבואה, א תלמיד פונעם הייליגן ישמח משה זכותו יגן עלינו. מיר האבן דארט געזאגט אינאיינעם תיקון חצות; תיקון רחל און תיקון לאה, מיר האבן געזינגען אידישע תפילות אינאיינעם. מיר האבן געזינגען דעם ניגון פון הרב הקדוש רבי אייזיקל קאלובער זכותו יגן עלינו:

- "גלות גלות, ווי גרויס ביסטו - שכינה הקדושה, ווי שיינ ביסטו.
- וואלט דער גלות קלענער געווען - וואלט די שכינה שענער געווען".

ישמח משה

ציון פון הרב הקדוש רבי ישעי'לע מקערעסטיר זכותו יגן עלינו. מיר האבן געזאגט דעם יום תהלים, "יום שלישי", נאכדעם האבן מיר געזינגען נגוני התעוררות און זיך מתבודד געווען.

איך האב געבעטן פאר דיר דארט. איך וועל דיר זאגן דעם אמת, איך וואלט נישט געדענקט צו בעטן פאר

אין די הייליגע חנוכה טעג, זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב', סימן ב) חנוכה איז טעג פון הודאה; דער גאנצער לעבן ווערט גוט און זיס ווען מען זאנקט דעם אייבערשטן, מען ווערט נענטער און נענטער צום אייבערשטן.

ביים ציון פון הרב הקדוש מקאלוב זכותו יגן עלינו האבן מיר געזען די טיטל וואס מען האט געשריבן אויף די מצבה: "ה' ערליכער איד, וה' לומד גמרא על הדף".

מען האט געזאגט דארט די סוף פונעם יום תהלים, "יום רביעי", מען האט געזינגען א ניגון פון הרב הקדוש מקאלוב זכותו יגן עלינו, געדאווענט מנחה און זיך ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג קיין רומעניע.

אויפ'ן וועג האבן מיר גערעדט מעשיות וואס מיר האבן געהאט, ניסים וואס דער אייבערשטער האט געמאכט מיט'ן באצאלן חובות.

די וועג קיין רומעניע איז געווען אביסל שווער, מען האט אונז אויפגעהאלטן ביים גרעניץ אפאר שעה, מען איז אנגעקומען שפעטער ווי געפלאנט קיין סיגוט.

אין סיגוט האט קהלת סאטמאר געבויט א הערליכע בנין, א מקוה, א בית המדרש - מיט אלע באקוועמליכקייטן, דו מיינסט ממש אז דו ביסט אין וויליאמסבורג אדער מאנרא. מיר האבן דארט געגעסן, געדאווענט מעריב און געגאנגען צום ציון פונעם הייליגן ייטב לב, קדושת יום טוב און עצי חיים זכותם יגן עלינו. מיר האבן דארט געזאגט אינאיינעם תיקון חצות, דארט ביים ציון, נאכדעם האבן מיר געזאגט תהלים, "יום חמישי".

לכתחלה האבן מיר געהאט אין פלאן צו פארן קיין קארלסבורג צום מראה יחזקאל זכותו יגן עלינו, אבער א טייל עולם האבן זיך ממש געבעטן מען זאל אפשטעלן די נסיעה, עס איז געווארן

די, נאר האברך ... גרו יאיר האט מיר געגעבן זיין נאמען מיט נאך אסאך נעמען, די אלע וואס העלפן די מוסד, האב איך געקעטן פאר די; עס איז געווען א גרויסע התעוררות.

האברך ... גרו יאיר פון קרית ברסלב האט געמאכט אן אפיל, מען האט צאמגענומען צדקה פאר'ן בית התבשיל, פאר נצרכים פון אנשי שלומינו.

פון קערעסטיר זענען מיר געפארן קיין מאד, אויפ'ן וועג האבן מיר געהאט שיחות חברים מיט די חברים פון ארץ ישראל און פון חוץ לארץ.

איך בין יעצט אביסל אפגעמאטערט פון די נסיעה, איך האב נישט די כחות זיך מצמצם זיין צו שרייבן וואס מען האט גערעדט, הלוואי זאלן די אינגעלייט דאס אפשרייבן; מען האט גערעדט אזעלכע שיינע שיחות וספורים פון מוהרא"ש און אנשי שלומינו.

מיר האבן געזאגט צען קאפיטלעך תהלים ביים ציון פונעם קול ארץ זכותו יגן עלינו, נאכדעם האבן מיר געזאגט דעם קאפיטל "שיר המעלות ממעמקים" פסוק בפסוק ביים ציון פונעם לבושי מרדכי זכותו יגן עלינו. מיר האבן געזינגען די שיינע זיסע ליד:

"איך וויל זיין א איד, איך וויל זיין א איד - איך וויל זיין א פשוט'ער איד, ווייל דער עיקר אידישקייט - זאגט דער הייליגער רבי - איז זיך פירן בתמימות ובפשיטות".

מען האט דאס געזינגען מיט'ן גאנצן הארץ צום אייבערשטן.

פון דארט זענען מיר געפארן קיין קאלוב, אויפ'ן וועג האבן מיר געלערנט דעם שיעור גמרא, עס איז געווען אזוי שיינ צו זען ווי אזוי אנשי שלומינו לערנען שיעורים פסדרן.

מיר האבן געזינגען ניגונים פון הרב הקדוש מקאלוב, מען האט זיך מחזק געווען מיט דעם רבינ'ס עצות פון זאנקען דעם אייבערשטן. בפרט יעצט

לבושי מרדכי

סיגוט

עצי חיים

קערעסטיר

קערעסטיר

ר' הערשעלע ליסקער

שפאציר אין קערעסטיר

מארגן וועט נישט זיין די וועקנטליכער שיעור, עס איז דא א חתונה אין ישיבה, די דרייסיגסטע חתונה אין ישיבה בחנם. דאס אלעס איז צו פארדאנקען מוהרא"ש זכותו יגן עלינו וואס האט אונז געלערנט מיר זאלן זיך נישט נאריש מאכן מיט טייערע שמחות; מיר זאלן חתונה מאכן די קינדער יונג אויפ'ן פשוט'ן וועג.

וואס זאל איך דיר זאגן מיין טייערער ברודער, מיין הארץ איז פול מיט לויב און דאנק צום אייבערשטן אז ער האט אויף מיר רחמנות געהאט, מיר מקרב געווען צום רבי'ן; וואו וואלט איך געווען, ווי אזוי וואלט איך אויסגעזען אן דעם רבי'נס עצות, שכל און חיוזק? דאס האלט אונז ביים לעבן, דאס ברענגט אונז צום אייבערשטן. אז מען פאלגט דעם רבי'ן, מען באנוצט זיך מיט די עצות פון התבודדות און תפלה - איז מען נאר גליקליך.

דעם שבת פרשת וישב, שבת מברכים חודש טבת, וועל איך זיין אין שטעטל. אויף די קומענדיגע וואך, שבת חנוכה, וועל איך זיין אם ירצה השם אין שטעטל, מיט אנשי שלומינו. איך דארף מקצר זיין, איך וועל דיר נאך שרייבן.

חלוקי דעות, א טייל האבן געזאגט מען זאל גלייך פארן קיין קארלסבורג, א טייל האבן געזאגט אז אויב מען פארט ווייטער שפירן זיי אז דאס וועט זיי צוטרעטן צום מח, עס איז נישט פאר זייערע כחות צו פארן יעצט ביינאכט א נסיעה פון זעקס שעה.

איך האב געהאט גרויס חשק צו פארן קיין קארלסבורג, די גאנצע זאך וואס מיר זענען געפארן בכלל קיין רומעניע איז נאר געווען אז מיר זאלן קענען גיין קיין קארלסבורג, דאך האב איך זיך געמוזט רעכענען מיט די אויסגעמוטשעטע אידן, מען האט אפגעשטעלט די נסיעה און מען האט זיך אראפגעלייגט פאר דריי שעה, פון דריי אזיגער פארטאגס ביז זעקס אזיגער.

מען האט געדאווענט און זיך ארויסגעלאזט קיין קלויזנבורג, א וועג פון פיר שעה, אויפ'ן וועג האבן מיר געלערנט דעם דף גמרא. מוהרא"ש זכותו יגן עלינו האט אין אונז אזוי שטארק אריינגעבאקן מיר זאלן לערנען יעדן טאג א בלאט גמרא, אפילו מען איז אונטערוועגנס, צעבראכן און צעפארן - דאך איז מען נישט מוותר אויפ'ן בלאט גמרא.

וואס זאל איך דיר זאגן מיין טייערער ברודער, מיין הארץ איז פול מיט לויב און דאנק צום אייבערשטן אז ער האט אויף מיר רחמנות געהאט, מיר מקרב געווען צום רבי'ן; וואו וואלט איך געווען, ווי אזוי וואלט איך אויסגעזען אן דעם רבי'נס עצות, שכל און חיוזק? דאס האלט אונז ביים לעבן, דאס ברענגט אונז צום אייבערשטן. אז מען פאלגט דעם רבי'ן, מען באנוצט זיך מיט די עצות פון התבודדות און תפלה - איז מען גאר גליקליך.

מיר קומען שוין אן אין קלויזנבורג עירפארט, מיר פארן פון דארט קיין ווארשא און פון דארט פארן מיר אהיים קיין ניו יארק; מיר וועלן אנקומען אם ירצה השם מיטוואך נאכט.

זכרונו לברכה - האט ליב געהאט דעם ראש ישיבה. ער האט דערציילט אז ער האט אליינס מיט געהאלטן וויפיל מענטשן זענען געקומען רעדן שלעכטס צו מוהרא"ש אויף די ישיבה און אויף מיר, אבער מוהרא"ש האט נישט געוואלט מקבל זיין, מוהרא"ש האט זייער געהאלטן פונעם ראש ישיבה.

נאך די בר מצוה בין איך ארויסגעפארן מיט מיין משפחה צום שטעטל, דאנערשטאג צופרי ניין אזייער האב איך געדאווענט שחרית מיט די עלטסטע פתח פון תלמוד תורה, דער מלמד האט מיר מכבד געווען צו זאגן הלל, מיר האבן אינאיינעם געזאגט הלל מיט אונזער נוסח בקול; עס איז געווען א פארגענוגן.

נאך שחרית האב איך פארגעלערנט דעם דף גמרא פאר די עלטסטע פתח פון תלמוד תורה, די קינדער האבן פוין מיט געהאלטן. איינער פון די קינדער האבן געזאגט א חידוש, מען זעט ביי די מעשה פון אבא אומנא (תענית כב.), ווען אבני האט געשיקט זיינע תלמידים בודק זיין אבא אומנא און זיי האבן אוועק גענומען זיינע קישענעס און דעקעס - האט ער זיי

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת ויגש, ב' טבת, זאת חנוכה, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד מיין טייערער ליבער ... נרו יאיר

איך בין יעצט צוריק פון די הערליכער שבת חנוכה אין קרית ברסלב.

איז דאס געווען א שבת! מיר האבן זיך אזוי שטארק אויפגעפרישט מיט'ן רבינ'ס לימודים, א שאד דו ביסט נישט געקומען; עס זענען זיך צאמגעקומען צענדליגער משפחות אנשי שלומינו תלמידי היכל הקודש.

איך וועל דיר שרייבן אביסל פון דעם שבת.

מיטוואך נאכט נאכן צינדן די מגורה בין איך געווען ביי א בר מצוה אין ישיבה פון בחור ... נרו יאיר, דארט האב איך געטראפן מוהרא"ש'ס זון, הרב נחמן שליט"א, ער האט גערעדט לכבוד דער בר מצוה בחור. בתוך הדברים האט ער געזאגט אז ער מוז זאגן ברבים וואס ער געדענקט, ווי שטארק זיין טאטע - מוהרא"ש

אזא קינד; נישט זוכן ווי אזוי אים צו מאכן פאר א מחוצף, נאר ווי אזוי מען קען אים פארדרייען, עס זאל ווערן אלעס גוט.

דער מלמד האט זיך ממש מחז' געווען צו זען די מעשה, ווייל ער האט געמיינט אז נאר ביי אים פאסירט דאס, ער האט נישט געקענט טראכטן אז אזוינס פאסירט אויך ביים ראש ישיבה.

איך בין געווען ביי קינדערגארטן, פתה ב' און פתה ה'; אלע מלמדים האבן געהאט חיזוק.

פון דארט בין איך געפארן קוקן די נייע דירות, געלאפן אין מקוה און געדאווענט מנחה מעריב.

ביים צינדן זענען געקומען אלע בחורים, מען האט געזינגען אינאיינעם די זמירות, נאכדעם האב איך יעדן געווינטשן זיי זאלן זוכה זיין צו טרעפן זייער שידוך, די בחורים

בר מצוה פון הבחור יוסף סאלז נ"י אין ישיבה, הרב נחמן נרו יאיר זון פון מהר"א ז"ע ביים בר מצוה

דער ראש ישיבה לערנט פאר דעם דף גמרא פאר די קינדער אין שטעטל

גארנישט געזאגט, ווייל ער האט געוויסט אז תלמידים פון א צדיק וואס קומען בשליחות דעם צדיק, מן הסתם האבן זיי עפעס א פוננה דערין; דאס איז געווען זיין גרויסקייט, ער האט געוויסט אז א צדיק האט זיכער זיינע טעמים.

גלייך נאכדעם האבן מיר געהאט א שבע ברכות פאר החתן ... נרו יאיר, דער מחותן הרב ר' ... נרו יאיר איז געקומען צו פארן, איך האב גערעדט אפאר ווערטער און ארויסגעברענגט דאס גרויסקייט פון די חתן כלה, זיי זענען גרויסע מפיצים און ווען איך האב אנגעטראגן דעם שידוך, דער מחותן האט געהערט אז דער בחור/חתן - גייט הפצה, האט ער מיר גלייך געזאגט אז ער וויל ענדיגן דעם שידוך, ער דארף שוין גארנישט מער פון דעם.

נאכדעם האט דער מחותן ר' ... גערעדט אפאר ווערטער, אויך זיין טאטע, הרב החסיד ר' ... האט גערעדט. מען האט געבענטשט, איך האב מכבד געווען ר' ... מיט א ברכה, אויך ר' ...; ביי מיר זענען מפיצים די גרעסטע מיחסים.

פון דארט בין איך גלייך געפארן צום תלמוד תורה, איך בין אריין אין אלע כיתות, אנגעהויבן ביי פתה א'. איך האב פארהערט די קינדער די עברי, איך בין ארויס פון התפעלות צו זען ווי אונזער נייער מלמד ... נרו יאיר זאל האבן אזעלכע כחות.

איך האב געהאט אן אינטערעסאנטע מעשה אין פתה א', איין קינד, א טייער קינד - האט יעדע זאך צוריק געווארפן. צום ביישפיל, איך האב געטיילט א קענדי, האט ער דאס נישט געוואלט נעמען, איך האב געגעבן א שפילצייג - האט ער עס מיר צוריק געווארפן, ער האט געזאגט: "איך דארף נישט די קארעלע", האב איך אים געזאגט ער זאל דאס געבן פאר זיין שוועסטער, און איך פרעג אים: "ווי אזוי הייסט דיין שוועסטער?" זאגט ער מיר אז זי האט נישט קיין נאמען; אזוי מיט יעדע זאך וואס איך האב געזאגט האט ער צוריק געווארפן. איך האב געוויזן פארן מלמד ווי אזוי מען דארף האנדלען מיט

איך האב גערעדט אפאר ווערטער און ארויסגעברענגט דאס גרויסקייט פון די חתן כלה, זיי זענען גרויסע מפיצים און ווען איך האב אנגעטראגן דעם שידוך, דער מחותן האט געהערט אז דער בחור/חתן - גייט הפצה, האט ער מיר גלייך געזאגט אז ער וויל ענדיגן דעם שידוך, ער דארף שוין גארנישט מער פון דעם

שחרית מיט די קינדער

מיר האבן גערעדט פון אסאך שיינע נקודות, פון "ימי חנוכה הם ימי הודאה", חנוכה איז טעג פון דאנקען דעם אייבערשטן, דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן ב): "זוה בחינת שעשוע עולם הבא", דאס איז די געשמאקע, זיסע און איינגענעמער טעם וואס מען שפירט אויף יענע וועלט; און ווער עס טוט דאס, ער געוואוינט זיך איין צו דאנקען דעם אייבערשטן - דער שפירט די זיסע טעם, ער דארף שוין נישט קיינעם.

מיר האבן גערעדט פון דעם וואס מענטשן זאגן אז מיר גייען אונעק פון די מסורה, אז דאס איז נישט אמת. אז מען זאגט משניות, מען זאגט גמרא - איז דאס נישט קעגן די מסורה, פארקערט, דאס איז מסורה; אז מען איז מזלזל אין צניעות - דאס הייסט אנועקגיין פון מסורה! אז מען שניידט זיך די בארד און פיאות - דאס איז אנועקגעאנגען פון די מסורה!

אויך האבן מיר גערעדט וועגן דאס גרויסקייט פון די פרויען וואס שערן זיך אפ די האר, און אפילו אויב מען קומט פון א משפחה וואס מאמע און באבע שערן זיך נישט די האר, זאל מען נישט מורא האבן דאס צו טון, דאס הייסט נישט אנועקגיין פון מסורה, פארקערט, אויב וועט זיך די פרוי שערן די האר וועט זי צוריק גיין צו די מסורה; נישטא קיין גרעסערע זאך וואס א פרוי קען טון פאר זיך און פאר אירע דורות ווי גיין אנגעטון איידל.

נאכטמאל מיט די בחורים

האבן אלע געצינדן אין שול.

נאכדעם זענען מיר געאנגען א שפאציר צום בית הדפסה; עס זענען דא אפאר פרישע תלמידים וואס האבן נאכנישט געזען דעם בית הדפוס אין שטעטל, איך האב זיי געוויזן דעם בנן, זיי האבן אלע געזאגט אז זיי קענען נישט טראכטן אז דער בנן האבן געבויט בחורים.

אויפ'ן וועג צוריק האט אנגעהויבן רעגענען, איך האב זיך זייער געפריידט אז עס רעגנט; אפילו עס איז געווען שווער צוריק צו גיין, אבער מיר ווארטן שוין אזוי לאנג אנצופולן די נייע מקוה ביים בית המדרש עצתו אמונה.

די בחורים האבן געגעסן א פיינע סעודה, מיר האבן געשמועסט פון רבי'ן און מוהרא"ש, גלייך נאכדעם איז געווען די ליל שישי שיעור, עס איז געווען זייער א שיינע שיעור, עס איז כדאי דו זאלסט עס אויסהערן.

רבי נתן האט
געזאגט פאר
זיינע תלמידים
אויף דער וואס
איז געפארן צו
זיין רבי נאכן
הערן פון רבי
נתן אז מען
דארף האבן א
רבי: "פרעה
איז קלוגער פון
דעם מענטש";
ווייל ווען יוסף
האט געזאגט
פאר פרעה אז
מען דארף זוכן
אן איש חכם
צו ראטעווען
דאס לאנד,
האט פרעה
אנגעכאפט יוסף
און געזאגט
(בראשית מא,
לט) "דו ביסט
דער קלוגער
מענטש; אז דו
זאגסט מיר מען
דארף זוכן א
קלוגער מענטש
- ביסטו דער
קלוגער"

ביים שיעור האבן מיר דערמאנט וואס רבי נתן האט געזאגט פאר זיינע תלמידים אויף דער וואס איז געפארן צו זיין רבי נאכן הערן פון רבי נתן אז מען דארף האבן א רבי: "פרעה איז קלוגער פון דעם מענטש"; ווייל ווען יוסף האט געזאגט פאר פרעה אז מען דארף זוכן אן איש חכם צו ראטעווען דאס לאנד, האט פרעה אנגעכאפט יוסף און געזאגט (בראשית מא, לט) "דו ביסט דער קלוגער מענטש; אז דו זאגסט מיר מען דארף זוכן א קלוגער מענטש - ביסטו דער קלוגער".

רבי נתן זאגט ווייטער: "איך זאג אים א שיינע שמועס איבער דאס גרויסקייט פון האבן א צדיק; ער האט אונעלכע דיבורים נאך פון קיינעם נישט געהערט, וואלט ער געדארפט זאגן 'איך בלייב דא; דו ביסט דער צדיק, דו ביסט מיין לעבן', אנשטאט דעם איז ער געפארן צו זיין רבי".

נאכן שיעור האב איך אנגעגרייט ביי מיר אין שטוב, מיט אפאר בחורים - די עסן פאר שבת. אינמיטן אנגרייטן די עסן האבן די בחורים נישט באמערקט אז איך האב געמאכט א בעשא, א בחור פון ישיבה, א טייערער תלמיד, הבחור ... מיט א תלמידה, א טאכטער פון ר' ...; מען האט געמאכט די לחיים ביי מיר אין שטוב, עס איז געווען אזא שמחה, אלע בחורים און א טייל משפחות פון שטעטל זענען געקומען וואונטשן "מזל טוב".

ביי מיר איז דאס א גרויסע שמחה, צו מאכן א שידוך; אבער די שמחה איז נאר פאר יענע מינוט, גלייך נאכן לחיים בין איך שוין פארנומען צו מאכן נאך שידוכים, איך ווער נישט זאט מיט וואס איך טו.

ביז אהער איז אלעס פון איין טאג; דאס איז ביי מיר יעדן טאג, ווען איינער פון די תלמידים וואלטן אפגעשריבן מיין סדר היום - וואלטן זיי געקענט ארויסגעבן א דיקע קונטרס פון יעדן טאג.

פרייטאג אינדערפרי האבן מיר געדאווענט, נאכן דאווענען האבן מיר געלערנט דעם בלאט גמרא, די גמרא מסכת תענית (דף כב). קודם האבן מיר גערעדט פון דאס גרויסקייט פון שמחה, די מעשה מיט רב

ברוקא חוזה, וואס אליהו הנביא האט אים געזאגט: "די צוויי מענטשן וואס מאכן יעדן איינעם פרייליך - זיי זענען בני עולם הבא"; דא זעט מען דאס גרויסקייט פון מחי' זיין מענטשן.

נאכדעם האבן מיר גערעדט פון דאס גרויסקייט פון נישט האבן קשיות אויף די אמונה; 'יאשיהו המלך איז געלעגן טויט קראנק, מען האט אים געשאסן, מען האט אים געלעכערט מיט צענדליגער פיילן, ער איז געווארן געלעכערט ווי א זופ. ירמיהו הנביא האט געזען ווי ער זאגט עפעס צו זיך שטילערהייט, האט ער זיך צוגעבויגן צו הערן וואס ער זאגט, האט ער געהערט ווי ער זאגט (איכה א, יח): "צדיק הוא ה' כי פיהו מריתי", דער אייבערשטער איז גערעכט, איך האב אין אים ווידערגעשפעניגט, האט ירמיהו הנביא געזאגט דעם הספד אויף דעם צדיק יאשיהו (שם ד, כ): "רוח אפינו משיח ה'", דאס איז אונזער אטעם, אונזער משיח; דאס איז א צדיק, ער ליגט געלעכערט מיט פיילן און האט נישט קיין טענות אויפ'ן אייבערשטן.

די ווערטער דארפן אונזערע ליפן שטענדיג שפעשען: "צדיק הוא ה'", דער אייבערשטער איז גערעכט; וואס עס זאל נאר זיין, וואס מען זאל נאר אריבערגיין, דארף מען וויסן אז "צדיק הוא ה'", דער אייבערשטער איז גערעכט, איך האב נישט קיין קשיות, איך האב נישט קיין טענות אויף אים.

נאכמיטאג האבן מיר געהאט א מיטינג מיט די געטרייע אינגעלייט וואס העלפן מיר ראש השנה אין אומאן. מיר גרייטן זיך שוין אויף ראש השנה הבא עלינו לטובה; ראש חודש שבט הויבט מען אן צאמנעמען געלט פאר די בעטן, די אלע וואס וועלן באצאלן זייער בעט ביז יום טוב פסח - וועט די פרייז זיין אזוי ווי אלע יארן, \$057, נאך פסח וועט די פרייז זיין טויזנט דאלער.

פרייטאג צו נאכטס זענען מיר געגאנגען דאווענען אין בית המדרש עצתו אמונה. צו מנחה איז צוגעגאנגען דער דיין שליט"א, ער איז געקומען דאווענען אינאיינעם מיט אונז. קבלת שבת האב איך געדאווענט. נאכן דאווענען האבן די גבאים מיר געבעטן צו זאגן אפאר ווערטער.

מיר האבן גערעדט פון וואס מוהרא"ש פלעגט שטענדיג זאגן, די קשר פון שבת חנוכה צו פרשת מקץ. אין די פרשה זעען מיר אז אלעס איז פונעם אייבערשטן; דא זעט אויס ווי זאכן ווערן געטון פון זיך אליינס, עס איז דא א חלום מיט א פתרון, יוסף ווערט קעניג, יעקב אבינו שיקט קויפן עסן, מען שפארט איין שמעון און בנימין אין תפיסה, עס זעט אויס ווי מענטשן טוען, מענטשן מאכן, אבער אלעס האט א חשבון, יעקב אבינו דארף אנקומען קיין מצרים, א גאנצע וועלט דריידט זיך איבער וועגן די סיבה.

דאס ווערט נתגלה חנוכה, עס איז

חנוכה ליכט צינדן

יוסף הצדיק האט געבעטן דעם שר המשקים
 ער זאל אים העלפן, ער זאל אים טון א טובה
 און אים דערמאנען פאר פּרעה, ער האט
 צוגעזאגט פאר יוסף אז ער גייט אים העלפן,
 אבער דער פּסוק זאגט (בראשית מ, כג):
 "וישכח"ו, ער האט פארגעסן פון יוסף,
 און רש"י זאגט צוויי ווערטער: "בו ביום",
 נאך יענעם טאג האט ער פארגעסן פון יוסף;
 דא זעט מען די נארישקייט פון געטן פון א
 צווייטן הילף, יענער האט זיין אייגענע לעבן,
 ער טראכט נישט פון דיר, ענדערש דארף מען
 גיין צום אייבערשטן.

שבת אינדערפרי האב איך געוועקט די
 בחורים, מיר האבן געלערנט ספר פעולת
 הצדיק, די מעשה פון עולם התהו (סימן
 תתמו). ווי דער רבי האט געזאגט אז ווער עס
 וועט קומען די דריי מאל צו אים, ראש השנה,
 שבת חנוכה און יום טוב שבועות - וועט ניצול
 ווערן פונעם עונש פון עולם התהו.

פּסוקי דזמרה האט געדאווענט דער גבאי
 ... גרו' יאיר, שחרית האב איך געדאווענט,
 מיר האבן געזאגט הלל אינאיינעם, מיטן
 נוסח, בקול; איך האב זיך גוט אויסגעוויינט
 ביי די שטאטע ניגון, ביי פתחו לי; נישטא
 עפעס בעסערס ווי זיך אויסגיטן דאס הארץ
 צום אייבערשטן, מען דעקט זיך איבער מיטן
 טלית, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (שיחות
 הר"ן, סימן ערה), אונטערן טלית איז אזוי ווי
 א חדר מיחד להתבודדות. דער גבאי ... האט
 געליינט.

ביי סיפורי מעשיות האבן מיר גערעדט

אויף האשקע; פאר די
 שפאציר אליינס האט זיך
 שוין אלעס געלוינט, די
 געשמאקע שיחות ביים
 שפאציר; די וועג האט
 גענומען א שעה.

די סעודה האבן מיר
 געגעסן אינאיינעם מיט
 די בחורים אין שול, נאך
 די סעודה זענען געקומען
 אסאך משפחות, מען
 האט געזינגען און זיך
 מחזק געווען מיט די
 ווערטער פון מוהרא"ש,
 די ווערטער: "כל זמן א
 מענטש רעדט זיך איין דער
 וועט אים העלפן, יענער
 וועט אים העלפן - איז ער
 א גרויס רחמנות"; ווייל
 ווען מען זעט נאכדעם
 ווי אלע דרייען זיך ארויס
 ווערט מען אזוי אנטוישט,
 מען ווערט אזוי צעבראכן;
 א רחמנות אויף דער
 וואס פארלאזט זיך אויף
 אנדערע, די איינציגסטע עצה צו האבן
 א גוט לעבן, איז זיך צו פארלאזן אויפ'ן
 אייבערשטן.

מיר האבן גע'חזר'ט וואס מוהרא"ש
 פלעגט שטענדיג חזר'ן, די ווערטער פון
 רש"י. די פּרשה ענדיגט זיך מיט "וישכח"ו";

ר' אהרן וועבערמאן הי"ו ביי זיין דרשה מוצ"ש חנוכה

ר' רפאל פורסט הי"ו אדמיניסטראטאר המוסדות, ביים
 איבערגעבן נאטיצן פונעם מוסד

נישטא קיין טבע, מקרה און מזל; אויל וואס
 ברענט נאר איין טאג ברענט פאר אכט טעג,
 געציילטע חשמונאים באזיגן הונדערטער
 טויזנטער גבורים; צו ווייזן אז עס איז נישטא
 קיין נאטור, עס איז אלעס בהשגחה.

מיר האבן צוריק שפאצירט ביז די שול

ראש ישיבה שליט"א ביים פייערדיגן דרשה

מאכן התבודדות, אפילו אין אנהייב האט מען נישט קיין הארץ, אויב מען רעדט דיבורים - וועט זיך ביים סוף עפענען דאס הארץ.

ביז דער בעל הבית האט אנגעהויבן בענקען און וועלן זיין אן ערליכער איד, "אמר לו האורח אני אלמד עמך", האט אים דער צדיק געזאגט, איד וועל לערנען מיט דיר; דער רבי לערנט דעם מענטש ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן, דער רבי זאגט (עיין הקדמת השתפכות הנפש): "תנו לי את לבכם", ברענגט מיר ענקער הארץ, איד וועל ענק פירן בדרך אבותינו הקדושים; דער רבי דארף נאר מען זאל וועלן זיין גוט, מען זאל האבן גוטע רצונות און כסופים.

איד בין אפגעמאטערט, איד דארף מקצר זיין.

מוצאי שבת איז געווען א שיינע מלכה מלכה, א סעודת הודאה אז מיר זענען נאך ביים רבין.

זונטאג אינדערפרי פאר'ן דאווענען האבן מיר געלערנט דעם בלאט גמרא, מען האט געדאווענט אינאיינעם. רוב טאג האב איד אויפגענומען משפחות, נאכמיטאג האב איד גערעדט פאר אלע טיששערס חיווק אויף חינוך הבנות, נאכדעם האבן מיר געלערנט נאך א בלאט גמרא; מוצאי שבת האב איד נישט פארגעלערנט, האב איד געדארפט לערנען זונטאג צוויי בלאט גמרא. נאכן צינדן איז געווען א לחיים פון צוויי חשוב'ע משפחות אין שטעטל.

איד האף צו זיין מארגן אינדערפרי צוריק אין ישיבה מיט פרישע כחות; מענטשן מיינען מען באקומט כח ווען מען פארט אנוועק אויף וואקאציע, עס איז נישט אזוי, ווען מען פארט זיך אפרוען דארף מען זיך נאכדעם נאכאמאל אפרוען; וואס מער מען טוט - אלץ מער כח באקומט מען. יעצט נאכן זיין די פיר טעג אין שטעטל, פון טון און טון און טון - האב איד פרישע כחות צו קענען ווייטער טון מיט די בחורים און קינדער.

איד האב דיר נאך גארנישט געשריבן; רעד צו די חברים וואס האבן מיט געהאלטן, וועלן זיי דיר דערציילן שיינע זאכן.

פון דאס גרויסקייט פון נאכגיין א צדיק, דער בן מלך האט זיך דערשראקן פון די שלענג און עגדיסן, ער האט געפרעגט דעם מענטש פון וואלד (ספורי מעשיות, מעשה יא): "ווי אזוי וועל איד קענען אריבערגיין די שלענג?" האט דער מענטש פון וואלד געזאגט: "וואס פֿרעגסטו? וואס האסטו מורא? ווי אזוי וועסטו אריינקומען צו מיר אין שטוב?" ער ווייזט אים אז זיין שטוב איז אין די לופט, "ווי אזוי וועסטו קענען אריינקומען צו מיר? פֿרעג נישט, קום מיט מיר, גיי מיר נאך". דער בן מלך האט אזוי געטון, ער איז נאכגעגאנגען דעם מענטש פון וואלד, ער האט אים אריינגעברענגט צו זיך אין שטוב, אים געגעבן צו עסן און צו טרינקען.

דער מענטש פון וואלד - דאס איז דער רבי וואס זאגט אונז צו גיין אין וואלד מאכן התבודדות; אז מען גייט נאך דעם רבין - קען מען אריבערגיין אלע שלענג, אלע קליפות און אלע נסיונות, אויך קען מען האבן א שטוב, אבער אז מען האט נישט דעם מענטש פון וואלד - איז נישט מעגליך צו האבן א שטוב, עס איז אזוי ווי א זאך פון די לופט, וואס מען קען נישט אנקומען צו דעם.

די סעודה האב איד געגעסן אין שול מיט די בחורים. נאך די סעודה זענען מיר געגאנגען שפאצירן, מיר זענען אריבער צום מנהל, ער האט דערציילט פאר די בחורים אלטע מעשיות פון ווען מיר האבן געעפנט די ישיבה, מעשיות וואס מיר האבן געהאט מיט מוהרא"ש, פון דארט זענען מיר געגאנגען צו האברך ... גרו יאיר, דארט האבן מיר געטראפן נאך אנשי שלומינו.

ביי שלש סעודות האבן מיר געלערנט די מעשה פונעם "אורח", די מעשה וואס דער רבי האט דערציילט (חיי מוהר"ן, סימן פה), דער אורח - דאס איז דער צדיק, אזוי ווי עס שטייט (משלי ד, יח): "וארח צדיקים", דער צדיק קומט צום מענטש, ער וויל אים ברענגען צום אייבערשטן. קודם רעדט ער צום מענטש לויט דעם מענטש'נס מוח, ער פֿרעגט אים פון פרנסה: "מאין פרנסתך", ווי אזוי איז פרנסה? נאכדעם פֿרעגט ער אים: "מה אתה לומד", וואס לערנסטו? ביז זיי זענען אריין אין א שמועס, אין "שיחת דברים היוצאים מן הלב", דא זעט מען די וועג צו

דער צדיק קומט צום מענטש, ער וויל אים ברענגען צום אייבערשטן. קודם רעדט ער צום מענטש לויט דעם מענטש'נס מוח, ער פֿרעגט אים פון פרנסה: "מאין פרנסתך", ווי אזוי איז פרנסה? נאכדעם פֿרעגט ער אים: "מה אתה לומד", וואס לערנסטו? ביז זיי זענען אריין אין א שמועס, אין "שיחת דברים היוצאים מן הלב", דא זעט מען די וועג צו מאכן התבודדות, אפילו אין אנהייב האט מען נישט קיין הארץ, אויב מען רעדט דיבורים - וועט זיך ביים סוף עפענען דאס הארץ.

סדר הנסיעה

והתיסדות בית המדרש היכל הקדש
בירושלים ובני ברק, פרשת ויגש תשפ"ב

"צהלי ורני יושבת ציון!"

האט זיך ארויסגעשריגן פון די הערצער פון תושבי ארץ ישראל בכלל און אנשי שלומינו תלמידי היכל הקדש בפרט - ביים מקבל זיין דעם חשובין גאסט, דער ראש ישיבה שליט"א, דעם פארלאפענעם שבת פרשת ויגש, און די טעג ארום.

דורכאויס דעם באזוך האט דער ראש ישיבה מחזק געווען אנשי שלומינו תושבי ארץ ישראל, באפעסטיגט די בתי מדרשים היכל הקדש אין ירושלים און בני ברק, און אוועקגעשטעלט אירע גבאים, די בתי מדרשים וואס דינען אלס לייכט טורעם פאר אנשים, נשים וטף פון אלע שיכטן און קרייזן וואס ווילן לעבן מיטן הייליגן רבי'ס עצות אויפן וועג פון אבינו רוענו מוהרא"ש זכותו יג עלינו, לויט ווי דער ראש ישיבה שליט"א לערנט דאס מיט אונז.

ווערטער קענען נישט באשרייבן די געוואלדיגע שעות של קורת רוח מיטן ראש ישיבה שליט"א וואס אנשי שלומינו האבן מיטגעלעבט די פארלאפענע טעג; מיטהאלטנדיג די הערליכע תפילות, סעודות, שיעורים, דרשות און שמועסן.

דער ראש ישיבה שליט"א האט גענומען די מיה און אראפגעשריבן די גאנצע נסיעה אין א בריוו פאר איינער פון די תלמידים שיחי'.

קראו ותחי נפשכם!
המערכת

(ספורי מעשיות, מעשה יב), ווען דער בעל תפלה האט זיך געטראפן מיט די אנדערע לייט פונעם מלך - איז געווען שמחות און בכיות, מען האט זיך געפרייט אז מען האט זיך געטראפן און מען האט געוויינט ווי אזוי קען מען געפונען אלע אנדערע.

נאכן מקוה בין איך צוגעגאנגען צו פיס צו א חשוב'ע משפחה, משפחת לב, זיי האבן אריינגעברענגט אין זייער שבת שטוב (דיינינג רום) א גרויסער מאשין, א גרויסער פרינטער; זיי דרוקן מידי שבוע בשבוע טויזנטער גליונות. עס קומען א חברה בחורים און אינגעלייט מפיצים דאס צו פארשפרייטן אין גאנץ בני ברק.

עס זענען זיך דארט צאם געקומען צענדליגער אנשי שלומינו, טייערע אינגעלייט און בחורים; רוב פון זיי קען איך שוין פון זיך שרייבן מיט זיי בריוו און פון זיין אינאיינעם ראש השנה אין אומאן ביים הייליגן רבי'ן. מיר האבן גערעדט התחזקות אויף הפצה,

פון מיין נסיעה.

איך בין ארויסגעפארן מיטוואך נאכט פרשת ויגש, ברוך השם די וועג איז געווען זייער גוט, מיר זענען אנגעקומען דאנערשטאג נאכט, מיר זענען געפארן קיין בני ברק, דארט האט מיך אפגעווארט א חשוב'ער מקורב, אבא חייא רייזמאן נרו יאיר, און געזען דערצו אז איך זאל קענען גיין אין מקוה, ער האט געזארגט פאר א האנטוך, אלעס זאל זיין דאס בעסטע וואס שייך.

אזוי ווי איך קום אן, איך עפן די טיר פון די קאר - שרייט ער אויס מיט היסטעריע: "ברוך אתה ה'... שהחינו וקיימנו", וגו'. נאך אפאר אינגעלייט, צווישן זיי משה רעכניצער נרו יאיר, האט אויך געמאכט די ברכה מיט התרגשות, זיי האבן זיך אזוי געפרייט, אזוי ווי איינער זאל באקומען כל הון דעלמא.

אזוי איז עס; ווען אנשי שלומינו טרעפן זיך נאך א לאנגע צייט זיך נישט זען - ווערט אזא שמחה, אזוי ווי דער רבי האט דערציילט

בעזרת ה' יתברך, יום ב' פרשת ויחי, ט' טבת, שנת תשפ"ב לפרט קטן לכבוד מיין טייערער ליבער... נרו יאיר, קרית ברסלב ליבערטי, ניו יארק חסדי השם יתברך איך האב זוכה געווען צו זיין אין ארץ ישראל; זוכה געווען צו אלע קדשות וואס דער רבי זאגט אז מען איז זוכה דערצו דורך זיין אין ארץ ישראל (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קנה; ועוד).

איך האב אסאך געבעטן פאר דיר, פאר דיין ווייב און קינדער; דו ביסט מיר זייער באליבט. די אלע זאכן פון ווען די ישיבה שטייט, שטייסטו מיר צו די רעכטע האנט אויף טריט און שריט. דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אוינזער גאנצע לעבן בלייבן משמש זיין דעם הייליגן רבי'ן, מיר זאלן געדענקען אוינזער גאנצע לעבן וואס דער רבי האט מיט אונו געטון.

פון ליבשאפט וועל איך דיר שרייבן אביסל

אמונה געבט כח צו וואקסן און שפראצן, מיט אמונה האט מען כח צו לעבן, חס ושלום אן אמונה ווערט מען פארפולט.

דאס זעט מען ביי די פרשה פון יוסף הצדיק, אלעס איז געווען געפלאנט פון פאראויס אז יוסף הצדיק זאל אַנקומען קיין מצרים צו קענען שפייזן די וועלט; עס האט אויסגעזען ווי עס איז דא צרות, אבער אין די צרה איז באהאלטן דער אייבערשטער.

מיר האבן געדאווענט מעריב דארט ביים מפיץ, נאכדעם בין איך געגאנגען צו א שבע ברכות פון א תלמיד הישיבה, חיים יאקאבאוויטש בן נפתלי גרו יאיר, מען האט מיר געבעטן צו רעדן אפאר ווערטער. מיר האבן גערעדט וואס מוהרא"ש פלעגט שטענדיג זאגן פאר חתן פלה, עס שטייט אין די תורה (בראשית ב, כד): "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו", לכאורה, ווי קען מען זאגן פאר חתן פלה אפצולאזן די עלטערן? עס איז דאך די מצוה פון (שמות כ, יא): "כבוד את אביך ואת אמך!" נאר חתן פלה דארפן וויסן, אויב אין אנהייב איז מען זיך נאכנישט מסדר, זאל מען נישט אריינמישן די עלטערן; דאס זאגט די תורה: "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו", לאז אפ דיינע עלטערן, מיש זיי נישט אריין אין דיין לעבן, דערצייל זיי נישט קיין פראבלעמען, לאז זיי האבן נחת, דערצייל זיי נאר גוטס.

עס איז כדאי דו זאלסט הערן די שיינע שיעורים פון ארץ ישראל; מען האט אלעס אפגעכאפט, קענסט עס הערן אויף די האטליין.

נאך די שבע ברכות זענען מיר געפארן קיין ירושלים, האברד אהרן וועבערמאן גרו יאיר האט מיך געדרייט. ער איז מיט געקומען, ער איז געקומען פריער און געבליבן אין ארץ ישראל פאר א שמחה ביי אים אין די משפחה. מען האט צוגעשטעלט א דירה אין ירושלים.

פרייטאג אינדערפרי בין איך געגאנגען אין מקוה אין זופניק, די מקוה וואס געהערט פאר די עדה החרדית, נאכדעם האבן מיר געדאווענט ביי אונז אין בית המדרש. איך בין אריין אין שול, איך האב זיך אזוי געפרייט,

נאך שיעור אין בית שמש

א שאד דו ביסט נישט מיט געקומען מיט מיר, די וואלסט געדארפט זען די דורשטיגקייט, די שמחה פון די מקורבים. פארפאלן, איך מוז זאגן אז איך געפון זיך בעסער דארט מיט די פלאם פייערדיגע מקורבים; זיי זענען אזוי פריש, זיי ברענען און פלאקערן אזוי, ובעקר די ליבשאפט וואס איז דא צווישן זיי, דאס איז עפעס נישט סתם.

פרעג האברד מנחם שטיינבערג גרו יאיר; ער האט זיך מיט געכאפט מיט מיר, איך ווייס נישט ווער עס האט אים געזאגט אז איך פאר, איך האב קיינעם נישט געזאגט, איך האב קיינעם נישט געלאדנט, ווי אזוי ער האט זיך דערוויסט - ווייס איך נישט, ער וועט דיר דערציילן וואס ער האט געזען.

פון בני ברק זענען מיר געפארן קיין בית שמש, ביי האברד המפיץ יצחק ראטה גרו יאיר, ער האט אויך געמאכט א בית הדפוס ביי אים אין שבת שטוב (דיינגונג רום), ער האט אויך א גרויסער מאשין, ער דרוקט וועכנטליך טויזנטער גליונות, עצתו אמונה ועוד, און עס קומען חשוב'ע בחורים און אינגעלייט וואס טיילן דאס אים אין אלע שולן.

דארט זענען זיך צאמגעקומען אסאך מער מענטשן, עס זענען געקומען צו פארן אנשי שלומינו פון ירושלים, טבר' און פון נאך פלעצער.

דאס וואס מען דאווענט נישט - אלעס איז פון דעפרעסיע, דאס קומט פון חסרון אמונה; ווייל ווען א מענטש וואלט ווען געהאט אמונה אז דער אייבערשטער שטייט נעבן אים און הערט אויס יעדעס ווארט וואס ער בעט - וואלט ער זיכער געדאווענט, ער וואלט נישט געווען דעפרעסט. אזוי ווי א קערל, א ווייץל, אויב לייגט מען דאס אין א גוטע ערד - דעמאלט וואקסט ארויס שיינע זאנגען, ווידער, אויב לייגט מען די זומען אין א נישט גוטע ערד - ווערט די קערל פארפולט; זאגט דער רבי אז אמונה איז אזוי ווי א גוטע ערד,

עצט איז די יארצייט פון אונזער רבי, רבי נתן זכותו יגן עלינו, וואס האט געזאגט איידער זיין הסתלקות: "עזרא הסופר גייט אנוועק פון די וועלט, עס קומען ארויס יעדן טאג אזויפיל טריף פסול, איין בלעטל פון רבי'ן וועט אלעס פאררעכטן"; די בלעטל, די גליונות, די בריוו, די ספרים און קונטרסים - דאס ראטעוועט די גאנצע וועלט, עס איז מח' אזויפיל מענטשן. נאך האט דער הייליגער רבי נתן געזאגט: "אייער זאך זאל זיין הפצה".

א שאד דו ביסט נישט מיט געקומען מיט מיר, דו וואלסט געדארפט זען די דורשטיגקייט, די שמחה פון די מקורבים. פארפאלן, איך מוז זאגן אז איך געפון זיך בעסער דארט מיט די פלאם פייערדיגע מקורבים; זיי זענען אזוי פריש, זיי ברענען און פלאקערן אזוי, ובעקר די ליבשאפט וואס איז דא צווישן זיי, דאס איז עפעס נישט סתם.

פרעג האברד מנחם שטיינבערג גרו יאיר; ער האט זיך מיט געכאפט מיט מיר, איך ווייס נישט ווער עס האט אים געזאגט אז איך פאר, איך האב קיינעם נישט געזאגט, איך האב קיינעם נישט געלאדנט, ווי אזוי ער האט זיך דערוויסט - ווייס איך נישט, ער וועט דיר דערציילן וואס ער האט געזען.

פון בני ברק זענען מיר געפארן קיין בית שמש, ביי האברד המפיץ יצחק ראטה גרו יאיר, ער האט אויך געמאכט א בית הדפוס ביי אים אין שבת שטוב (דיינגונג רום), ער האט אויך א גרויסער מאשין, ער דרוקט וועכנטליך טויזנטער גליונות, עצתו אמונה ועוד, און עס קומען חשוב'ע בחורים און אינגעלייט וואס טיילן דאס אים אין אלע שולן.

דארט זענען זיך צאמגעקומען אסאך מער מענטשן, עס זענען געקומען צו פארן אנשי שלומינו פון ירושלים, טבר' און פון נאך פלעצער.

מיר האבן פארגעלערנט לקוטי מוהר"ן (חלק א, סימן קנה), דער רבי זאגט דארט: "עצבות הוא מדה רעה מאד", דעפרעסיע איז וייער א שלעכטע זאך, אלע פראבלעמען קומען פון עצבות, דאס וואס מען גייט נישט צום צדיק,

איך האב געוואלט מאכן א ברכה שהחינו!
 די שול שטייט שוין איבער א יאר און דאס
 איז די ערשטע מאל וואס איך בין זוכה צו זיין
 דארט. נאך שחרית האבן מיר געלערנט דעם
 דף גמרא, איך האב געזאגט פאר די חברים אז
 מוהרא"ש האט זייער געוואלט האבן א בית
 המדרש "היכל הקודש" אין ירושלים, יעצט
 איז מקוים געווארן מוהרא"ש'ס רצון.

טייערער ברודער, איך זאג דיר, אויב עס
 וועט דיר אויסקומען צו זיין אין ארץ ישראל
 - זאלסטו זיך אריבער כאפן אין די שול אין
 ירושלים, עס איז אזא בא'חנ'טע פלאץ, אזא
 נאךמאלע געשמאקע ווינקל. די גבאים זענען
 מענטשן מיט שכל, עס איז מיר א וואונדער
 ווי אזוי זיי האבן אזוי גוט דערשמעקט און
 דערטאפט אונזער זאך, זיי פירן דעם בית
 המדרש מיט חכמה, מען שפירט א געשמאקע
 לופט, אן אױר הױז װעגן.

איך האב ממנה געווען דריי חשונ'ע
 אינגעלייט זאלן זיין די גבאים, פירן דעם בית
 המדרש. האברך יצחק שמואל פרענקל נרו
 יאיר, ער לערנט פאר סיפורי מעשיות און ביי
 שלש סעודות, ער איז זייער אן איידעלער, ער
 פארשטייט אן עסק. דער צווייטער גבאי איז
 שמעון עוזר נרו יאיר, ער איז אויך זייער אן
 איידעלער, ער פארשטייט ווי אזוי צו פירן;
 ער האט ביי זיך אין שטוב די הדפסה, ער
 דרוקט טויזנטער גליונות וועכנטליך, ביי אים
 אין שטוב האט זיך אלעס אנגעהויבן; דאס
 דרוקן, און די שול פלעגט זיין ביי אים אין
 שבת שטוב (דיינינג רום). און דער דריטער
 גבאי איז יצחק פאפנהיים נרו יאיר, ער איז
 זייער אן איידעלער, ער פירט די שול; די
 ריינקייט, די סדר פון די בעלי תפילות און
 עליות וכו'.

איך בין געבליבן אביסל לערנען מיינע

שיעורים דארט אין שול, איך האב זייער הנאה
 געהאט דארט צו זיין יעדע רגע.

נאכדעם בין איך אריבער צום שטוב פונעם
 גבאי שמעון עוזר נרו יאיר, ער האט אונז
 מכבד געווען מיט טועמיה. עס איז מיר געווען
 א כבוד צו זיין ביי אים אין שטוב, דארט וואו
 עס האט זיך אנגעהויבן די שול, די חבורות;
 אלעס.

זיי האבן מיר געוויזן ווי אזוי זיי זענען
 מתרגם. זיין פרוי תחני' איז מתרגם די עצתו
 אמונה, ער זאגט מיר אז זי לייגט אריין יעדע
 וואך דרייסיג שעה מתרגם צו זיין די בריוון;
 הערסט וואס טוט זיך? דרייסיג שעה יעדע
 וואך, א מאמע פון קינדער! מיט אזא מסירות
 נפש לעבן זיי, ביי זיי איז הפצה נומער 1 אין
 לעבן; אלעס דרייט זיך ארום די הפצה.

פרייטאג נאכמיטאג איז געקומען צו מיר
 דער סופר וואס שרייבט יעצט א ספר תורה
 פאר די שול אין ירושלים. איך האב געשריבן
 אות ב פון בראשית און די אות ר. דער ספר
 תורה שרייבט א חשונ'ער איד פון די מיסדי
 הבית מדרש, ער וויל נישט איך זאל שרייבן
 זיין נאמען, ער וויל עס זאל זיין באהאלטן,
 מען זאל נישט וויסן, כדאי נישט צו האבן מיט
 מחלקת וכו' וכו'.

נאכדעם האב איך געהאט אן איבערראשונג
 (סערפרייז), עס איז אריבער געקומען הרב
 החסיד רבי שמעון שפירא שליט"א, ער
 האט זיך זייער באדאנקט פאר די שידוך פון
 זיין טאכטער, ער איז זייער איבערגענומען
 פון דעם חתן, פון זיינע מדות. בתוך הדברים
 פרעגט ער מיר וויפיל געלט ער דארף געבן
 פאר שדכנות, האב איך אים געזאגט אז דער
 רבי איז געווען שדכן, איך האב געבעטן אין
 אומאן איך זאל קענען אנטראגן א גוטע
 שידוך פאר זיין טאכטער און דארט אין אומאן

איז מיר אריינגעקומען די מחשבה פון די
 שידוך. איך האב אים געזאגט אז ער קען יוצא
 זיין שדכנות געלט מיט ח"י דאלער, ער האט
 מיר באצאלט אכצן דאלער און מיר געווינטשן
 שיינע ברכות.

די גאנצע נסיעה איז צו פארדאנקען מיין
 ווייב תחני', פאר איר איז דאס בכלל נישט
 קיין גרינגע זאך; א מאמע פון קינדער, דריי
 וואכן פאר א חתונה פון א טאכטער, אויך מיין
 קליינער זון חזקאל נרו יאיר שפירט זיך נישט
 אזוי גוט, ער פיבערט מיט הויכע היץ; דאך
 האט זיך מיר געלאזט פארן, זי האט פארקוקט
 אויף איר באקוועמליכקייט, אבי מחזק צו זיין
 די ארץ ישראל'דיגע אידן.

איך געדענק בשעת מיר האבן מלנה געווען
 דעם ארון הקודש פון מוהרא"ש קיין ארץ
 ישראל, האב איך געזען מיין ווייב שטיין
 פאר די ארון און זי האט זייער געוויינט, איך
 האב איר געפרעגט: "וואס וויינסטו? וואס
 זאגסטו?" האט זי מיר געזאגט: "איך האב
 יעצט צוגעזאגט פאר מוהרא"ש, איך האב
 זיך יעצט אונטערגענומען אז איך וועל דיר
 קיינמאל נישט שטערן פון מחזק זיין אידישע
 קינדער, אפילו עס וועט גיין אויף מיין
 חשבון"; הערסט אן השגה פון א פרוי? דו
 ווייסט דאך יא אביסל וואס איז אריבער אלע
 יארן פון ווען מיר האבן געעפנט די ישיבה,
 דו ביסט דאך געווען פון די ערשטע תלמידים
 ווען די ישיבה האט זיך געעפנט; אלעס איז צו
 פארדאנקען מיין ווייב, זי איז מיר געשטאנען
 צו מיין האנט אלע יארן, די גאנצע שטוב איז
 געווארן א רשות הרבים פאר בחורים און
 אינגעלייט, אלעס איז אין איר זכות.

אויך איז דא א פרישער מקורב, האברך
 אברהם ראטמאן נרו יאיר, מיין קרוב, ער האט
 געזארגט פאר די גאנצע נסיעה; ער האט

שעור אין היכל הקודש ירושלים

געזארגט פאר די טיקעטס, פאר די קאר, פאר די דירה, פאר די עסן, אלעס; ער איז זייער ווארעם צו אויפבויען היכל הקודש.

ער וויל נישט האבן דעם טיטל גבאי, אבער באַמט איז ער דער וואס שטייט אונטער אלעס ארום דעם שול.

ער האט זיך מוסר נפש געווען פארקאר ווען עס איז געווען די פרשה, מען האט גערעדט לשון הרע'ס און מען האט געוואלט ארויסקומען קעגן מיר, ער איז געזיצן ביי אלע רבנים, גאנצע וואכן איז ער נישט געשלאפן, נישט געגעסן, גארנישט געטון, נאר איין זאך, אויפווישן מיין בלוט און אכטונג געבן אויף היכל הקודש, עס זאל נישט געלונגען פאר די מחקררי ריב צו זען וואס זיי וויל זען, הנה לא תהיה.

איך וויל דיר שרייבן איבער דעם שבת אין ירושלים. איך ווייס נישט צי דו וועסט כאפן וואס דא איז געווען, דער שבת איז געווען לעילא ולעילא. די תפילות האבן מיר געדאווענט אין אונזער שול היכל הקודש אויף רחוב רבי נחמן מברסלב. עס זענען זיך צאמגעקומען הונדערטער אידן, מען האט געמוזט שטעלן שומרים נישט אריינצולאזן מענטשן משום סכנה, מען האט אויך גענוצט די ווייבער שול פאר מענער, ווייבער זענען נישט געקומען צו די תפילות.

מנחה האט געדאווענט מנחם גרו'איר, קבלת שבת האב איך געדאווענט, נאכן דאווענען איז מען מיר באפאלן; איך בין נישט צוגעוואוינט צו דעם, דארט אין ארץ ישראל זענען זיי אזוי בענקעדיג, זיי ווארטן אזוי לאנג זיך צו טרעפן, איך האב זיך געבעטן: "לאזט מיר אפ, לאזט מיר גיין"; איינער פון די בחורים זאגן מיר: "אז דער ראש ישיבה וועט קומען מער קיין ארץ ישראל - וועלן מיר נישט אזוי נאכלורפן".

די סעודה האב איך געגעסן אין די דירה; מען האט איינגעטיילט אז אפאר בחורים זאלן עסן די סעודה ביינאכט און אפאר בחורים צופרי, למעשה האבן זיך אריינגעשטופט ביינאכט איבער צוואנציג בחורים, און צופרי - איבער דרייסיג בחורים. אזעלכע איידעלע און באזעסענע בחורים, זיי קומען פון אלע סארט ישיבות; זיי זאגן אלע פה אחד אז אלע בחורים פון איבעראל זענען זיך פשוט מח'.

מיט'ן רבינ'ס עצות, דעם רבינ'ס חיזוק.

נאך די סעודה איז מען זיך צאמגעקומען, אנשי שלומינו, אין א זאל נעבן שול, דארט איז געווען צוגעגרייט אויך פאר די פרויען, עס זענען זיך צאמגעקומען הונדערטער אנשי שלומינו, מען האט געזינגען די זמירות, מען האט געזינגען אידישע ניגונים. דארט איז אנדערש ווי אין אמעריקע; אלע זינגען מיט, אלע אן אויסנאם. אין אמעריקע דארף איך זיך בעטן מען זאל מיט זינגען; זיי זענען אזוי פריש, אזוי תמימות'דיג - ממש א מח'.

נאכדעם האבן מיר גערעדט פון די גרויסקייט פון התבודדות, יוסף הצדיק האט זיך געהאלטן

איבער דרייסיג בחורים. אזעלכע איידעלע און באזעסענע בחורים, זיי קומען פון אלע סארט ישיבות; זיי זאגן אלע פה אחד אז אלע בחורים פון איבעראל זענען זיך פשוט מח' מיט'ן רבינ'ס עצות, דעם רבינ'ס חיזוק.

אין ערות הארץ מיט די גרעסטע נסיונות, ער איז געבליבן יוסף הצדיק - נאר ווייל ער האט גערעדט צום אייבערשטן. אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (בראשית רבה פו, ה; תנחומא וישב, ח) אויפ'ן פסוק (בראשית לט, ב): "וירא אדניו כי ה' אתו", ווי אזוי האט דער גוי טמא פוטיפר געוויסט אז דער אייבערשטער איז מיט יוסף? נאר ער האט אים געזען שטענדיג ווי זיינע ליפן שאקלען זיך, ער האט אים געפרעגט, וואס מיינט דאס אז זיינע ליפן שאקלען זיך שטענדיג, דו מאכסט פשוט? ביז יוסף האט אים מגלה געווען און געזאגט: "איך רעד צום אייבערשטן, אים בעט אים 'תגני לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי ובעיני פוטיפר אדוני, העלף מיר

אייבערשטער איך זאל האבן חן אין די אויגן פון מיין הער פוטיפר"; נאר אזוי האט ער זיך געקענט האלטן מיט די שווערע נסיונות.

מיר האבן דערציילט די מעשה פון נטע פון אומאן, א יונגער בחור וואס איז אנגעקומען אין אומאן, ער האט זיך געדרייט צווישן אנשי שלומינו, דארט האט ער געהערט די זאך פון התבודדות, פון רעדן צום אייבערשטן אויף די אייגענע שפראך. נאכדעם האבן אים די רוסן ימח שמם פארקאפט קיין סיביר, ער האט דארט באקומען אן אמט אין א אפיס, צו באדינען די רוסישע גענעראלן, דארט איז אויך געווען פארקאפט א גוי'שע מיידל, א גלח'ס טאכטער, און זי האט אים געמוטשעט טאג נאך טאג, קום טון מיט מיר אן עבירה, זי האט אים געזאגט: "לאז אפ אידישקייט; דא אין סיביר וועט קיינער נישט וויסן וואס מיר טוען, פון דא גייט קיינער נישט אהיים".

דער בחור נטע האט נישט געוויסט וואס צו טון, ער האט געשפירט ווי עס ענדיגט זיך זיין לעבן, ער שטייט פאר א שרעקליכע נסיון, ער גייט פאלן אין א טיפן אפגרינד. ער האט זיך דערמאנט פון די עצה פון התבודדות, ער איז ארויס פון אפיס, ער האט זיך באהאלטן אין פעלד און געשריגן צום אייבערשטן: "רבנו של עולם, ראטעווע מיך! איך שפיר ווי איך האב נישט די כחות פאר דעם, איך ווער פארברענט! איך בעט דיר זייער, אדער זאלסטו מיר ארויסנעמען מיין נשמה, אדער מאך א נס אז איך זאל עומד זיין בנסיון", אזוי איז געווען טאג נאך טאג, זי האט אים געמוטשעט און ער איז געגאנגען התבודדות, שרייען צום אייבערשטן: "טאטע, ראטעווע מיר!"

אזוי האט דאס אנגעהאלטן ביז דער אייבערשטער האט געמאכט א נס, די רוסן ימח שמם האבן אים באפרייט, פאר ער איז אוועק פון דארט האבן זיי אים געמאכט א מסבת פרדה, האט דאס גוי'שע מיידל, די קליפה - געבעטן אז זי וויל זאגן אפאר ווערטער לכבוד די געזעגענען, און זי האט געזאגט: "אויב איז דא אויף די וועלט א צדיק, איז עס דער בחור! איך האב אים געמוטשעט טאג טעגליך, און ער האט מיך נישט צוגעהערט".

נטע איז צוריק געקומען קיין אומאן און ער האט דערציילט זיין איבערגעעכטס, ער

אין מאה שערים

אריבער געכאפט צו מיין שוואגער ר' איתמר לייפער נרו יאיר, ער וואוינט ממש איין בנין נעבן שול, איך האב געשמועסט אביסל מיט מיין שוועסטער, שוואגער און קינדער.

ביים ברית האט ער מיך מכבד געווען מיט די ברכות.

ביי די סעודה אינדערפרי איז געווען מער געסט, עטליכע דרייסיג באטייליגטע, מען האט געשמועסט מעשיות פון תפלה, מעשיות פון הפצה; עס איז אזוי שיין צו הערן פון יעדן איינעם זיינע מעשיות. איך האף אז איינער פון די געסט וועלן אראפשרייבן "א סעודה מיט'ן ראש ישיבה" און דאס שיקן פאר'ן שטעטל בלעטל. די שמועסן ביי די סעודה איז זייער שיין, עס איז אין א וועג מער ווי א דרשה, מער ווי א שיעור.

מנחה ושלש סעודות איז אויך געווען ביי אונז אין שול.

עס זענען געווען געסט פון גאנץ ארץ ישראל, צענדליגער משפחות זענען געקומען מיט האלטן דעם שבת. מען איז געקומען פון בני ברק, בית שמש, צפת, חיפה, מודיעין און נאך, אויך פון יבנאל זענען געקומען געסט, אויך דער דיין הרב הגאון רבי משה קורץ שליט"א איז געקומען מיט אלע קינדער.

די גבאים האבן צוגעשטעלט שלש סעודות מיט א גוטע סדר, מיר האבן געזינגען זמירות, אויך אידישע ניגונים, עס איז געווען א מחנ' צו זינגען אינאיינעם די אידישע ניגונים.

מיר האבן גערעדט פון דאס ווארט וואס רבי יודל פון דאשוב זכרונו לברכה האט געזאגט פאר'ן רבי'ן, די ווערטער פון זיין

האב דאך א משפחה, א ווייב מיט קינדער, פארנוואס בין איך געקומען? נאר עס זאל זיין תתגדל - עס זאל געגרויט ווערן דעם אייבערשטן'ס נאמען, ותתקדש, און עס זאל געהייליגט ווערן, בתוך ירושלים עירך, - אין זיין שטאט ירושלים; רבוננו של עולם, וואס איז די מטרה פון די שול? נאר איין זאך ווילן מיר, אריינברענגען

די זיסע עצות פון רבי'ן, די אמונה; אמונה אויף למעשה, גלייבן אז דער אייבערשטער מאכט אלעס, ער טוט אלעס; מען זאל נישט חנפה'נען קיינעם און זיך נישט פארלאזן אויף קיינעם'.

דער בעל קורא האט זייער שיין געליינט, קלאר און הויך, מוסף האט געדאווענט אהרן וועבערמאן נרו יאיר.

די גבאים האבן געארבעט מיט א שטארקע סדר, זיי האבן אנגעגרייט מזונות אין זעקלעך פאר יעדן איינעם, עס איז געווען א ריזיגער עולם, מיט א שטארקע סדר, עס איז נישט געווען קיין געכאפערטיי; יעדער האט באקומען א זעקל מזונות.

ספורי מעשיות האבן מיר געלערנט די מעשה פונעם תם (סיפורי מעשיות, מעשה ט), וואו דער רבי איז אונז מגלה די סוד פון הצלחה, קוק נישט אויף א צווייטן און זוך נישט קיין שלימות, אז די דאווענען איז אזוי ווי די שיק מיט דריי עקן - זיי זיך מחנ' מיט דעם, און אז אנדערע זענען מער מצליח - זאלסטו נישט ווערן צעבראכן, זיי נישט מקנא אנדערע, זיי זיך מחנ' מיט דיין נקודה.

איך שרייב דיר בקיצור הקיצורים, איך בין זעצט נאך א נסיעה, איך בין אפגעמוטשעט; פון יעדע שיעור קען מען שרייבן א גאנצע קונטרס.

איינער פון די חברים, א גרויסער מפיץ, אהרן גאלדשטיין נרו יאיר, האט געמאכט א ברית. מען האט געדארפט ווארטן אויפ'ן קינד און אויף די זיידעס, האב איך זיך דערווייל

האט דערציילט וואס פאר א נסיון ער האט דארט געהאט. מוהרא"ש דערציילט, ער האט אליינס געהערט פון עלטערע ברסלב'ער חסידים אז זיי האבן אלע געוויינט ווען ער האט דערציילט זיין געשיכטע, זיי האבן אים געפרעגט פון ווי ער האט געהאט די כחות? האט ער געזאגט: "פון ענין, פון התבודדות; ווען איך ווייס ווען נישט די עצה פון התבודדות - וואלט איך אראפגעפאלן"; אזוי ווי יוסף הצדיק האט עומד געווען בנסיון מיט די עצה פון התבודדות, די ליפן זיינע האבן נישט אויפגעהערט צו שעפשען תפילות, תחנונות און בקשות.

טייערער ברודער, עס איז געווען אזוי שיין צו זען ווי די פרישע מקורבים הערן זיך צו מיט אזא פרישקייט, דערנאך האט מען געזינגען קה אכסוף.

אויפ'ן וועג אהיים האב איך זיך געדארפט בעטן "לאזט מיר אפ", מען האט נישט געוואלט אוועק גיין.

אינדערפרי זענען מיר געגאנגען אין מקוה; דארט דארף מען באצאלן אויך פאר שבת, עס שטייט א שטרענגע מודעה אז מען טאר נישט נעמען א האנטוך שבת נאר אז מען באצאלט דערפאר פרייטאג, פאר מיר איז דאס געווען אינטערעסאנט, איך האב באצאלט ערב שבת אויך פאר שבת.

איך האב געלערנט אביסל תיקונים פאר'ן דאווענען, נאכדעם איז געווען א שיעור אין ספר פעילת הצדיק, מיר האבן ארום גערעדט די אנהויב, די הקדמה; וואו מוהרא"ש ברענגט דעם רבינ'ס ווערטער (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן כט) אז מען רעדט פון שבת הצדיקים ווערט נתרומם הדעת; איך בין זיכער עס וועט זיין איינער פון די אינגעלייט וואס וועלן אראפשרייבן אלע דיבורים פון שבת - באריכות.

פסוקי דזמרה האט געדאווענט דער גבאי זצחק שמואל נרו יאיר, תפילת שחרית האבן זיי מיך מכבד געווען. נקדישך זאגן זיי זייער שיין און ווארעם, מיט'ן נוסח. ממקומך האב איך געזינגען, עס איז גאר אנדערש די תפלה "תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך" - אין שטאט ירושלים, איך האב געטראכט: 'רבוננו של עולם, פארנוואס בין איך דא? וואס טו איך דא? איך האב נישט וואס צו טון? איך

זיין קיין מחלקת אונטער מיין נאמען.
 ממש די זעלבע זאך וואס איז געווען ביים
 רבי'ן; וואס טראקסטו, ווי אזוי האט זיך
 אנגעהויבן די מחלקת אויפ'ן רבי'ן? פון א
 ברעטל! יא, דו הערסט גוט, פון א בעל תפלה.
 ווען דער רבי איז צוריק געקומען פון ארץ
 ישראל איז ער געקומען קיין זלאטיפאלע;
 פארן וואס פונקט דארט - ווייסן מיר נישט,
 יעדע טריט פון רבי'ן איז געווען סודות התורה.
 די גבאים האבן מכבד געווען דעם רבי'ן מיט
 אלע תפילות, אבער דארט איז געווען איינער
 וואס האט נישט געוואלט געבן דעם ברעטל
 פאר'ן רבי'ן, און פון דעם האט זיך אנגעהויבן
 די מחלקה; שמו שמים! א מחלקה וואס ציט
 זיך שוין באלד צוויי הונדערט יאר! פארן וואס?
 פאר ווען? א ברעטל! איי דו טיפש איינער,
 וועגן א ברעטל ווילסטו אלעס פארלירן!?

איך וויל נישט מער שרייבן, איך האף אז איך
 וועל נישט דארפן מער שרייבן. איין זאך קען
 איך דיר זאגן, עס האט געפעלט א האר איך
 זאל בלייבן אין שטוב און נישט גיין צו מלנה
 מלכה. איך בין געווארן אזוי אפגעשוואכט,
 איך האב זיך נישט געקענט רירן; נישט אז איך
 האב מורא פון איינעם, ברוך השם מוהרא"ש
 האט אין אונז אריינגעלייגט אזא אמונה,
 איך דארף נישט קיינעם, איך וויל נישט
 קיינעם, איך האב נישט קיינעם - נאר דעם
 אייבערשטן, אבער מען ווערט אפגעשוואכט
 ווען דו פרוברסט רעדן מיט מענטשן, דו
 ווילסט נאר זיי העלפן און זיי עקשנען זיך
 און ווילן זיך לערנען ווי אזוי צו פירן, די פירט
 וועל איך רעדן מיט דיר פרויוואט.

יעצט זע איך ווער דו און דיין ווייב זענען, איר
 העלפט די מוסד שוין איבער צען יאר, איר
 ביינע דארפט גארנישט, טאקע גארנישט,
 באמת גארנישט; איר ווילט נאר איין זאך,
 אנדערע זאלן אויך האבן דעם חיים טובים
 וואס איר האט זוכה געווען.

מלנה מלכה איז געווען אין א זאל, גאר א
 גרויסער עולם איז זיך צאמגעקומען, אסאך
 משפחות וואס זענען נישט געווען אויף שבת
 - זענען געקומען צו פארן. קודם האט מען
 געזינגען זמירות, איך האב זיך זייער נישט
 גוט געשפירט, איך האב געשפירט ווי דער
 קאפ שווינדלט מיר, איך בין געווען זייער
 אויסגעמוטשעט, ביז מען האט אנגעהויבן

רבי, הצדיק הקדוש רבי
 פנחס קאריצער זכותו
 גן עלינו, פארן וואס זאגן
 מיר "אשמנו", בלשון
 רבים, מען דארף דאס
 ווען זאגן בלשון יחיד!
 נאר מיר קומען מיט א
 טענה צום אייבערשטן,
 מיר זאגן: "רבונו של
 עולם, איך צוזאמען
 מיט דיר כפיכול האבן
 געזינדיגט, ווען דו
 געמקט ווען ארויס דיין
 כח - וואלט איך נישט
 געזינדיגט".

ווען דער רבי האט
 דאס געהערט, האט ער
 געזאגט: מיר זאגן אויך
 אזוי, דער רבי האט אים
 געטייטשט דעם פסוק
 פון די פרשה (בראשית
 מד, יח): "ויגש אליו
 יהודה", א איד קומט
 צום אייבערשטן,
 "ויאמר בי אדוני", זיי
 נישט ברוגז אויף מיר
 אז איך האב געזינדיגט,
 ווייל "בי", אין מיר, "אדוני", ביסטו (חזי
 מוהר"ן, סימן תרי).

נישטא קיין גרעסערע זאך ווי זיך דן
 זיין, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תנחומא
 משפטים, ה): "כשיש דין למטה", ווען מען
 משפט זיך, "אין דין למעלה", געמט מען
 אראפ פון זיך אלע דינים.

נאכן דאווענען האבן מיר געמאכט קידוש
 לבנה און הבדלה.

איך האב אויפגענומען אפאר משפחות אין
 שטוב. אלי' ווייס גרו יאיר מיט זיין משפחה
 זענען אריבערגעקומען, יעצט איז די ערשטע
 מאל וואס איך טרעף זיך מיט אים, ער איז
 מתרגם די חיזוק יומי אויף ענגליש; טויזנטער
 מענטשן זענען זיך מח' מיט דעם.

אויך האב איך געדארפט זיין שלום מאכן
 וכו', דאס וויל איך לעת עתה נאכנישט
 שרייבן, איך האף אז איך וועל עס נישט
 דארפן שרייבן, איך בעט זייער עס זאל נישט

די גבאים האבן מכבד
 געווען דעם רבי'ן מיט אלע
 תפילות, אבער דארט איז
 געווען איינער וואס האט
 נישט געוואלט געבן דעם
 ברעטל פאר'ן רבי'ן, און פון
 דעם האט זיך אנגעהויבן
 די מחלקה; שמו שמים! א
 מחלקה וואס ציט זיך שוין
 באלד צוויי הונדערט יאר!
 פארן וואס? פאר ווען? א
 ברעטל! איי דו טיפש איינער,
 וועגן א ברעטל ווילסטו
 אלעס פארלירן!?

רקודין אין מירון

אין מירון

זינגען די ירושלימ'ער דעפקעס, די שיינע ניגונים. עס איז געווען גוטע מוזיקאנטן, א קלארינעט; דאס האט מיר מח' געווען, דער רבי זאגט אז א ניגון האט א כח צו מח' זיין דעם מענטש (שיחות הר"ן, סימן רעג).

מיר האבן גערעדט פון רבי נתן'ס התקרבנות, די סיפור מיט'ן חלום, ווי ער קריכט אויף א לייטער און ער פאלט, און ער זעט אין חלום א געשטאלט וואס זאגט אים: "איך בעט דיר זייער, דראפע זיך און דערהאלט זיך!" מיר האבן אויך גערעדט פונעם סדר דרך הלימוד (כמבואר בשיחות הר"ן, סימן עו), דאס גרויסקייט פון גורס זיין פרקים משניות; עס געבט א נייעם מח פאר'ן מענטש. מיר האבן זיך מחזק געווען אין הפצה, מען זאל זיך נישט קריגן מיט קיינעם, מען זאל גיין הפצה מיט דרך ארץ.

איך בין זייער ברוגז אויף די וואס קלעבן סטיקערס; איך האב שוין געזאגט אן א שיעור מאל אז מען זאל דאס נישט טון, דאס איז א ווילדע זאך, א פארשעמטע זאך; נאר אין א פלאץ וואס אלע קלעבן דארט, אלע לייגן סטיקערס - נאר דארט קען מען לייגן. יעצט זע איך אין מאה שערים סטיקערס, איך האב נישט ליב די ווילדע זאכן, מוהרא"ש האט נישט געוואלט מען זאל גיין אויף די וועג הפצה.

עס זענען געקומען טאטעס מיט קינדער מאכן חאלאקעס, עס איז געווען סיומים, עס איז געווען זייער פרייליך, די שיעור האט מען אפגעכאפט, קענסט דאס הערן און זיך מחזק זיין.

זונטאג אינדערפרי בין איך געגאנגען אין מקוה, ווען איך בין אנגעקומען האט די מאשין נישט גענומען קיין געלט, איך האב שוין פארדעם געבעטן דעם אייבערשטן אויפ'ן וועג צום מקוה: "רבונו של עולם, יעדעס מאל איך בין אין די

פרעמד איז אן אנדערע מעשה מיט'ן מקוה, אדער האב איך נישט די געלט פון יענע פלאץ", בקיצור, א מעשה פון תפלה, איינער פון אנשי שלומינו, א טייערער איד, בעריש קרויס גרו יאר, האט מיר געשאפן א וועג אריין. איך בין געווען ביי אים אין שטוב אין אומאן ערב ראש השנה מנחם אבל זיין צוויי טייערע בחורים מקורבים, ער נעמט צאם די בחורים אין ירושלים יעדע מוצאי שבת, ער מאכט פאר זיי מלוה מלכה; א גוט הארץ.

שחרית האב איך נאך געדאווענט אין ירושלים, נאכן דאווענען האבן מיר מסיים געווען מסכת תענית. די גמרא זאגט (לא): "מכערות שבהם, מה היו אומרות", די מיאוס'ע זאגן, "קחו מקחכם לשום שמים", האט חתונה לשם שמים, קוקט נישט אויף שיינקייט, אויף יחוס, "ובלבד שתעטרוננו בזהובים", נאר בתנאי איר זאלט אונז געבן גאלדענע קליידער; מוהרא"ש זאגט, דאס איז מכערות, מיאוס'ע מענטשן - ווען דער קאפ ליגט אין געלט.

די גמרא איז מסיים: "עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים", ווען משיח וועט

ציון פון מוהראש זי"ע

זאלט איר נישט רעדן צו מיר"; דאס האט מוהרא"ש ארויפגעלייגט העכערן טיר פונעם בית המדרש אין יבנאל, די ווערטער פונעם בעל תפלה (סיפורי מעשיות, מעשה יב). א בייפאל פון מוהרא"ש דאס צו לייגן ביים אריינגאנג פון שול, אונז צו דערמאנען אז מיר זענען דא ביים בעל תפלה, מיר זאלן נישט פארגעסן פון תכלית, פון תפלה, פון דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן.

מיר האבן זיך ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג קיין מירון, צום תנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, אויפ'ן וועג זענען מיר געפארן - אהרן וועבערמאן גרו. איר האט געדרייווט, און מנחם איז מיט געקומען, אויך האברך מושי גרו. איר מיט דוד גרו. איר. מיר האבן זיך אפגעשטעלט עסן, מיר האבן מיט געברענגט עסן, מיר זענען נישט אריין אין א געשעפט; מיר האבן זיך געזעצט עסן אין א שטילע פלאץ. דארט האבן מיר באגעגנט די גבאים פון שול, מיר האבן זיך מחזק געווען; יעדע מאל איך רעד מיט זיי ווער איך זייער פרייליך, זיי מאכן שיינ דעם רבינ'ס נאך.

אין מירון האבן מיר געזאגט תהלים, איך האב אויך געזאגט די הארץ רייסנדע תפלה אין לקוטי תפילות פון רבי נתן זכרוננו לברכה (חלק ב', תפלה מז), די תפלה איז געבויט אויף די תורה, די השמטה, אנהויב לקוטי מוהר"ן חלק א', "לכח חזו".

איך האב געבעטן פאר דיר און דיין משפחה.

גלייך נאכדעם איז געווען כתיבת האותיות, האברך שבת מנחמי גרו. איר האט אנגעהויבן שרייבן א קליינעם ספר תורה. ער האט גענומען דעם סופר, דער גבאי פון בית המדרש, יצחק שמואל פרענקל גרו. איר; איך האב געשריבן דעם ערשטן אות, די ב' פון בראשית.

איך האב זיך געזעגנט מיט אנשי שלומינו מיט אזא בענקשאפט; איך זאג דיר עס איז א חלום, עס איז נישט שייך זיך פארצושטעלן ווי די פרישע מקורבים האבן אין אזא קורצע צייט באוויזן אויפצושטעלן מיט אזא שיינע פלאץ מיט אזא דרך ארץ.

די גבאים פארשטייען אן עסק, זיי האבן ארויפגעשטעלט א שיינעם טאול ביים בית המדרש: "בית המדרש היכל הקודש, מיסודו של מוהרא"ש, בנשיאות הראש ישיבה", און פון אונטן שטייט אין אידיש: "פון געלט

רבי מאיר בעל הוס

ציון פון מוהראש זי"ע

קומען וועט דער אייבערשטער מאכן א טאנץ פאר די צדיקים; ווען משיח וועט קומען וועט מען טאנצן, מען וועט זיין פרייליך.

מיר זענען ארויף אויפ'ן דאך פון די מערה, דארט איז געווען אנגעגרייט מוזיק, מיר האבן געטאנצן און געזינגען: "בר יוחאי", "ואמרתם מה לחי", "אמר רבי עקיבא", און נאך שיינע מירו'ע ניגונים.

דארט איז געווען א דריטע פתיבת האותיות. דעם ספר תורה שרייבן מיר לזכותו הגדול פון אונזער רבי מוה'רא"ש זכותו יגן עלינו, האברך שבתי מארקוס גרו יאיר וואס העלפט די ישיבה אלע יארן מיט'ן צאמנעמען די רענט חודש'ליך, איז אריינגעשפרינגען אין די מצוה. מיר האבן גענומען א סופר פון אנשי שלומינו, האברך ישראל גרומאן גרו יאיר, א חשוב'ער אינגערמאן, ער האט מקרב געווען דעם אנדערן סופר, גבאי בית מדרשינו רושלים.

איך האף אז אלע אנשי שלומינו וועלן נעמען א חלק אין די מצוה פון פתיבת ספר תורה, דער רבי זאגט (ספר המדות אות ממון, סימן לו): "לכתב ספר תורה מסגל לפרנסה", שרייבן א ספר תורה איז מסוגל צו ווערן רייך; נישט יעדער איז מסוגל אליינס צו שרייבן א ספר תורה, דעריבער צעטיילט מען די זכות, יעדער זאל נעמען א חלק אין די מצוה.

בסך הכל האב איך געשריבן התחלות האותיות אין ארץ ישראל אין דריי ספרי תורה'ס; חוץ א פערטע וואס איך שרייב לזכות מיין ווייב תח'ל. די קהילה צואנוואקסט זיך אזוי שנעל, דארפן מיר האבן אסאך ספרים.

אינמיטן די נסיעה האב איך באקומען גאר א גוטע נייעס, אז די בני ברק'ער חבורה האבן ארויסגענומען א שול. דו קענסט זיך נישט פארשטעלן מיין שמחה, ווייל מוה'רא"ש האט מיר געזאגט: "כל זמן איר האט נישט קיין שול – האט איר גארנישט געטון פאר'ן רבי'ן"; צענדליגער יארן האט מען פארפלייצט די ספרים אין גיו יארק, ביז מיר האבן נישט געטון למעשה, אנגעהויבן עפענען שול'ן – איז גארנישט געווען, אפילו די עלטערן האבן געהאט חזוק פון די הייליגע ספרים, זענען אבער די קינדער נישט געבליבן ביים רבי'ן.

איך האב ממנה געווען גאר א טייערער אינגערמאן פאר גבאי אין בני ברק, האברך אבא חייא רייזמאן גרו יאיר. ווען איך וועל צוריק קומען צו מיינע כחות פון די נסיעה וועל איך אויפנעמען נאך א גבאי, א שול דארף האבן לכל הפחות צוויי גבאים.

אז עס וועט דיר אויסקומען צו זיין אין ארץ ישראל וויל איך דיר בעטן דו זאלסט גיין מחזק זיין אלע שול'ן און רעדן צו אלע גבאים. גבאים דארפן זייער אסאך חזוק, פון איין זייט ווילן זיי טון וואס איך וויל טון, זיצן פון דער זייט, אונטערן טלית, זיך מתבודד זיין, לערנען שיעורים פסדן, נאר רעדן חזוק איינער צום צווייטן, נישט זען ביי א צווייטן זאכן וואס מען דארף באמערקן, פון די אנדערע זייט – ווילן זיי טון מיין רצון, אזוי ווי איך טו מוה'רא"ש'ס רצון, עס זאל זיין סדר, עס זאל זיין דרך ארץ; וואויל איז דעם וואס העלפט צו א בית המדרש עס זאל זיין אזוי ווי

פון דארט זענען מיר געפארן קיין יבנאל, געלויבט דעם אייבערשטן, איך האב זיך גוט געקענט אויסגיסן מיין הארץ, דארט איז ממש אזוי ווי מוה'רא"ש זאגט (צוואת מוה'רא"ש, אות ה): "אזוי ווי ביי מיין לעבן האבן זייער אסאך אידן תשובה געטון פון דורך מיר, אזוי וועט זיין נאך מיין הסתלקות ביי מיין ציון, מען וועט נתעורר ווערן ביי מיין ציון לתשובה"; איך האב זייער אסאך געוויינט ביים ציון, איך האב געשפירט ווי איך בין ביי מוה'רא"ש אין צימער, בערך צוויי שעה בין איך געשטאנען ביים ציון און געבעטן פאר יעדן איינעם.

פון יבנאל בין איך אהיים געפארן. היינט שפיר איך זיך נישט גוט, איך האף איך וועל האבן כח צו קומען צו די יארצייט סעודה פון אונזער רבי – רבי נתן זכרונו לברכה. איך האף אין שטעטל וועט מען זיך אויך צאמקומען היינט נאכט לכבוד רבי נתן'ס יארצייט און רעדן פון דאס גרויסקייט פון הפצה. מוה'רא"ש זאגט, מען פלעגט מאכן אן אפיל ביי אנשי שלומינו ביי די יארצייט פון רבי נתן פאר הדפסת ספרי רבינו, ווייל פון רבי נתן אנגעפאנגען - ציט זיך שוין קרוב צו צוויי הונדערט יאר די זאך פון הפצה. רבי נתן האט געזאגט: "איך האב אסאך געטראכט, וואס קען מען טון אז די זאך פון רבי'ן זאל אריינגיין אין די וועלט? ביז איך האב געזען אז נאר דורך דרוקן די ספרים און פארשפרייטן פאר די וועלט קען מען דאס ווייטער ממשיך זיין". איך האב נאך אסאך צו שרייבן, איך האב אבער נישט קיין כח. היינט בין איך נישט געאנגען אין ישיבה, איך זיין אין שטוב אן קיין טראפ כח. בעט פאר מיר יואל בן ריצא רעכיל, איך זאל קומען צו די כחות, קענען ווייטער משמש זיין דעם רבי'ן.

געקומען. אויפ'ן וועג אראפ האבן מיר מתפלל געווען ביים קבר פון רבי יוחנן הסנדלר. פון דארט זענען מיר געפארן קיין טבר'ן צום קבר פון רבי מאיר בעל הנס, מיר האבן געדאווענט מנחה, נאכדעם האבן מיר מתפלל געווען. דארט האב איך שוין געהאט מער התבודדות, איך האב אסאך געבעטן פאר אלעמען, מיר האבן געדאווענט מעריב.

פון דארט זענען מיר געפארן קיין יבנאל, געלויבט דעם אייבערשטן, איך האב זיך גוט געקענט אויסגיסן מיין הארץ, דארט איז ממש אזוי ווי מוה'רא"ש זאגט (צוואת מוה'רא"ש, אות ה): "אזוי ווי ביי מיין לעבן האבן זייער אסאך אידן תשובה געטון דורך מיר, אזוי אויך וועט זיין נאך מיין הסתלקות ביי מיין ציון, מען וועט נתעורר ווערן ביי מיין ציון לתשובה"; איך האב זייער אסאך געוויינט ביים ציון, איך האב געשפירט ווי איך בין ביי מוה'רא"ש אין צימער, בערך צוויי שעה בין איך געשטאנען ביים ציון און געבעטן פאר יעדן איינעם.

פון יבנאל בין איך אהיים געפארן. היינט שפיר איך זיך נישט גוט, איך האף איך וועל האבן כח צו קומען צו די יארצייט סעודה פון אונזער רבי – רבי נתן זכרונו לברכה. איך האף אין שטעטל וועט מען זיך אויך צאמקומען היינט נאכט לכבוד רבי נתן'ס יארצייט און רעדן פון דאס גרויסקייט פון הפצה.

מוה'רא"ש זאגט, מען פלעגט מאכן אן אפיל ביי אנשי שלומינו ביי די יארצייט פון רבי נתן פאר הדפסת ספרי רבינו, ווייל פון רבי נתן אנגעפאנגען - ציט זיך שוין קרוב צו צוויי הונדערט יאר די זאך פון הפצה. רבי נתן האט געזאגט: "איך האב אסאך געטראכט, וואס קען מען טון אז די זאך פון רבי'ן זאל אריינגיין אין די וועלט? ביז איך האב געזען אז נאר דורך דרוקן די ספרים און פארשפרייטן פאר די וועלט קען מען דאס ווייטער ממשיך זיין". איך האב נאך אסאך צו שרייבן, איך האב אבער נישט קיין כח. היינט בין איך נישט געאנגען אין ישיבה, איך זיין אין שטוב אן קיין טראפ כח. בעט פאר מיר יואל בן ריצא רעכיל, איך זאל קומען צו די כחות, קענען ווייטער משמש זיין דעם רבי'ן.

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו

מבין שהחיינו וקיימנו והנישנו לזמן הזה.

מיט גרויס פרייד טוען מיר איינלאדענען אנשי שלומינו צום גרויסארטיגן

מעמד הנזכות הבית

פונעם הערליכן נייעם גיגאנטישן

בנין בית הדפוס החדש

וואס וועט פארקומען אינעם בנין בית הדפוס בעזר השם

בהשתתפות דעה ראש ישיבה שליט"א

עס וועלן פארטיילט ווערן ווערדפולע מתנות

פאר די וועלכע האבן געהאט די זכיה אנטייל צו נעמען אין דעם אפקיף פון דעם בנין החדש

גדול יהיה
כבוד המעמד
זהו!

"אייער עובדא זאל זיין אר זאלט דרוקן די ספר

שם הבנין

נתנדב ע"י
הרה"ח שליט"א

פ ר ט י ם י ב ו א ו א י " ה

סדר שבת

התעוררות

סיום סדר מועד
פרשת ויקרא תשפ"ב

בעזרת ה' יתברך, יום א' פרשת צו, י' אדר ב', שנת
תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד מיין טייערער ... נרו יאיר

א שאד דו ביסט נישט געקומען צום שבת התועדות -
שבת סיום סדר מועד. עס איז געווען א הערליכע שבת,
מן הסתם וועסטו נאך הערן שיינע זאכן פונעם שבת פון
די חברים. איך וועל דיר שרייבן אביסל וואס מיר האבן
גערעדט.

צו מנחה איז צוגעגאנגען דער דיין ר' יונה שליט"א,
נאך מנחה האב איך גערעדט אפאר ווערטער, מען האט
געזינגען א שטייטע ניגון און מיר האבן גערעדט פון שבת
זכור. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תנחומא תצא, סימן
ט) אויפ'ן פסוק (דברים כה, יח): "ויוזבב בך כל הנחשלים
אחר'ך". עמלק האט גענומען זינבות, "חותך זינבות, וזרקן
כלפי מעלה" (עיין לקוטי הלכות שבת הלכה ה', אות ט),
עמלק רעדט אונז איין מיר זאלן זיין צעבראכן, מען זאל
נישט האלטן פון זיך; ער מאכט דאס גאר פאר א מצוה
און אזוי הרגעט ער דעם מענטש, ווייל מען טראכט:
איך בין סיי ווי גארנישט, איך בין סיי ווי א שגץ, איך בין

"והאריך הרבה בשיחה הקדושה זאת להתגבר
להיות שמח וטוב לב בשבת"

(שיחות ה'ר"ן, סימן קנה)

ברוב שבת והודי' דאנקען אנשי שלומינו דעם איבערשטן
אויף דעם הערליכן שבת התועדות - סיום סדר מועד
פון סדר הש"ס, וואס מיר האבן זוכה געווען מיט צו לעבן
במחצת דער ראש ישיבה שליט"א דעם פארגאנגענעם
שבת פרשת ויקרא, שבת זכור - העבר עלינו לטובה.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אין א לענגערע בריוו
באשריבן עטליכע נקודות פונעם שבת, און א חלק פון
די תמצית פון די דרשות דורכאויס דעם שבת, אבער ווי
דער ראש ישיבה שליט"א פירט אויס אינעם בריוו: "דאס
אלעס וואס שטייט אינעם בריוו איז א ברעקל פונעם
שבת, בבחינת יותר ממה שקריתי לפניכם - כתוב כאן".

קראו ותחי נפשכם.
המערכת

זמירות מיט זיי. נאכדעם האבן מיר געגעסן אינאיינעם די סעודה, א גרופע בחורים און אינגעלייט האבן דורכאויס די גאנצע סעודה געזינגען זייער שיינע ניגונים.

פרייטאג צו נאכטס נאך די סעודה זענען מיר זיך צאמגעקומען זינגען זמירות אין שול, נאכדעם האבן מיר זיך מחזק געווען מיט'ן רבינ'ס התחזקות. מיר האבן גערעדט נאך א בחינה אויף וואס די הייליגע חכמים זאגן "חותך זנבות, וזורקן כלפי מעלה", אז מען זאל נישט מאכן פונעם טפל אן עיקר. דער רבי שרייבט א בריוו פאר זיין איידעם: "שרייב מיר ויפיל בלאט גמרא דו לערנסט און ויפיל בלאט פוסק, מאך נישט פון טפל עיקר פון פון עיקר טפל, את האלקים ירא וכ ו', כי זה כל האדם"; עמלק נעמט זאכן וואס זענען נישט וויכטיג, בבחינת זנב, וזורקן כלפי מעלה, און מאכט דאס וויכטיג - פון דעם רעדט מען, דאס פארלאנגט מען, אויף דעם איז מען מחנך; אנשטאט מען זאל מחנך זיין

סיי ווי א גוי, וואס דארף איהן גיין דאווענען? ווער דארף מיין לערנען? מיינע מצות? מען דארף וויסן אז דער אייבערשטער האט ליב געזען איהן, געדער איד דארף וויסן ביי זיך 'איהן בין חשוב און טייער ביים אייבערשטן, דער אייבערשטער האט א נחת רוח פון מיר'; דאס מעקן מיר אויס די וואך שבת זכור, געענדיגט מיט די קטנות הדעת, 'איהן בין א גארנישט, איהן בין גארנישט ווערד'; געענדיגט מיט די סארט מחשבות, 'איהן בין נא, איהן בין ווערד!' מיר האבן נישט לאנג גערעדט, גלייך נאכדעם איז מאטי ראזענפעלד צוגעגאנגען צו קבלת שבת, ער דאווענט זייער שיין. נאכן דאווענען בין איהן געגאנגען זינגען זמירות שבת מיט די קינדער. עס איז געווען זייער א גרויסע עולם, דערפאר האט מען געמאכט אז די קינדער זאלן עסן באזונדער כדי עס זאל זיין פלאץ, די געטרייע מלמדים האבן אריינגעלייגט א גאנץ שבת אזויפיל ראת שמים אין די קינדער, איהן האב געזינגען

ער פארשטייט נישט, איך זאג אים איבער נאכאמאל דאס וואס מוהרא"ש זאגט מיר און זענער פֿרעגט נאכאמאל: "איך פארשטיי וואס מוהרא"ש זאגט, אבער וואס איז טאקע פֿשט אין רבינ'ס ווערטער?" איך זאג אים נאכאמאל, און זענער פֿרעגט נאכאמאל, דער עולם האט אנגעהויבן שמייכלען, זענער האט זיך פארשעמט, ער זאגט: "איך מיינ צו פֿרעגן ערנסט, איך מאך נישט חזק", האב איך אים געגעבן צו פארשטיין, עס שטייט אין די תורה, אויב איינער טוט אן עבירה, ער איז עובר אויף א לאו - (דברים כה, ג): "ארבעים יבנו", זאל מען אים געבן פֿערציג מלקות, זאגן די הייליגע חכמים (מכות כב:): מען געבט נישט פֿערציג מלקות נאר ניין און דרייסיג; דאס הייסט, מיר קענען נישט לערנען די תורה אן די פארשטאנד פון די הייליגע חכמים, מיר זעען עס שטייט פֿערציג און די חכמים זאגן עס איז ניין און דרייסיג, אזוי אויך, מיר זעען שטיין אין די תורה (דברים ו, ח): "והיו לטטפת בין עיניך", מען זאל לייגן תפילין צווישן די אויגן, זאגן די חכמים (עירובין צה:): עס מיינט נישט צווישן די אויגן - נאר אויפ'ן קאפ; אזוי זאג איך אים, איך פארשטיי נישט לקוטי מוהר"ן און די אנדערע ספרים פון רבי'ן, נאר מיט מוהרא"ש, וואס מוהרא"ש איז מיר מסביר - דאס פארשטיי איך. אז מוהרא"ש זאגט א מוהל צדיק וירא שמים מיינט א מוהל מומחה - פארשטיי איך אז דאס איז דער פֿשט; פארשטייט זיך מען נעמט א מוהל אן ערליכער איד, אבער נישט איינער וואס קען נישט די מלאכה.

מיר זענען אריין אין א שמועס מיט די מפיצים, יעדער האט דערציילט זיינע שיינע מעשיות ווי מענטשן זענען זיך מחנ' מיט די ספרים און קונטרסים. מיטוואך נאכט האט דער גבאי פונעם בית המדרש ... א גאס אנוועק פון ישיבה אפגעווארט זענקל, ער האט אים צוגענומען זיין הוט פאר'ן ברענגען גליונות דארט, יענקל מפיץ האט זיך מיט אים געאמפערט צוויי שעה. מיר האט זייער געבאדערט פארנוואס ער האט זיך בכלל צוטון געמאכט פון אים; איך האב אסאך היטן דא אין ישיבה, במשך די יארן זאמלען זיך אן היטן, איך וועל אריבערשיקן בחורים צום גבאי מיט די היטן, אים פֿרעגן אויב

מיר האבן גערעדט פונעם מעשה פון זבוב ועכביש (ספורי מעשיות, מעשה ז), די נסיעה פון הייליגן רבי'ן, דאס גרויסקייט פון לערנען יעדן טאג דעם בלאט גמרא. אויך פון שלום בית, אז מען זאל שיין רעדן צו די ווייב. מוהרא"ש האט מיר געזאגט איין יאר אין אומאן ראש השנה: "יעדעס מאל דו רעדסט זאלסטו רעדן פון דריי זאכן, תורה, תפלה, שלום בית און שידוכים", איך פרוביר צו פאלגן און רעדן פון די זאכן.

די וועלט איז אמונה א קלייניקייט, ביי מיר איז אמונה א גרויסע זאך, אמונה אזוי ווי פשוטי עם און פרויען וואס גלייבן בתמימות ובפשיטות; דאס איז ביים רבי'ן די גרעסטע זאך. ווי אזוי איז מען זוכה צו אמונה? דורך רעדן צום אייבערשטן, אז מען שמועסט מיט'ן אייבערשטן אויף די אייגענע שפראך, מען רעדט צו אים כידבר איש אל רעהו: "רבנו של עולם, העלה מיר מיט וואס איך מוטשע זיה, העלה מיר, איך קען מער נישט"; דאס רעדן צום אייבערשטן בויט אויף די אמונה, מען הויבט אן שפירן דעם אייבערשטן.

נאך די באטע איז געווען א שיינע שמועס מיט אנשי שלומינו, מען האט געשמועסט פון הפצה. קודם האבן מיר גערעדט פון אכטונג געבן נאר צו נעמען א מוהל מומחה. פאריגע וואך האט פאסירט אז א טאטע האט געוואלט אליינס מאכן די חתונה און ער האט אריינגעשניטן רחמנא לצלן, די רעגירונג האט אים אנוועק גענומען זיינע קינדער.

איך געדענק איך האב געפֿרעגט מוהרא"ש, דער רבי זאגט (ספר המדות אות מוהל, סימן א): "צריך לחזור אחר מוהל צדיק וירא שמים", מען דארף זוכן א מוהל א צדיק, א וירא שמים, "כי כשהמוהל אינו טוב", ווייל אז דער מוהל איז נישט גוט, "כול להיות שלא יהיה מוליד, חס ושלום", קען חס ושלום פאסירן אז דער קינד וועט נישט האבן קיין קינדער, "גם על ידי שהמוהל אינו טוב, על ידי זה בא התינוק, חס ושלום, לידי חלי נופל", אויך קען א נישט גוטער מוהל מאכן אז דער קינד זאל האבן די חולי נופל, סיזשערס - רחמנא לצלן; האב איך געפֿרעגט מוהרא"ש ווער איז א מוהל א צדיק? און מוהרא"ש האט מיר געענטפֿערט: "וואס א גרעסערער מומחה - אים דארף מען נעמען". בשעת'ן דאס דערציילן רופט זיך אן א איד, איינער פון די געסט: "אבער וואס איז טאקע די פֿשט וואס דער רבי זאגט?" איך קוק אים אן, איך וויל פארשטיין וואס

ביים אנקומען און נעמען א פעקל

ביים אנקומען אינעם האטעל

ער וויל נאך היטן, ווייל די גליונות גייט מען ווייטער מפיץ זיין.

שבת אינדערפרי האב איך געלערנט זוהר פרשת פקודי, די היכלות, ווי דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי איז מגלה וואס טוט זיך אין הימל; עס איז גאר אנדערש דאס לערנען דעם הייליגן זוהר מיט די הקדמות פון רבי'ן, מען שפירט אזא ליכטיגקייט, מען ווערט אזוי געשטארקט.

געווענליך לערנען מיר שבת אינדערפרי פאר'ן דאווענען א שיעור אין ספר פעולת הצדיק, אבער די וואך האב איך נישט פארגעלערנט, איך האב געדארפט געבן צו עסן פאר מיינע קינדער, העלפן מיין ווייב תחי'.

פסוקי דמרא האט פארגעדאווענט ר' עזרא בוים, שחרית האב איך געדאווענט. עס איז געווען א שבת שבע ברכות ביי א טאכטער פון אהרן וועבערמאן מיט חתן אברהם צוויבל. אויך איז געווען א קידוש, ביי רפאל פורסט איז געבוירן געווארן א צוויילינג, א אינגל מיט א מיידל, ער האט געמאכט די ברית מיט די קידוש דעם שבת. ויקרא שמה בישראל פיגא, נאכן רבינ'ס מאמע. מוסף האט געדאווענט מאטי היימליך. נאכן דאווענען איז געווען די ברית, דער מוהל וועם אנשי שלומינו נוצן שטענדיג, ר' אהרן הלוי ווייס - איז געקומען צו פארן אויף שבת, ויקרא שמו בישראל נחמן נתן. גלייך נאכן ברית איז געווען א קידוש.

מיר האבן גערעדט פונעם מעשה פון זבוב ועכביש (ספורי מעשיות, מעשה ז), די נסיעה פון הייליגן רבי'ן, דאס גרויסקייט פון לערנען יעדן טאג דעם בלאט גמרא. אויך פון שלום בית, אז מען זאל שיין רעדן צו די ווייב. מוהרא"ש האט מיר געזאגט איין יאר אין אומאן ראש השנה: "יעדעס מאל דו רעדסט זאלסטו רעדן פון דריי זאכן, תורה, תפלה, שלום בית און שידוכים", איך פרויביר צו פאלגן און רעדן פון די זאכן.

מען האט גערעדט פונעם נאמען פונעם רב הנמול "נחמן נתן", ער זאל זוכה זיין צו דאס ווארט וואס דער רבי האט געזאגט (ימי מוהרנ"ת חלק ב', סימן לב): "נחמן נתן לאכט פון די וועלט", ער זאל זיך גוט אויסלאכן בזה העולם; אזוי ווי דער הייליגער בעל שם טוב

זכותו יגן עלינו האט געזאגט פשט אויף דעם וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית כב.) אליהו הנביא האט געוויזן פאר רב ברוקא "הגי תרי בדחני", דאס מיינט מען אן ערליכער איד וואס ער האט 'תרי בדחני' צוויי סארט לאכן; מענטשן לאכן פון אים, מען שפעט פון אים אבער ער פארלירט זיך נישט, ער גייט ווייטער אן מיט זיין עבודת השם, און ער לאכט פון די וועלט, ער לאכט זיך גוט אויס פון אלעמען, דאס איז די תרי בדחני, דער איז א בן עולם הבא (הובא בספר בעל שם טוב על התורה פרשת במדבר, אות ב); דאס האט דער רבי געזאגט: "נחמן נתן לאכט פון די וועלט".

עס זענען געווען אסאך געסט; סיי פרישע מקורבים, אויך פונעם חתנ'ס משפחה און נאך, אלע האבן אויסגעהערט, אלע האבן געזאגט אז זיי ווילן האבן מיט'ן רבי'ן, די דיבורים האט זיי אויפגעוועקט.

די שבת בייטאג סעודה איז געווען אינאיינעם מיט'ן סעודת ברית און שבע ברכות, ביי די סעודה האב איך נישט גערעדט.

ביי די סעודה איז צו מיר געקומען א אינגערמאן פֿרעגן וואס צו טון, זיין ווייב האט פֿריער גע'חלש'ט אין צימער און זי איז שוואך, איך האב אים געזאגט צו וועם ער זאל רעדן, איך האב גערופן דיין חבר מאטי היימליך, ער איז אן הצלה מאן, אז ער זאל גיין קוקן אויב אלעס איז פֿיין. איך האב ספעציעל אים גערופן ווייל ער זוכט נישט משוגע צו מאכן מענטשן, שטופן צו גיין אין שפיטאל. וויפיל מען איז מרויח פון הצלה - ליידט מען פון זיי אזעלכע שוועריקייטן; רוב מאל מאכן זיי משוגע פאר גארנישט און פאר נישט, זיי זאגן גיי אין שפיטאל; מען וועט דיר צונעמען די גאנצע שבת. נפך הוה, זי איז געזונט און שטארק, נאר אביסל איבערגעשטרענגט וכו'.

נאך די סעודה בין איך געגאנגען מבקר חולה זיין ר' משה ארז' גרו יאיר, ער איז געליגן מיט א רויז אין בעט. ער זאגט מיר: "נאך א מזל איך האב דעם דרך הלימוד, אזוי ווער איך נישט צעדרייט פון ליגן אין בעט", א צווייטער וואלט משוגע געווארן פון ליגן אזוי לאנג. מיר איז געווען אינטערעסאנט צו זען א ברסלב'ער חסיד ווי ער ליגט אין בעט מיט ספרים ארום זיך; א משניות, א תהלים וכו'.

נאכמיטאג בין איך געגאנגען זאגן תהלים מיט די קינדער. מיר האט געברענגט צו האבן אפאר מינוט באוונדער מיט די קינדער, עס זענען געווען דארט נאר די מלמדים מיט די קינדער. איך האב אויסגענוצט די צייט צו רעדן צו זיי פון קדושת הברית, עס זענען געווען אסאך פֿרעמדע קינדער פון אנדערע מוסדות וואס מען רעדט נישט דארט פון קדושה.

געדענקסט אוודאי דייע קינדער יארן, איך בין געווען דיין ערשטער מלמד ביי די דרייצן יאר וואס איך האב דיר אויסגעלערנט צו זיין הייליג. איך געדענק ווען דו ביסט געקומען וויינען צו מיר און מיר געזאגט, וואס זאל איך טון, איך האב בכלל נישט געוויסט אז מען טאר נישט אגירן וכו', איך האב דיר דעמאלט אנטפלעקט די זאך פון התבודדות, איך האב דיר געזאגט זאלסט דאס זאגן פאר'ן אייבערשטן: "רבונו של עולם איך בין נישט שולדיג, איך בין א קינד פון דרייצן יאר, קיינער האט מיר נישט געזאגט אז דאס איז אן עבירה".

איך האב געווארט א גאנץ שבת צו קענען רעדן צו די קינדער פון קדושה, איך וויל נישט האבן בלוט אויף מיינע הענט. יעצט איז ארויסגעקומען א שרעקליכע מעשה, א בחור האט מטמא געווען איבער זיבעציג קינדער פאר צוויי גאנצע יאר. איך וויל נישט זאגן די נאמען פונעם מוסד וואו דאס האט פאסירט, א פחד, א שרעק! טייערע קינדער זענען געפייניגט געווארן מיט מעשה תועבה, קיינער האט נישט דערציילט, מען האט מורא געהאט וכו'. וואלטן די מלמדים גערעדט - וואלט דאס נישט געקענט פאסירן, עס וואלט גלייך ארויסגעקומען, קינדער אז מען זאגט זיי אן, מען מאכט זיי באקוועם צו קומען דערציילן - קומען זיי דערציילן.

איך האב פון קיינעם נישט מורא, נאר פונעם אייבערשטן. מענטשן האלטן מיר פאר: "היתכן, אזוי רעדסטו? אזא ברייטקייט?" געלויבט דעם אייבערשטן איך טו וואס מוהרא"ש האט מיר געזאגט.

אברהם משה גרו יאיר האט מיר דערציילט, ווען די ישיבה האט זיך געעפנט האט מען אים אריינגעשלעפט צו מוהרא"ש; איינער פון די אינגעלייט וואס האבן געהאלפן עפענען

מיט די תפילות און טענות פון די צעבראכענע הערצער, תפילות פון ארעמעלייט, די בית דין של מעלה קומען אריין, זיי זאגן: "פארנוואס דארף דער אייבערשטער זיי אויסהערן? מיר וועלן מאכן א משפט", אבער דער אייבערשטער זאגט זיי: "איך וויל אזוי, איך וויל זיין אליינס מיט זיי".

דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות תפילין ה, אות מג), מה דאך ווען אן ארעמאן בגשמיות קומט זיך אויסטענה'ען צום באשעפער ווערט אזא רעש און א טומל אין הימל, איז דאך זיכער ווען א איד קומט צום באשעפער, ער וויינט: "רבנו של עולם, איך בין אן אמת'ער ארעמאן, איך בין אזוי ווייט פון דיר! רבנו של עולם, איך ליג אין א טיפע פלאטע, איך זינדיג, איך טו עבירות; העלף מיר באשעפער, איך וויל זיין ערליך, איך וויל זיין אן ערליכער איד" - איז דאך זיכער אז עס ווערט א מורא'דיג טומל אויבן אין הימל, דער אייבערשטער אליינס נעמט די תפילות און איז אים מוחל.

דאס זעען מיר אין פרשת ויקרא (ב, א): "ונפש כי תקריב, זאגט רש"י, ביי אנדערע קרבנות געפונען מיר נישט עס זאל שטיין "ונפש' כי תקריב", נאר דא ביים קרבן עני, ווייל דער אייבערשטער זאגט: "מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו"; דאס איז אויך ביי אן ארעמאן בדת, אן ארעמאן אין רוחניות; ער קומט צום באשעפער מיט זיינע קליינע עבודות, ער זאגט: "רבנו של עולם, איך האב ביטערע שווערע נסיונות, דאך וויל איך זיין גוט", דאס איז חשוב ביים אייבערשטן - כאלו הקריב נפשו.

דער יצר הרע פארגינט אבער נישט, ער זאגט דעם מענטש: 'קיינער דארף דיך נישט, דו שטינקסט, דו מאקסט צער פאר'ן באשעפער, זיין דאווענען שטינקט, זיינע מצות שטינקען' - דארף מען געדענקען דער אייבערשטער האט מייך ליב, ער האט ליב אפילו עס שטינקט. די תורה זאגט (שם, יז): "ושם אתו בכנפיו, והקטיר אתו הכהן המזבח", מען זאל פארברענען דעם קרבן עני מיט די פעדערן; ווער עס האט שוין אמאל געשפירט די שרעקליכע גערוך פון

נאך מעריב האבן מיר געמאכט קידוש לבנה, נאכדעם האבן מיר געמאכט הבלדה. דער עולם איז דערנאך ארויס אין לעבעדיגע טענן, מען האט אסאך געזינגען ניגונים פון אומאן ראש השנה, אלע האבן געמאכט פון די ניגונים תפילות צום אייבערשטן אז מיר זאלן זוכה זיין צו זיין ביים הייליגן רבי'ן דעם קומענדיגן יאר ראש השנה שנת תשפ"ג אין אומאן.

די ישיבה האט געהאט טענות אויף מיינע דיבורים, מען האט אים איבערגערעדט ער זאל גיין צוזאמען מיט זיי רעדן אויף מיר. אברהם משה גרו יאיר איז מיר זייער געטריי אלע יארן, פונעם ערשטן טאג איז ער געשטאנען מיט מיר, למעשה איז ער מיטגעגאנגען, יענער האט נאכגעזאגט שטיקלעך פון דרשות און געווארט אז מוהרא"ש זאל רעאגירן, מוהרא"ש רופט זיך אן: "זעקסט נישט אז ער רעדט גוט? פון דעם וואס מען קריגט אויף אים, דאס איז א סימן אז ער רעדט גוט"; שפעטער ווען איך בין געקומען צו מוהרא"ש האט מוהרא"ש מיר געזאגט: "רעד מער, רעד נאך".

בשעת'ן רעדן צו די קינדער האב איך גלייך געזען אז עס זענען געווען קינדער וואס דארפן רחמי שמים, זיי האבן אנגעהויבן לאכן. איך האב געדרייט דעם שמועס אויף אן אופן עס זאל יא אין זיי אריינגיין.

נאך מנחה האבן מיר געהאט זייער אן התעוררות'דיגע שלש סעודות. מיר האבן גערעדט פון דאס גרויסקייט פון קומען צום באשעפער, אים בעטן: "איך וויל זיין אן ערליכער איד", פון זיך טענה'ען מיט'ן אייבערשטן. דער זוהר הקדוש זאגט (פרשת בלק, קצה). זוד המלך האט פארשטאנען אז אויבן אין הימל איז מער חשוב די געבעט פונעם ארעמאן ווי פון קעניג און נביאים, האט ער זיך אויסגעטון די בגדי מלכות, ער האט זיך אנגעטון קליידער ווי אן ארעמאן און געבעטן דעם אייבערשטן (תהלים קב, א): "תפלה לעני כי יעטף", וואס איז טייטש כי יעטוף? ער האלט צוריק, דער ארעמאן ווען ער רעדט צום אייבערשטן שטעלט ער אלעס אפ, דער אייבערשטער קערט זיך צום ארעמאן און לאזט אלעס אפ.

אלע פרעגן: "מיט וואס טוט זיך דער אייבערשטער באשעפטיגן?" און מען ענטפערט זיי: "דער אייבערשטער טוט זיך באשעפטיגן מיט זיינס א זאך,

דער דיין שליט"א ביי זיין הרשה

הייב אויף די טעלעפאון פאר דיין ווייב

צו מלוה מלכה זענען געקומען אסאך געסט וואס זענען נישט געווען שבת. דער דיין ר' יונה שליט"א האט גערעדט, ער האט נאכגעזאגט פון דעם הייליגן צדיק רבי מענדעלע מרימנאו וכותו זגן עלינו (הובא בספר זקנות מנחם, הפטרת וירא), עס שטייט (מלכים-ב ד, כג): "מדוע את הלכת אליו היום", דער מאן פון שונמית האט איר געפרעגט, פאר וואס גייסטו צום צדיק, צו אלישע הנביא? "לא חדש ולא שבת", היינט איז נישט ראש חודש און נישט שבת, "ותאמר שלום", האט זי געענטפערט: "שלום", וואס האט זי געמיינט צו זאגן מיט דעם "שלום"? נאר די גרעסטע סכנה, די גרעסטע צרה איז ווען א מענטש מאכט שלום מיט זיין מצב, ער זוכט שוין נישט א וועג ארויס פון זיינע תאוות רעות; דאס האט זי געזאגט, דו פרגעסט מיר פארנוואס איך פאר צו מיין רבי? וואס איז היינט די יום טוב? "שלום!" איך ציטער וואס גייט זיין מיט מיר.

פארברענטע פעדערן, פארברענטע האר - ווייסט אז דער גערוך איז נישט אויסצוהאלטן, ווי קען זיין מען זאל מקטיר זיין דעם קרבן עני, דעם עוף מיט די פעדערן? זאגן די הייליגע חכמים (ויקרא רבה ג, ה; הובא ברש"י): "כדי שיהא המזבח שבע ומהדר בקרבנו של עני", אז דער מזבח זאל ווערן באשיינט און זאט פונעם קרבן עני; דא זעט מען אז אפילו א מענטש וואס איז א ריכטיגער עני, אן עני בדעת, קומט צום באשעפער מיט א קרבן, ער לייגט תפילין, ער דאווענט, ער לערנט, אפילו די מחשבות פייניגן אים, מען טראכט 'איך שטינק דאך, איך בין דאך אן עקלדיגער מענטש' - דארף מען געדענקען אז ביים אייבערשטן איז דאס נישט קיין שטינק, ביים אייבערשטן ביסטו שיין.

נאך מעריב האבן מיר געמאכט קידוש לבנה, נאכדעם האבן מיר געמאכט הברלה. דער עולם איז דערנאך ארויס אין לעבעדיגע טעגן, מען האט אסאך געזינגען ניגונים פון אומאן ראש השנה, אלע האבן געמאכט פון די ניגונים תפילות צום אייבערשטן אז מיר זאלן זוכה זיין צו זיין ביים הייליגן רבי'ן דעם קומענדיגן יאר ראש השנה שנת תשפ"ג אין אומאן. יעצט איז נישט שייך צו פארן, די גרעניצן זענען פארשלאסן, עס ברענט א מלחמה צווישן אוקריינא און רוסלאנד.

נאכדעם האב איך אויפגענומען מענטשן, דאס איז פון די עבודות קשות; אויסהערן פראבלעמען און קענען מדרוך זיין מיט די עצות און שכל פון רבי'ן.

- איז דאס נאר דורך לימוד התורה, אויב וועט א מענטש זיין שטארק צו לערנען יעדן טאג כך וכך משניות, כך וכך גמרא - וועט ער ארויסקיין פון די טומאה, פון די זממה. אנדערע עצות איז נישטא, א שאד צו גיין צו טערעפיסטן וואס קענען זיך אליינס נישט העלפן, ווי קענען זיי מיר העלפן?! נאר די עצה פונעם רבי'ן, לערנען שיעורים כסדרן - דאס העלפט.

מענטשן לאכן: 'קוק די ברסלב'ער, זיי מאכן

נאכדעם האב איך איבערגעחזר'ט די שמועס וואס דער רבי האט געזאגט פאר רבי נתן (שיחות הר"ן, סימן יט) אז ווער עס ליגט אין טומאה און ער זוכט א וועג ארויסצוגיין

אבער לערנסט דאך געהעריג, איך קען דך פארהערן?" בלייבט יענער שטיין מיט די צונג אינדרויסן.

עס איז א וואונדער, ווער עס וועט דיר זאגן "איך האב א שיעור", "איך גיי צו א שיעור", "איך האב א חברותא", קיינעם וועט מען נישט פרעגן: "איך קען דך פארהערן?" פארן וואס פרעגסטו נישט די וואס לערנען צי דו קענסט זיי פארהערן...

איך האבן מיר גערעדט פון שלום בית, פון רחמנות האבן אויף די ווייב. אז זי רופט: "קום אהיים, העלף מיר, איך פאל פון מיינע כחות" – זאל מען אהיימגיין, נישט זיך ארויסדרייען. אז די ווייב רופט און בעט: "נעם מיר דארט און דארט", זאל מען נישט זאגן: "איך בין דיין קאר סערוויס דרייווער?!" עס איז א פלא צו זען אינגעלייט וועלכע ווילן נישט אהיים גיין, זיי ווילן נישט ענטפערן דעם טעלעפאן ווען די ווייב רופט; וואלט א חבר געבעטן "טראג מיר", "נעם מיר דארטן", – וואלטן זיי געלאפן, געטראגן, געברענגט – פארן וואס די אייגענע ווייב וויל מען נישט נעמען, טראגן און ברענגען...

די אמעריקאנע פאלק רופט דעם פרעזידענט'ס ווייב "די ערשטע פרוי פון די פארשייניגטע שטאטן", די פויקסט לעדי; א איד דארף דאס זאגן אויף זיין ווייב, "דו ביסט די ערשטע און די חשוב'סטע ביי מיר". די סיום האט געמאכט יענקי לעזער, ער

איך בין זייער איבערגענומען פונעם שבת, עס איז געווען הערליך שיין, צענדליגער משפחות זענען פריש מקורב געווארן צום הייליגן רבין. די אינגעלייט און בחורים האבן זייער שיין אויפגענומען יעדן איינעם. אויך די פרויען, די מיידלעך, די תלמידות האבן זייער שיין אויפגענומען יעדן איינעם.

א סיום אויף זאגן, מען שפעט פון ברסלב, מען נעמט ארויס אן האטעל פאר זאגן גמרא, פאר דאווענען גמרא...; איך טענה נישט מיט קיינעם, אבער דיר זאג איך, פרעג יענעם: "וואס האסטו געטון די גאנצע ווינטער, האסט געעפנט א ספר?" (נישט דו זאלסט גיין פרעגן מענטשן, טענה זיך אויך נישט; דאס איז נאר א וועג פון ארויסברענגען די זאך, מען זאגט 'פרעג יענעם'), פרעג אים: "וואס טוסטו שבת? וואס טוסטו פרייטאג? ליינסט צייטונגען, פארברענסט דייע טעג און יארן".

איך האב ארויפגערופן א אינגל וואס האט די וואך בר מצוה געהאט, די בר מצוה איז געווען אין ישיבה. ער האט זיך אויפגעשטעלט ביי די בר מצוה זאגן זיין פשעטל, אנשטאט זאגן צוויי ווערטער און מען גייט אריינזינגען, נעמט ער א גמרא און זאגט: "תנא דבי אליהו, כל השונה הלכות בכל יום מביטח לו שהוא בן עולם הבא... הדרן עלך כל ששה סדרי תלמוד בבלי..." ער האט געמאכט א סיום הש"ס! די משפחה זענען געווארן פארפרוירן, אזוינס האבן זיי נאכנישט געזען, א אינגל, א בר מצוה בחור זאל ענדיגן ש"ס!

קומען די לצים און פרעגן: "האסט טאקע מסנים געווען ש"ס? איך קען דך פארהערן?" אזוינס האט יעדער ברסלב'ער חסיד, ווי נאר ער דערציילט א סיום פרעגט מען אים: "איך קען דך פארהערן?" זאגט איינער זייער גוט: "מיר קענסטו נישט פארהערן, איך זאג; דו

ציבור ביים טאנצן לכבוד התורה

געטראכט: 'זיכער איז דאס בהסכמת מוהרא"ש, ער האט דאס זיכער דורךגערעדט מיט מוהרא"ש, ער איז דאך א יוצא ונכנס, א משמש', דאך האב איך געפרעגט מוהרא"ש, איך האב דערציילט פאר מוהרא"ש אז דער איד וויל אריינגלייגן זיין זון. מוהרא"ש ווערט ערנסט און זאגט מיר: "נעם אים נישט אריין אין ישיבה, ער איז א קראנקער בחור, ער לויפט נאך אינגלעך און בחורים; איך האב אים פארטריבן פון יבנאל, ער איז א מניול; אויב דו וועסט אים ארייננעמען אין ישיבה – וועט ער קאליע מאכן אלע בחורים", מוהרא"ש זאגט מיר: "אז דו פארשטייסט בעסער – קענסטו טון אנדערש, אבער איך זאג דיר זאלסט זיך אכטונג געבן פון אים", מער האב איך נישט געדארפט, איך האב יענעם פארטריבן פון ישיבה.

ביי מוהרא"ש איז געווען אמת, מען האט נישט פארדעקט די שמוץ אונטערן קארפערט. אין אנדערע פלעצער, אז מען כאפט א מניול, אויב דער טאטע איז מקורב למלכות – פארדעקט מען דאס, אדער אויב דער טאטע האט געלט – פארדעקט מען דאס, ביי מוהרא"ש איז געווען אמת, מענטש זיין דער נאנטסטער מענטש, אז דיין זון איז א סכנה – קען ער נישט זיין צווישן ריינע קינדער, ריינע בחורים.

גלייב מיר, איך קען אסאך פארטראגן און אסאך דערהייבן, אבער דאס וואס דו האסט מיר דערציילט האט מיר אזוי צערודערט, איך בין נאכאלץ נישט ביי מיר פון די מעשה. איך האב אסאך געבעטן דעם אייבערשטן איך זאל וויסן וואס צו טון. איך האב אים פארטריבן, ער וויינט צו מיר פארן וואס דער ראש ישיבה האט נישט קיין רחמנות, גיי זיי אים מסביר אז דאס איז רחמנות, איך האב רחמנות אויף קהלת היכל הקודש.

זיי ממשיך מיט דיין הייליגע ארבעט, גיי הפצה; אפילו דו זאלסט נישט לייגן קיין

לערנט פאר דעם בלאט גמרא אין אידיש און אין ענגליש; צוויי שיעורים א טאג.

דער דיין האט געבענטשט, איך האב געזאגט די שבע ברכות, מען האט אויסגעטיילט אפאר הונדערט גמרות מנקד, קליינע ווייכע גמרות, עס זאל זיין גרינג מיטצונעמען מיט זיך אין ארבעט, אונטערן וועגנס. נאכדעם האט מען געטאנצן ביז פארטאגס.

איך בין אהיימגעפארן געטון נאכט, מיר זענען אנגעקומען פינף אזייגער, מען האט גערוקט דעם זייגער, מען האט פארלוירן א שעה.

היינט אינדערפרי איז נישט געווען קיין מנין אין ישיבה, איך האב געדאווענט אין ישיבה ביחידות. די הלכה איז, ווער עס האט א מנין קבוע און עס פאסירט אמאל אז עס נישטא קיין מנין – זאל מען בלייבן דאווענען אינעם בית המדרש וואו מען דאווענט.

ביי מנחה איז שוין געווען מנין, נאך מנחה האבן מיר פארגעלערנט די בלאט גמרא. איך האב געלערנט מיינע שיעורים און אהיים געגאנגען העלפן מיין ווייב תחי'.

איך בין זייער איבערגענומען פונעם שבת, עס איז געווען הערליך שוין, צענדליגער משפחות זענען פריש מקורב געווארן צום הייליגן רבי'ן. די אינגעלייט און בחורים האבן זייער שוין אויפגענומען יעדן איינעם. אויך די פרויען, די מיידלעך, די תלמידות האבן זייער שוין אויפגענומען יעדן איינעם.

בנוגע וכו'; ער איז א קראנקער מענטש, איך דארף שטיין על המשמר נישט צו לאזן ביי אונז אין די קהילה קראנקע מענטשן. מוהרא"ש האט מיר געזאגט: "דיין ארבעט איז, פון איין זייט זאלסטו מחזק זיין יעדן איינעם, און פון די אנדערע זייט זאלסטו אכטונג געבן צו פארטריבן די דריי כיתות קנעכט וואס דער מלך האכר האט אריינגעברענגט (עין ספורי מעשיות, מעשה יג)"; איך זאגן דיר פארן מיר איבערגעבן די אינפארמאציע.

דאס האב איך געלערנט ביי מוהרא"ש. יארן צוריק איז געקומען צו מיר א איד פון יבנאל, דער איד איז געווען זייער א נאנטער מענטש צו מוהרא"ש, ער איז געווען א גרויסער פאנדרעיווער אין יבנאל. ער האט מיר געבעטן ער וויל אריינגלייגן זיין זון אין ישיבה, איך האב

גליונות, בלויז ווען מען זעט דיר – איז דאס הפצה. מען זעט א אינגערמאן זיך אויפפירן אזוי דרך ארץ'דיג, אזוי איידל, אזוי ערליך, דאס מאכט אז מענטשן זאל קומען צום רבי'ן.

לאז מיר וויסן אויב איז שייך מיר צו מאכן די שאנק פאר פסח, מיין ווייב וועט זיך זייער פרייען.

נאכן ענדיגן שרייבן דעם בריוו, אפשרייבן דעם גאנצן שבת, קלער איך אז עס האט זיך געלוינט אז דו ביסט נישט געקומען אויף שבת, אזוי האב איך אפגעשריבן דעם שיינעם שבת, אזוי וועלן נאך מענטשן קענען ארויסנעמען אביסל חיזוק פון די שיינע התחזקות וואס מיר האבן גערעדט; איך צי צוריק... ענדערש וואלסטו יא געדארפט קומען, ווייל דאס אלעס וואס שטייט אינעם בריוו איז א ברעקל פונעם שבת, בבחינת יותר ממה שקריתי לפניכם - כתוב כאן.

בעט פאר מיר, איך גיי מארגן צום דאקטער; קען זיין איך וועל דארפן אריבערגיין עפעס, איך וויל נישט שרייבן. בעט פאר מיר, מארגן אינדערפרי איז מיין אפוינטמענט.

יואל בן רייצא רעכיל.

על כן נקראת ארץ ישראל ארץ החיים

לקופי סוחר"ן חלק א, סיפון כז

מיט גרויס פרייד האבן אנשי שלומינו איבער די וועלט און תושבי ארץ ישראל בפרט אויפגענומען די פרייליכע בשורה צו האבן די זכ"י אז דער ראש ישיבה וועט נאכאמאל קומען צו פארן באזוכן אנשי שלומינו תלמידי היכל הקודש אין ארץ ישראל, פועלן ישועות רפואות און שידוכים און זיווגים. פון "שהחיינו וקימנו" ביז "שכח ראש ישיבה פאר מין לעבן" האט זיך געהערט אויסשרייען אומעטום וואו דער ראש ישיבה האט געשטעלט זיינע טריט, פון מירון ביז בני ברק און פון צפת ביז ירושלים. אינעם לענגערן בריוו האט דער ראש ישיבה שליט"א אפגעשריבן פארשידענע דעטאלן פון די נסיעה, און די תוכן פון א חלק דרשות וואס ער האט איבערגעגעבן וויילנדיג אין ארץ ישראל אויף שבת פרשת שמני - פרה תשפ"ב, ווען עס איז אויך געפאלן די ערשטע יארצייט און מעמד הקמת המצבה פון זיין גרויסן זיידן הגה"צ רבי יחזקאל רוטה זכר צדיק וקדוש לברכה. מיט א דאנק פארן ראש ישיבה שליט"א פארן נעמען די מי דאס אלעס אפצושרייבן שטעלן מיר פאר פאר די חשוב'ע ליינער דעם בריוו פון וואו מען וועט זיך אנשעפן מיט פרישע חיות און כחות צו מקיים זיין דעם רבינ'ס עצות בתמימות ובפשיטות און דאס ווייטער פארשפרייטן פאר אנדערע.

קראו ותחי נפשכם

נסיעה קיין ארץ ישראל

סוף אדר ב'

תשפ"ב

בעזרת ה' יתברך, יום ב' פרשת תזריע, כ"ה אדר ב', שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד מיין טייערער ליבער הארציגער ... נרו יאיר

חסדי השם יתברך איך האב זוכה געווען צו זיין אין ארץ ישראל.

איך בין געפארן קיין ארץ ישראל צו זיין ביי די הקמת המצבה פון מיין זיידע הגאון הצדיק רבי יחזקאל בן ר' יצחק אייזיק זכותו יגן עלינו. די יארצייט איז געווען דעם פארגאנגענעם שבת קודש פרשת שמני-פרה (כ"ג אדר ב') די הקמת המצבה איז פארגעקומען דעם זונטאג.

עס זענען מיטגעקומען דרייסיג בחורים. מיר זענען

ארויסגעפארן דינסטאג נאכט צוועלף אויגער,

איך האב געדאווענט מעריב אין

עירפארט. די וועג איז געווען

זייער גוט, קודם בין

איך אביסל

אויף זיך א צלם אלקים".

מיר האבן גערעדט פון דאס גרויסקייט פון רבי חיים קניבסקי זכר צדיק לברכה. ער האט זוכה געווען צוצוקומען צו אזא דרגא נאר בזכות וואס ער האט געלערנט אויפ'ן דרך הלימוד פון רבי'ן (כמבואר בשיחות הר"ן, סימן עו), ער האט אנגעהויבן לערנען בגירסא ביז עס איז געווארן "וממילא יבין". דער רבי זאגט (שם): "אין צריכין בלמוד רק האמירה לבד", מען דארף נישט ביים לערנען נאר זאגן די ווערטער, "לומר הדברים כסדר", נאר זאגן די ווערטער, "וממילא יבין", ביים סוף וועט מען פון זיך אליינס פארשטיין.

מיר האבן גערעדט פון דאס גרויסקייט פון זיך ליב האבן איינער דעם צווייטן. מוהרא"ש דערציילט, דער הייליגער רבי זושא זכותו יגן עלינו האט געפרעגט זיין ברודער, דער הייליגער רבי אלימלך זכותו יגן עלינו: "ברודער, זאג מיר אויס דעם סוד, וואס איז דיין כח פון מופתים? עס טוט זיך ביי דיר מופתים, עס רעש'ט זיך אזוינס", האט ער געזאגט: "ברודער, איך האב אריינגעברענגט א שטארקע ליבשאפט צווישן מיינע תלמידים, אלע האבן זיך זייער ליב, דאס איז דער סוד"; האט רבי זושא געזאגט: "אויב אזוי פארשטיי איך שוין אלעס, אז עס איז דא ליבשאפט - איז דא ניסים און ישועות".

איך שרייב דיר נאר די ראשי פרקים, דעם גאנצן שיעור קענסטו הערן אויפ'ן האטליין.

נאך האבן מיר גערעדט אז עס זענען דא מענטשן וואס קומען קיין היכל הקודש זוכנדיג צו אנטלויפן פון פראבלעמען, שפעטער ווערן זיי אנטוישט ווען זיי זענען פראבלעמען. אבער ווען מען קומט קיין היכל הקודש זיך צו היילן, מען לויפט נישט אוועק פון קיינעם, מען זוכט נאר די עצות פון הייליגן רבי'ן, מען זוכט אביסל פרישע לופט צו אטעמען - דעמאלט ווערט מען נישט גערנווען פון גארנישט, מען זוכט נישט חסרונות ביי אנדערע, אנשטאט זוכן צו פאררעכטן ביי אנדערע - פאררעכט מען זיך אליינס; די גייען נישט אוועק, די בלייבן זייער גאנץ לעבן ביים צדיק, אויף די וועלט און אויף יענע וועלט. דער

קבלת פנים אין בני ברק

מוהרא"ש זי"ע מיט הגאון רבי חיים קניבסקי זצ"ל

מען האט געדאווענט מעריב און זיך געוואשן צו א סעודה, אנשי שלומינו זענען אריבער געבן שלום. דו קענסט זיך נישט פארשטעלן וואס דארט האט זיך אפגעטון, מענטשן האבן זיך באדאנקט פאר זייער לעבן; וויפיל איך וועל דיר שרייבן וועסטו זיך נישט קענען פארשטעלן אז עס איז טאקע אזוי. פרעג די בחורים, זיי וועלן דיר דערציילן, אדער פרעג אייזיק ראטה, ער איז מיט געקומען מיט ארי וועבערמאן. איך האב געגעסן א חלה, מער פון דעם איז נישט געווען שייך צו עסן, געבן די האנט פאר אזויפיל מענטשן און זיי נאר באגרוסן האט גענומען צוויי שעה.

געשלאפן, נאכדעם האב איך געשריבן אביסל בריוו און דערנאך געלערנט מיינע שיעורים. איך האב געדאווענט שחרית אויפ'ן פליגער.

מיר זענען אנגעקומען נאכמיטאג אום פיר דרייסיג. מיר האבן געדאווענט מנחה אין עירפארט, פון דארט זענען מיר געפארן קיין בני ברק. איך בין געגאנגען אין מקוה. עטליכע אינגעלייט פון די בני ברק'ער חבורה האבן מיר אפגעווארט, זיי האבן זיך אזוי געפריידט, זיי האבן געמאכט א ברכה בשם ומלכות: "שהחיינו וקיימנו וגו'", אזוי ווי די הלכה איז (שלחן ערוך אורח חיים סימן רכה, סעיף א), ווען מען טרעפט א חבר וואס מען האט שוין זייער לאנג נישט געזען, מען בענקט זיך און מען פריידט זיך - מאכט מען א "שהחיינו".

אין בני ברק בין איך געפארן צו א זאל, אנשי שלומינו זענען זיך צאמגעקומען, הונדערטער אידן, צו א יארצייט סעודה לכבוד די הלולא פונעם הייליגן רבי'ן רבי אלימלך מליזענסק זכותו יגן עלינו; מוהרא"ש פלעגט מאכן מיט אונז א יארצייט סעודה אין דעם טאג.

מען האט געדאווענט מעריב און זיך געוואשן צו א סעודה, אנשי שלומינו זענען אריבער געבן שלום. דו קענסט זיך נישט פארשטעלן וואס דארט האט זיך אפגעטון, מענטשן האבן זיך באדאנקט פאר זייער לעבן; וויפיל איך וועל דיר שרייבן וועסטו זיך נישט קענען פארשטעלן אז עס איז טאקע אזוי. פרעג די בחורים, זיי וועלן דיר דערציילן, אדער פרעג אייזיק ראטה, ער איז מיט געקומען מיט ארי וועבערמאן. איך האב געגעסן א חלה, מער פון דעם איז נישט געווען שייך צו עסן, געבן די האנט פאר אזויפיל מענטשן און זיי נאר באגרוסן האט גענומען צוויי שעה.

די גבאים פון ירושלים האבן צוגעשטעלט א רייכע סעודה, ממש ווי א חתונה, מען האט סערווירט א געהעריגע סעודה כיד המלך. די שמחה איז געווען אין לשער; אנשי שלומינו האבן געשפילט און געזינגען.

מען האט אנגעהויבן די דרשה מיט א סיום הש"ס; היילד הנחמד שמעון פרענקל נרו יאיר, א זון פון דער גבאי אין ירושלים יצחק שמואל - האט מסיים געווען גאנץ ש"ס תלמוד בבלי. מענטשן האבן נישט געקענט באגרייפן וואס זיי זענען, א יונג קינד איז מסיים גאנץ ש"ס! די פנים האט אים געלאכטן, מען האט געזען דאס וואס דער רבי זאגט: "ווער עס ענדיגט ש"ס איז ממשיך

שרעקליכע רדיפות אויף מיר, דו געדענקסט דאס אונדא, מען האט דיר דעמאלט אויך גערודפ'ט. דעמאלט איז ער ארויפגעקומען אין ישיבה מיט חכמה; מען דארף וויסן ווי אזוי מחזק צו זיין... ער פֿרעגט מיר מיט אן ערנסטן פֿנים: "דו ווייסט וואס גייט פֿאר?" איך קוק אויף אים, איך פֿרעג אים: "וואס מיינסטו צו פֿרעגן?" און ער פֿרעגט מיר נאכאמאל: "דו ווייסט וואס גייט פֿאר? דו ווייסט ווער עס פֿירט די מלחמה קעגן די ישיבה?" זאג איך אים: "יא", און איך הויב אים אן אויסצורעכענען אפֿאר נעמען, ... מיט ... ועוד; זאגט ער מיר: "דו ווייסט ווער עס שטייט אונטער זיי?" זאג איך אים מיט שרעק: "זיין!" זאגט ער מיר: "דאס איז דיין פֿראבלעם! דו ווייסט נישט וואס גייט דא פֿאר", ער ציט מיך אן, איך ווער מער און מער גייעריג... ער בייגט זיך צו צו מיין אויער און זאגט מיר שטילערהייט: "דער אייבערשטער... ער האט מיר אזוי שטארק מחזק געווען, עד היום געדענק איך דאס.

אויך ר' נפתלי לעבאוויטש, דער וואס האט געשריבן דעם סאטמערער רבי'ס חידושי תורה - איז ארויפגעקומען צו מיר, ער האט מיר זייער מחזק געווען, ער האט מיר דעמאלט געזאגט: "איך האב א מנהג, וואו עס איז דא א איד א נרדף - גיי איך אים מחזק זיין"; ער איז אויך אריבער שרעקליכע רדיפות ווען זיין ברודער האט אנגעהויבן מחזק זיין אידישע קינדער.

אינטערעסאנט איז, פאריאר - פונקט א יאר צוריק - ווען מיר זענען אריבער די פרשה מיט'ן חתונה מאכן, חול המועד פסח, רופט מיר זיין ברודער דער ניקלשבורגער רבי שליט"א, ער האט מיר זייער מחזק געווען, נישט סתם געזאגט "שטארק זיך", נאר מיט חכמה. ער פֿרעגט מיר אזוי תמ'עוואטעדיג אויב איך ווייס דעם מראָה מקום פון עפעס א שיקה פון רבי'ן, ער זוכט דעם מראָה מקום פון די שיקה הנ"ל, וואס דער רבי האט געזאגט, ווען איינער וואלט אים געזאגט 'אחי חזק' וואלט עס אים זייער געהאלפן, איך ענטפער אים גלייך: "דאס איז א תורה אין לקוטי מוהר"ן, חלק ב' סימן מח", פֿרעגט ער מיר מיט חכמה: "ביסט זיכער? קענסט אפֿשר עפענען א לקוטי מוהר"ן און מאכן זיכער אז עס שטייט דארט?" איך עפן א לקוטי מוהר"ן און איך זאג פאר'ן ניקלשבורגער רבי פון מאנסי: "יא", זאגט ער מיר: "דערפאר האב איך דיר גערופן, איך ווייס דו גייסט יעצט אריבער שווערע צייטן,

יארן די ווערטער "ברודער, דערהאלט זיך, גיי ווייטער אן", וואלט עס מיר זייער געהאלפן, אפילו א פשוט'ער מענטש, יהי' מי שיהי' וואלט מיר דאס געזאגט, וואלט עס מיר געהאלפן.

אויך דער מחותן, מיין שוועסטער-קינד האט מיר אמאל זייער מנצח געווען און גאר שטארק מחזק געווען. די ערשטע יאר ווען מיר האבן געעפנט די ישיבה, שנת תשס"ט - איז געווען

דער ניקלשבורגער רבי שליט"א מיט מוהרא"ש זי"ע

פֿרעגט ער מיר מיט חכמה: "ביסט זיכער? קענסט אפֿשר עפענען א לקוטי מוהר"ן און מאכן זיכער אז עס שטייט דארט?" איך עפן א לקוטי מוהר"ן און איך זאג פאר'ן ניקלשבורגער רבי פון מאנסי: "יא", זאגט ער מיר: "דערפאר האב איך דיר גערופן, איך ווייס דו גייסט יעצט אריבער שווערע צייטן, וויל איך דיר זאגן 'אחי, חזק ואחז עצמך'", איך מוז דיר זאגן, איך האב זיך אזוי מחזק געווען, ער האט מיר זייער געשטארקט.

וואס קומט מיט די פונג אַוועק צו לויפן פון זיין קהילה, פון די פֿראבלעמען - דער וועט ווייטער אַוועקלויפן פון היכל הקודש, ווייל איבעראל זענען דא פֿראבלעמען; פֿל זמן מיר זענען אין גלות איז יעדער פול מיט חסרונות, און אז מען זוכט נאר שלימות - טרעפט מען זיך נישט דאס פֿלאץ, ביז מען לויפט אַוועק פון זיך אליינס, מען ליידיט פון די קללה פון קין, "נע ונד תהיה בארץ" (בראשית ד, יב), מען איז פארוואגעלט פון די לעבן; נאר דער וואס זוכט א וועג פֿאר זיך צו לעבן, א וועג פֿאר זיך צו נאנט ווערן צום אייבערשטן, א וועג פֿאר זיך צו וויסן ווי אזוי צו לעבן מיט די ווייב און קינדער, א וועג פֿאר זיך צו לערנען - דער בלייבט מקושר צום צדיק.

מען האט געטאנצן און מען האט מיר נישט געלאזט אטעמען; דו קענסט זיך נישט פארשטעלן די שמחה פון די פֿרישע מקורבים וואס אטעמען די דרשות, אטעמען די בריוו; זיי ווארטן זיך צו זען און צו קענען נאר זאגן די איין ווארט: "שכח פאר מיין לעבן!"

מיין מאמע רופט מיר אן, זי זאגט מיר: "איך הער דו ביסט אין בני ברק, וויל איך דיר בעטן זאלסט צוגיין צו א חתונה", די חתונה פון מיין שוועסטער-קינד, אן אייניקל פון מיין מאמע'ס ברודער, הרב ר' שמואל טייטלבוים נרו יאיר, ער איז א ברסלב'ער חסיד, ער האט מיר אלע יארן זייער מחזק געווען. אין די צייט פון די רדיפות האט ער מיר אלץ געזאגט: "אחי חזק ואחז עצמך, ברודער, דראפע זיך און דערהאלט זיך!"

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מח): "שמענו מצדיק אמתו שאמר, שאלו הנה אומר לו אחד, יהיה מי שיהיה, בעת שעסק בעבודת השם בתחלתו 'אחי, חזק ואחז עצמך', הייתי רץ ומזדרז מאד בעבודתו: תברך", אויב וואלט מיר איינער געזאגט אין די יונגע

חתונה פון אן אייניקל ביי ר' שמואל טייטלבוים הי"ו, פעטער פונעם ראש ישיבה

זינגט צוזאמען ביי קבר שמואל הנביא

תלמוד תורה היכל הקודש ירושלים

בית מדרש היכל הקודש בני ברק

הארציגקייט און ברייטקייט.

דאנערשטאג אינדערפרי האב איך זיך גע'טובלט'ט אין מקוה זופניק. מיר האבן געדאווענט אלע אינאיינעם אין בית המדרש היכל הקודש ירושלים, אויף רחוב רבי נחמן מברסלב, אזא אויר הןך ונהן... דארט שפירט מען די ווערטער פון רבי'ן (חי מוהר'ן, סימן רצב): "העולם ראוי שיתמחו עמנו על האהבה שבינינו", מען האט זיך ליב, נישטא דארט קיין לצים; די ווערטער וואס איז אויפגעשריבן אויפ'ן בית המדרש: "היכל הקודש", "מוהרא'ש", "ראש ושיבה" - פארטרייבן אלע לצים און קליפות.

נאכן דאווענען האב איך געגעבן א שמועס, איך האב נישט פארגעלערנט דעם דף גמרא. מיר האלטן יעצט ביי מסכת יבמות, מיר איז דאס גרינגער פארצולערנען מיט א טאוועל, געבנדיג ביישפילן פון ראובן, שמעון וכו'; מיר האבן פארגעלערנט "הנהגות האדם" פון הייליגן רבי'ן רבי אלימלך וכותו יגן עלינו, אות א.

איך האב זיך אריבערגעכאפט צום נייעם חדר, "תלמוד תורה היכל הקודש ירושלים", אה איז דארט ליכטיג! די חדר געפונט זיך אין מאה שערים, אין שטוב פון שמעון עוזר פערל גרו יאיר, איינער פון די גבאים אין אונזער שול אין ירושלים. ביי זיי אין שטוב האט זיך אנגעהויבן דער בית המדרש, אויך געפונט זיך די הקפסה ביי זיי אין שטוב; זיי האבן א גרויסע פרינטער אין שטוב, זיי דרוקן וועכנטליך די קונטרסים עצתו אמונה און די אלע גליונות לאלפים, אויך זענען זיי מתרגם די בריוו אויף לשון הקודש. אז עס וועט דיר אויסקומען צו זיין אין ירושלים וויל איך דו זאלסט זיך באקענען מיט זיי, זיי זענען זייער טייערע מענטשן, וואוילע מענטשן.

וויל איך דיר זאגן אחי, חזק ואחו עצמך"; איך מוז דיר זאגן, איך האב זיך אזוי מחזק געווען, ער האט מיר זייער געשטארקט.

אויך האט מיר גערופן פאר'אר ערב פסח דער לעלובער רבי פון בארא פארק, עס איז דעמאלט ארויס א שמועה אז מען האט מיר געלייגט אין תפיסה פאר'ן מאכן חתונות. ער רופט מיר און פרגט מיר: "וואס מאכט פראפעסאר פרייליך?" זאג איך אים: "איך קען אים נישט, פרגט ער מיר: "וואס הייסט, דו קענסט נישט דעם גרויסער פראפעסאר? ווער פארעט זיך מיט דיין פרשה?" ער זאגט מיר: "פראפעסאר פרייליך איז זיין פרייליך, אז מען איז פרייליך גייט מען ארויס פון אלע פראבלעמען"; ער האט מיר זייער מחזק געווען.

איך האב געטרופן מיין מאמע ביי די חתונה, אויך האב איך געזען דיין טאטע ביי די חתונה און איך האב אים באגרוסט. איך האב געטאנצן און זיך גוט מתבודד געווען, דער רבי זאגט (לקוטי מוהר'ן חלק א', סימן קעח) בשעת א חתונה גייט ארויס אלע שלעכטס, מען קען זיך גוט מתוודה זיין.

פון דארט בין איך געגאנגען צום נייעם בית המדרש "היכל הקודש" אין בני ברק; וואס דארט טוט זיך - איז נישט צום באשרייבן... פייער! איך האב גערעדט מיט זיי, דארט שפירט מען א פרישקייט, אזא פייער, אזא התחדשות, אזא ברען צום רבי'ן; זיי זענען אלע עוסק אין הפצה, מקטן ועד גדול, אלע פארשפרייטן די גליונות, עצתו אמונה - מיט א פרישקייט, מיט שמחה.

די בחורים זענען געשלאפן באזונדער אין א האטעל אין ירושלים, איך האב געהאט א דירה אין ירושלים. די געטרייע גבאים פון ירושלים האבן אזוי שיין אלעס באזארגט, מיט אזא

איך בעט דאס נישט נאר פון דיר, איך בעט עס כסדר פון אלע תלמידים; מען זאל זיך האלטן נאנט, מען זאל זיך באפריינדן איינער מיט'ן צווייטן. היכל הקודש איז נישט א קאמפעני, היכל הקודש איז א גרויסע משפחה, מען דארף זיך האלטן נאנט איינער מיט'ן צווייטן.

נחזר לענגיניו, צוריק צום חדר; דער מלמד איז יושע ראבינאוויטש גרו יאיר, א תלמיד השיבה, ער האט געלערנט דא נישט אין דיין יארן, שפעטערדיגע יארן. אן אויסנאם פון א מלמד, ער לייגט אריין אין די קינדער אמונה ויראת שמים, די קינדער לעבן מיט אמונה, זיי לעבן מיט'ן אייבערשטן. די קינדער לעבן מיט תפלה; איך האב געפרעגט די קינדער: "ווער האט א תפלה מעשה צו דערציילן?" די קינדער האבן דערציילט הערליכע מעשיות פון זייער טאג טעגליכער לעבן, ווי זיי בעטן דעם אייבערשטן אויף טריט און שריט און זעען באשיינפערליך

ווי זיי ווערן געענטפערט אויף יעדע זאך.

עס האט זייער שטארק גערעגנט דאנערשטאג אין ירושלים, אויף איז געווען שטארקע ווינטן, דאס האט שווער געמאכט די נסיעה מיט די בחורים.

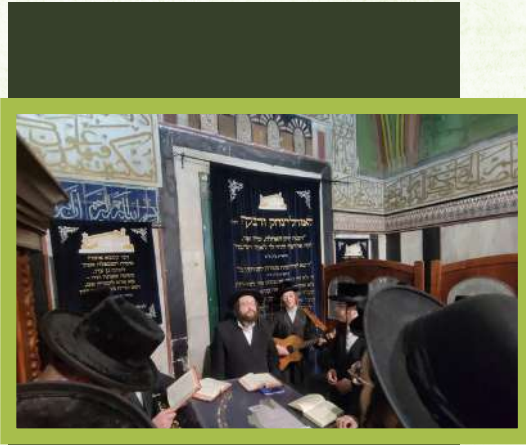
מיר האבן געגעסן פרישטאג אין בית המדרש, נאכדעם האבן מיר זיך ארויסגעלאזט אויף א נסיעה צו מקומות הקדושים; איך בין געפארן אינאיינעם מיט די בחורים מיט א גרויסע באס, איך האב געוואלט מיט פארן מיט זיי צו קענען שמועסן אויפ'ן וועג איבער דאס גרויסקייט פון צדיקים.

מיר זענען געפארן צו קבר שמואל הנביא, מיר האבן אנגעפאנגען ספר תהלים ביז קאפיטל יא און זיך מתבודד געווען. עס זענען זיך צאמגעלאפן נאך בחורים פון ארץ ישראל, נייע פרישע מקורבים, מיט אינגעלייט. מיר האבן געזינגען אויבן פון די מערה דעם ניגון: "איך דארף נישט קיינעם, איך דארף נישט די וועלט, איך דארף נישט יענע וועלט, נאר דיר באשעפער אליינס".

פון דארט זענען מיר געפארן צו קבר רחל אמנו, מיר האבן געזאגט תהלים ביז קאפיטל לא. איך האב זיך דארט געקענט אביסל עפענען מיין הארץ ביי התבודדות, איך האב געבעטן פאר דיר און פאר אלע חברים און תלמידים.

פון דארט זענען מיר געפארן קיין חברון צו די מערת המכפלה, די וועג האט גענומען לענגער ווי געפלאנט, עס האט געגאסן.

מיר האבן געדאווענט מנחה אין די מערת המכפלה, און געזאגט תהלים ביז קאפיטל כא. מיר האבן דארט געזינגען די ווערטער פון די תפלה פון הייליגן רבי'ן רבי אלימלך זכותו יגן עלינו, פונעם תפלה קודם התפלה: "ותשפיע רוח קדשך עלינו", הייליגער באשעפער, געב אונז א הייליגקייט, א ריינקייט, "שנהיה דבקים בך", מיר זאלן שטענדיג זיין מיט דיר, "ושנשחוקה תמיד אליך", מיר זאלן שטענדיג גליסטן צו דיר, "יותר ויותר", מער און מער, "וממדרגה למדרגה תעלנו", ברענג אונז צו די הויכע מדרגה, "שנזכה לבוא למעלת אבותינו הקדושים אברהם יצחק

אין מערת המכפלה

מעריב ביי שמעון הצדיק

אויפ'ן וועג אראפ צום ציון האבן מיר געזען דעם יד אבשלום, איך האב זיי דערציילט די געשיכטע פונעם אראפגעבראכענעם האנט. מוהרא"ש דערציילט, ווען דער קיסר נאפאליאן איז ארויפגעקומען קיין ארץ ישראל און ער האט געזען דעם יד אבשלום האט ער געפרעגט וואס דאס איז, ווען מען האט אים געזאגט אז דאס אים געזאגט אז דאס האט אבשלום אויפגעשטעלט האט ער געזאגט: "א האנט וואס האט געשלאגן א טאטע טאר נישט בלייבן", ער האט געהייסן מען זאל עס אראפברעכן, מען זעט די האנט איז אראפגעהאקט

ויעקב.

איך האב געהאט א גרויסע התעוררות פון דעם, די השגה פון צדיקים צו בעטן אויף אזא גרויסע זאך; צו האבן די דביקות פון די אבות הקדושים.

אינטערעסאנט, אינעם זעלבן תפלה בעט מען: "ותשמרנו מן הפניות והגאות ומן הפעם והקפדנות והעצבות והרכילות ושאר מדות רעות", מען רעכנט אויס שרעקליכע שלעכטע מדות, און א שורה שפעטער בעט מען שוין אויף גרויסע זאכן; זעט מען פון דעם אז עס איז נישט שייך צו זאגן מיר זענען ווייט פון די זאכן, מיר זענען פול מיט מידות רעות; ניין, אפילו א מענטש איז ווייט פון קדושה - דארף ער אויך בענקען לבוא למעלת אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב.

מיר האבן געזינגען ביז די פאליציי זענען געקומען זאגן אז מען קען נישט זינגען מיט מוזיק (אייזיק ראטה פון וויליאמסבורג איז מיטגעקומען מיט א פידל און געשפילט). מיר האבן געמאכט א רקוד, עס איז געווען דארט געמישטע געפילן; זייער התעוררות'דיג אנגעפילט מיט שמחה.

פון דארט זענען מיר געפארן צום הר הזיתים צום אור החיים הקדוש זכותו יגן עלינו. די בחורים האבן נישט געוואלט אראפקומען פון באס, עס האט אזוי געגאסן, דארט איז נישטא קיין אוהל; למעשה זענען רוב בחורים מיט געקומען.

אויפ'ן וועג אראפ צום ציון האבן מיר געזען דעם יד אבשלום, איך האב זיי דערציילט די געשיכטע פונעם אראפגעבראכענעם האנט. מוהרא"ש דערציילט, ווען דער קיסר נאפאליאן איז ארויפגעקומען קיין ארץ ישראל און ער האט געזען דעם יד אבשלום האט ער געפרעגט וואס דאס איז, ווען מען האט אים געזאגט אז דאס האט אבשלום אויפגעשטעלט האט ער געזאגט: "א האנט וואס האט געשלאגן א טאטע טאר נישט בלייבן", ער האט געהייסן מען זאל עס אראפברעכן, מען זעט היינט נאר דער בנין אבער די האנט איז אראפגעהאקט.

איך האב געהאט דארט אן התעוררות. איך בין נישט געווען לאנג ביים ציון, עס האט גערעגנט. אלע זענען נאס געווארן; מיר האט מען געברענגט א שירעם, איך האב אבער נישט געוואלט די אנדערע זאלן נאס ווערן.

זוכה אז מען ווערט ריין. עס איז פֿדאי דו זאָלסט אויסהערן די שיעורים, אלע שיעורים זענען מחי' און מחזק, אָבער די שיעורים אין ארץ ישראל – זענען עפֿעס מער, אזוי ווי דער רבי זאָגט אז די דיבורים קומען ארויס לויט די צוהערער; דאָרט קומען אזעלכע דורשטיגע הונגעריגע צוהערער, זענען די דיבורים גאר אנדערש.

למעשה בין איך נישט געגאנגען צום בית המדרש קלאפן א מזוזה, איך בין געווען זייער אפגעמאטערט, איך האָף זיי זענען נישט ביין אויף מיר, זיי ווייסן נישט ווי שוואַך איך בין דעמאלט געווען. די שיעורים ווערן געזאָגט מיט אזא שטארקייט, מען קען נישט טראַכטן אז פאר'ן שיעור האב איך זיך ממש נישט געקענט רירן, מאָך אליינס א חשבון פון אלעס וואס שטייט אין דעם בריוו ביז אַהער, דאס איז אלעס פונקט איין טאג פונעם אַנקומען קיין ארץ ישראל, און נישט אלעס קען מען אפילו שרייבן; איך וועל נאך משלים זיין, איך וועל מיט'ן אייבערשטנס הילף זיין ביי זיי.

פרייטאָג אינדערפרי האב איך געדאווענט אין אונזער בית המדרש אין ירושלים, מיר האָבן געהאט אין פלאן גלייך אינדערפרי נאך שחרית ארויסצופארן קיין גליל, קיין יבנאל – אויסזאָגן תהלים מיט די בחורים, עס האט אָבער זייער שטארק גערעגנט און ביי מוהרא"ש'ס ציון אין יבנאל האָבן זיי צעבראָכן די ווענט, עס איז יעצט דאָ דאָרט נאר א דאך און עס איז דאָ דאָרט שרעקליכע ווינטן, עס וואלט געווען זייער שווער פאר די בחורים אויסצוזאָגן תהלים, האָבן מיר געטראַכט צו פארן צו פארמאָקטע מקומות הקדושים, אָבער דאס איז אויך צעשטערט געווארן ווייל עס איז פאָרגעקומען אין ירושלים א מאַראטאן, מען איז געלאָפן, די גאסן זענען געווען פארשלאָסן; די באס איז געווען איין זייט און די בחורים – די אנדערע זייט, עס איז אריבער אפאר שעה ביז מען האט געקענט אַנקומען איינער צום צווייטן...

דאָרט האט איינער געעפֿנט די מערת הסנהדרין, מיר זענען אַראַפ אינעם הייל און געזינגען נגוני התעוררות. דער אינגערמאן וואס האט אויפגעעפֿנט די מערה האט מיר מכבד געווען אַנצוצינדן דאָרט דעם נר תמיד. איך האב מתפלל געווען בשעת'ן אַנצינדן דעם נר תמיד פאר אידישע קינדער, זיי זאלן ניצול ווערן פון שמד. דער רבי זאָגט (ספר המדות אות נר תמיד חלק ב', סימן א): "בזכות נר תמיד הדולקים בשמן זית, ניצולין מגורת שמד."

שיעור אין ברכפלד

בית המדרש היכל הקודש אין ברכפלד

אויך ליגט דאָרט דער הייליגער צדיק רבי שלום שרעבי זכותו יגן עלינו, דער רש"ש; איך האב דאָרט אויך מקצור געווען צוליב די רעגן.

פון דאָרט זענען מיר געפארן צו קבר שמעון הצדיק, מיר האָבן דאָרט געדאווענט מעריב, געזאָגט תהלים ביז קאפיטל מא און געמאכט א גוטע התבודדות. אויך דאָרט בין איך אריבער אלע נעמען. האַברך שבת'י מאַרקוס נרו יאיר האט אינזין יעדע מאל מיט צו שיקן א קוויטל מיט אלע נעמען פון די קהילה.

דאָרט האט איינער געעפֿנט די מערת הסנהדרין, מיר זענען אַראַפ אינעם הייל און געזינגען נגוני התעוררות. דער אינגערמאן וואס האט אויפגעעפֿנט די מערה האט מיר מכבד געווען אַנצוצינדן דאָרט דעם נר תמיד. איך האב מתפלל געווען בשעת'ן אַנצינדן דעם נר תמיד פאר אידישע קינדער, זיי זאלן ניצול ווערן פון שמד. דער רבי זאָגט (ספר המדות אות נר תמיד חלק ב', סימן א): "בזכות נר תמיד הדולקים בשמן זית, ניצולין מגורת שמד."

פון דאָרט בין איך שוין נישט געפארן מיט'ן באס, די בחורים זענען געגאנגען עסן נאכטמאל אין בית המדרש אין ירושלים, פון דאָרט זענען זיי געגאנגען שלאָפן אין האטעל.

איך בין געפארן קיין בראַכפֿעלד, עס טוט זיך אין בראַכפֿעלד... עס ווערן מקורב פרישע מקורבים, עס איז נישט צום באַגרייפן וואס עס טוט זיך אין ארץ ישראל, אין יעדע שטאט ווערן מקורב היימישע חשוּב'ע בחורים און אינגעלייט צום רבי'ן. אין בראַכפֿעלד האט מען יעצט געעפֿנט א בית המדרש היכל הקודש, איך האב זייער שטארק געוואלט אהינגיין לייגן א מזוזה, איך האב געמיינט אז די שיעור וועט זיין אין בית המדרש, למעשה האָבן זיי ארויסגענומען א זאל. איך בין געווען גאר שטארק אפגעמאטערט, קוים וואס איך האב געהאט כח, בין איך נאר געגאנגען צום זאל.

מיר האָבן גערעדט פון שבת פֿרה, אפילו דער וואס איז טמא געווארן מיט טמאת מת, אבי אבות הטומאה, אויב גייט מען צום כהן, מען גייט צום צדיק – איז מען זוכה צו ווערן טהור. דער צדיק קען יעדן איינעם מאַכן ריין, אפילו א מענטש וואס איז אַראַפגעפאלן אין אלע טמאות, אין אלע זוהמות רחמנא לצלן, אויב פאָלגט מען די עצות פונעם צדיק איז מען

איך האב זייער אסאך געבעטן, כמעט א גאנץ דאווענען - פאר שמחה, איך בין נישט געווען פרייליך; קען זיין פון אויסגעמוטשעטקייט פון נישט שלאפן אפאר טעג, איך האב געבעטן און געבעטן: "באשעפער מאך מיך פרייליך, געב מיר א מח מחשבה".

פאר לכה דודי האט מיין טאטע שליט"א גערעדט אין די מערה פאר אפאר מינוט. מיין טאטע האט גערעדט פון דאס גרויסקייט פון זיין ביי רבי שמעון שבת פרשת פרה. בתוך הדברים האט ער נאכגעזאגט פון רבי נתן א שטיקל לקוטי הלכות (יורה דעה הלכות בשר וחלב הלכה ה, אות כד), רבי נתן זאגט אז די זאך פון פרה אדומה איז א גרויסע חידוש, ווייל אלע קרבנות איז מען מקריב דוקא אין בית המקדש מבפנים, און פרה אדומה מאכט מען דוקא אינדרויסן, כל מעשיה מבחוץ; פרה אדומה איז אזעלכע הויכע השגות - וואס מיר קענען בכלל נישט משיג זיין, און נאר אזוי קענען מיר זיך מטהר זיין פון אבי אבות הטומאה; מיר איז דאס געווען א וואונדער, איך האב נאכנישט געהערט מיין טאטע שליט"א נאכזאגן ביי א דרשה פון הייליגן רבי נתן.

מען האט געטאנצן פאר כגונא דעם שיר בר יוחאי כמנהג מירון. אין מירון טאנצט מען אלע שבתים נאך קדיש פאר כגונא "בר יוחאי" און "אמר רבי עקיבא"; עס איז געווען זייער שיין.

נאכן דאווענען האבן מיר געזאגט דעם זוהר פון די גרויסקייט פון סעודות ליל שבת.

מיין טאטע איז ארויף צום ציון פון מיין זיידע. מיר איז דאס געווען א פלא, שבת גייט מען דאך נישט צו קיין ציון. איך האב אים געפרעגט, האט ער מיר געזאגט אז ער האט דאס מברר געווען און געשריבן דערויף א תשובה. איך בין מיטגעגאנגען, ער האט דאך געזאגט פראק במה מדליקין, געזינגען א ניגון און געזאגט א קדיש.

די סעודה איז געווען אונטן ביי מיין טאטע אין צימער, עס זענען געקומען זייער אסאך געסט פון קארלסבורג לכבוד די ערשטע יארצייט.

די בחורים האבן געגעסן באזונדער, אברהם רוטמאן גרו יאיר האט צוגעשטעלט רייכע סעודות פאר די בחורים אין זייער דירה, איך האב געגעסן ביי מיין טאטע. מיין טאטע האט מיר מכבד געווען צו רעדן, איך וועל דיר שרייבן בקיצור די תוכן הדברים:

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ירושלמי שקלים ב, ה): "אין עושין נפשות לצדיקים", מען מאכט

קארלסבורגער רב זצ"ל מיט מוהרא"ש זי"ע

הקמת המציבה פון גאבר קארלסבורג זי"ע

איך האב געזאגט שיר השירים, מיין טאטע האט מיר געבעטן צו זיצן נעבן אים. מיין טאטע שליט"א האט געזאגט מנחה, איך האב זיך מתבודד געווען. נאכן דאווענען מנחה זענען מיר ארויף צו די מערה דאווענען קבלת שבת. איך האב זייער אסאך געבעטן, כמעט א גאנץ דאווענען - פאר שמחה, איך בין נישט געווען פרייליך; קען זיין פון אויסגעמוטשעטקייט פון נישט שלאפן אפאר טעג, איך האב געבעטן און געבעטן: "באשעפער מאך מיך פרייליך, געב מיר א מח מחשבה".

איך האב געגעסן פרישטאג אין בית המדרש, נאכדעם זענען מיר געפארן אינאיינעם, איך בין געפארן מיט די באס, מיר האבן גענומען די 90 וועג, א הערליכע וועג; א הערליכע פאנאראמע, הערליכע בערג; נפלאות הבורא, איך פאר אלץ אויף דעם וועג.

מיר האבן זיך אפגעשטעלט עסן פרישטאג מיט די בחורים, מיר האבן חס ושלום גארנישט געקויפט אונטערוועגנס. די יאר איז שמיטה, דארף מען זייער שטארק אכטונג געבן מיט אלע פירות וירקות. מיר האבן מיט גענומען עסן פון ירושלים מיט די בעסטע הכשר.

מיר זענען געפארן קיין טבר' צום קבר רבי מאיר בעל הנס, איך האב דארט נישט געזאגט קיין תהלים, עס איז געווארן שפעט און איך האב זיך געזאגט אונטערוועגן קיין מירון, איך האב אביסל געדאווענט אין אידיש.

פון דארט זענען מיר געפארן קיין צפת זיך טובלען אין די מקוה האריז"ל, די בחורים זענען נאכנישט צוגעוואוינט צו די סארט זאכן, א קאלטע מקוה, אן א האנטוך; איך האב זיי שטארק

געבעטן זיי זאלן זיך אויך טובלען, רוב בחורים האבן זיך גע'טובל'ט, אפאר בחורים האבן נישט געהאט די שכל, זיי האבן נישט געוואלט ווערן נאס, זיך אנטון אן אפווישן. פון דארט זענען מיר געפארן קיין מירון.

אברהם רוטמאן, איינער פון די גבאים אין ירושלים האט אונז צוגעשטעלט א דירה פאר אלע בחורים מיט היימישע פרישע עסן, זיין ווייב האט דאס אלעס אפגעקאכט. איך האב זיך נאך געקענט אראפלייגן פאר איין שעה לכבוד שבת.

איך בין געגאנגען צו מיין טאטע שליט"א געבן שלום, אויך צו מיין מאמע. מיין מאמע האט דעמאלט געצינדן לעכט. נאכן צינדן האב איך איר געגעבן שלום, זיי האבן זיך זייער געפריידט.

איך האב געזאגט שיר השירים, מיין טאטע האט מיר געבעטן צו זיצן נעבן אים. מיין טאטע שליט"א האט געדאווענט מנחה, איך האב זיך מתבודד געווען. נאכן דאווענען מנחה זענען מיר ארויף צו די מערה דאווענען קבלת שבת.

נישט קיין מצבה פאר צדיקים, "דבריהם הן הן זכרון", זייערע ווערטער – דאס איז וואס מאכט מען זאל געדענקען פון זיי; דאס מיינט נישט צו זאגן מען זאל נישט מאכן קיין מצבה, נאר די חכמים זאגן אונז אז מיר קענען זיך נישט פטרן מיט'ן לייגן א מצבה. ביי סתם א נפטר איז נישטא עפעס אנדערש וואס צו מאכן, מאכט מען אן עסק פון די הקמת המצבה, אבער ביי א צדיק איז דער עיקר מען זאל זיך ארויסלערנען פון זיינע וועגן ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן, נאכגיין זיינע וועגן – דבריהם הן הן זכרון.

מורי ורבותי, מיר זענען זיך צאמגעקומען אין מירון שבת פרשת פרה, כג אדר, אין די יארצייט פון זיידן זכרון לברכה, מען גייט לייגן די מצבה, דאס איז נישט גענוג, יעדער איינער דארף עפעס נעמען פון אזא אדם גדול; א גוטע מנהג, א גוטע קבלה. איינע פון די גוטע זאכן וואס מען דארף זיך ארויסלערנען איז צו זיין שטארק, פעלן פעסט – ווען עס קומט צו עבודת השם.

מיין זיידע זכרון לברכה האט נישט נאכגעלאזט פון זיין עבודת השם אפילו ווען אלע האבן געקריגט אויף אים, אלע האבן גערעדט אויף אים. עס איז געווען צייטן וואס מען האט אים זייער גערודפ'ט, מען איז געשטאנען אינדרויסן פון זיין בית המדרש מיט א קאמערע און ווער עס איז אריינגעקומען צו אים האט מען ארויסגעווארפן זיינע קינדער פון די מוסדות און יענעם געפייניגט ביז מען האט צוגענומען פון מיין זיידע אלע מתפללים, ער איז געבליבן אן קיין מנגן. איך פלעג שטיין אינדרויסן יעדע תפלה פאר אפאר יאר אריינרופן מנגן – דאך האט ער נישט אפגעלאזט זיין תורה, תפלה און דביקות בה'.

מיר געפונען אין פרשת שמני די צוויי סימנים פון א דג טהור (ויקרא יא, ט): "את

זה תאכלו מכל אשר במים, כל אשר לו סנפיר וקשקשת", א פיש וואס האט פלוס פעדערן און שיפן – איז א כשר'ע פיש; פיש גייט ארויף אויפ'ן צדיק, די צוויי זאכן מאכן אים פאר א צדיק, ער האט סנפיר – ער שווימט, ער גייט קעגן דעם שטר'אם, ער שווימט אין וואסער אן אן אפ'שטעל, אויך האט ער קשקשת – דאס איז א פאנצער, ער שטעלט זיך נישט אפ ווען מען טשעפעט אים, מען רודפ'ט אים און מען איז אים מבנה; ער דינט דעם אייבערשטן.

איך האב דערציילט אסאך שיינע זאכן וואס איך האב געזען ביי מיין זיידן, איך האב דאך זוכה געווען אים משמש צו זיין איבער זען יאר. אין די יארן ווען קיינער איז נישט געקומען, אין די יארן ווען מען האט געשפעט פון אים – האב איך זוכה געווען מקבל צו זיין אזויפיל קדושה, טהרה וקראת שמים.

איך בין אפגעמאטערט פון די נסיעה, איך האב נישט קיין כח צו שרייבן לאנגע בריוו; איך שרייב דיר נאר אין קורצן וואס איז געווען ביי די נסיעה.

די צוהערער האבן זייער הנאה געהאט, זיי הערן נישט אזא שפראך; געווענליך ווען מען רעדט – רעדט מען שיינע תורות וכו', יעצט האבן זיי געהערט אביסל אויף למעשה.

שחרית האבן מיר געדאווענט ביי מיין טאטע שליט"א, ער האט געדאווענט אלע תפילות פאר'ן עמוד, די יארצייט איז געווען בו ביום. איך האב זיך גוט געקענט אויסוויינען ביים דאווענען אונטער מיין טלית. דער רבי האט אונז געגעבן די עצה, צו מאכן התבודדות אונטערן טלית; פרוביר דאס אויס. א גאנצע וואך מן הסתם יאגסטו זיך צו די ארבעט, אבער שבת אינדערפרי איז נישטא וואו צו לויפן, שלעפ אראפ די טלית אויף דינע אונזן ביז נאך די מויל,

און גיס זיך אויס דאס הארץ.

געווענליך ציען די בעלי תפלה אויס דאס דאווענען ביי יוצר; "כולם אהובים...", "את שם...", "האופנים..."; זאלסטו דאווענען פאר דיר ביז – לאמיר זאגן – קריאת שמע, דארט מאך א סטאנציע און רעד זיך אויס צום אייבערשטן. דערצייל אים ווי שטארק דו ווילסט זיין גוט און ווילאנג דו ווארטסט שוין צו ווערן א צדיק, האב נישט מורא צו וויינען, קיינער הערט נישט ארויס פון אונטערן טלית, דו וועסט שפירן טעם גן עדן אויף די וועלט. נאכדעם ביי נקדישה, ביי מקומקום מלכנו תופיע – זאלסטו זיך אויסגיסן דאס הארץ; שריי: "טאטע, מתי תמלוך בציון, ווען וועסטו שוין קעניגן אויף די וועלט? מען וועט נישט זיין פארנומען יעדער מיט זיינע נארישקייטן", שריי און וויין: "תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך, הייליגער באשעפער, איך וויל שטענדיג טראכטן פון דיר, איך וויל זיין דבוק צו דיר, איך וויל נאר דיר".

ברודער, ווער עס ווייסט אביסל פון רבינ'ס עצות, פון די עצה פון התבודדות – איז אים אזוי גוט, גוט ברוחניות און גוט בגשמיות. מען ווערט נישט גערווען פון גארנישט, מען איז זיך א גאנצן צייט מתבודד, דאס לעבן ווערט זיס און צוקער. איך האב עולה געווען לתורה.

די סעודה האבן איך געגעסן ביי מיין טאטע שליט"א. נאך די סעודה בין איך געגאנגען צו די בחורים ביי זייער דירה, מיר האבן געווינגען אביסל ניגונים, געגעסן אביסל לכבוד שבת און גערעדט אביסל דברי התחזקות. דארט זענען געווען טייערע בחורים פון ארץ ישראל, איינער פון די בחורים האט מיך געפרעגט ווי אזוי מען קען זיך האלטן שטארק נישט צו פאלן, ער האט זיך ממש צוואווייגט איך זאל אים געבן א וועג ווי אזוי צו זיין שטארק.

איך בין געפארן קיין צפת, דארט איז געווען א מלוה מלכה מיט אנשי שלומינו פון צפת, חיפה און טבר'ן. איך האב געזינגען זמירות און גערעדט פון סדר דרך הלימוד (פמבואר בשוחות הר"ן, סימן עו). א בחור האט מסיים געווען ששה סדרי משנה, אויך האב איך מסיים געווען ששה סדרי משנה, נאכדעם האב איך גערעדט מיט'ן מלמד יושע, דער מלמד אין אונזער תלמוד תורה אין ירושלים.

זונטאג אינדערפרי בין איך געגאנגען אין מקוה ביי מיין טאטע שליט"א, שחרית האב איך געדאווענט אין די מערה. מרדכי אהרן היילפרין האט מיך ארויפגעטראגן מיט זיין קאר, ער איז אויך געווען אין ארץ ישראל.

די בחורים זענען געפארן צו קבר רבי יהודה בר אילעא, מיר האבן געזאגט דארט תהלים, און געזינגען ווארעמע התבודדות, תפילות פאר א שידוך, אפאר בחורים האבן געוויינט אויפ'ן קול.

פון דארט זענען מיר ארויפגעקראכן דעם בארג צום קבר רבי כרוספדאי התנא. רבי נתן שרייבט (שבחי הר"ן, שם), ווען דער רבי איז געווען אין ארץ ישראל איז ער ארויפגעקראכן אן דעם אייזל אויפ'ן בארג צום קבר. מיר האבן דארט געזאגט תהלים און געזינגען התבודדות ניגונים, נאכדעם זענען מיר אריבער צום קבר רבי יוסי סאראגוסי.

נאכדעם זענען מיר געגאנגען צום קבר רבי כרוספדאי האמורא און צו די אדרא. מיר האבן געוואלט ארויפגיין צו קבר רבי טרפון, אבער איך האב זיך געדארפט צוריקקערן קיין מירון צום הקמת המצבה, עס איז געווען שוין די צייט - איינס אוןיגער, איך בין שנעל צוריק קיין מירון, די בחורים זענען נאכנישט געווען אין מקוה, ווען איך בין געגאנגען צום הקמת המצבה - זענען זיי געגאנגען אין מקוה.

מיין טאטע שליט"א האט מיר געבעטן איך זאל פארזאגן די מזמורי תהלים. עס איז פונקט אויסגעקומען אז די שטענדער מיט'ן מייק זענען געשטאנען אויף די חלקה וואס איז אנוועקגעלייגט פאר מיין משפחה. איך האב געזאגט די מזמורי תהלים מיט גרויס התעוררות, נאכדעם האט מיין טאטע שליט"א גערעדט דברי הספד, מיט נאך דריי רבנים. בשעת די דרשות האב איך זיך מתבודד געווען, אויך האב איך גערעדט צו זיך דברי מוסר 'קוק וואו דו גייסט ליגן, וואס וועסטו ענטפערן פאר'ן בית

בית המדרש אין יבנאל

ראש ישיבה ווייזט וואו מוהרא"ש האט אים געהייסן זיצן

אריינגאנג פונעם בית המדרש אין יבנאל

פון דארט זענען מיר ארויף צום ציון, מיר האבן געזאגט גאנץ תהלים אינאיינעם, איך האב פארגעזאגט תהלים שטייט אויפ'ן קול. לאמיר האפן עס וועט יעצט צוריק אנהויבן פארן חתנים, אלע בחורים זאלן חתונה האבן.

פון דעם איז געווארן א שיינע שמועס, מיר האבן גערעדט דעם רבינ'ס ווערטער (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רמט), א שטארקער מענטש איז נישט דער וואס פאלט נישט, א שטארקער מענטש איז דער וואס הויבט זיך אויף. דער אייבערשטער האט אזויפיל מלאכים אין הימל וואס דינען אים מיט א פייער און א ברען אן קיין נפילות, אן קיין אראפפאלן. דער אייבערשטער האט אונז באשאפן, ער וויל זען ווי מענטשן וואס פאלן - הויבן זיך אויף, דאס איז די גרעסטע גבורה.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (אבות ד, א): "איהו גבור", ווער איז א גיבור? "הכובש את יצרו", דער וואס פאלגט נישט דעם יצר הרע; עס שטייט נישט אז א גיבור איז דער וואס פאלט נישט, א גיבור איז דער וואס הערט נישט אויס דעם יצר הרע וואס רעדט איין דעם מענטש' דו ביסט שוין פארפאלן'.

מיר זענען געגאנגען אויף א שפאציר מיט א טייל פון די בחורים ארויף אויפ'ן בארג נעבן קבר התנא רבי יוחנן הסנדלר, מיר זענען נישט צוגעגאנגען צום ציון, איך האב געוויזן פאר די בחורים די מערה נעבן דעם ציון, דארט וואו ער האט אויסגעארבעט די לעדער צו מאכן שיד, 'סנדלר' - דאס איז א מענטש וואס ארבעט מיט שיד.

איך האב זיי געוויזן דעם בארג קעגן איבער, וואו עס געפונט זיך קבר שמאי הזקן, מיר האבן געשמועסט וואס רבי נתן דערציילט (שבחי הר"ן, סימן יט), ווען דער רבי איז געווען אין מירון איז ער געגאנגען צו קבר שמאי, דער רבי איז געווארן טרויעריג, דער רבי האט געזאגט ער ווייסט פארוואס דאס איז געשען, ער האט אבער נישט דערציילט פארוואס דאס איז געשען. מיר זענען ארויפגעגאנגען, דארט איז דא ווענט פון שטיינער, מען זאגט אז דארט איז געווען אן אלטע בית הכנסת, מיר האבן דארט געשמועסט מעשיות פון תפלה, עס איז געווען זייער שיין.

מנחה ושלש סעודות איז געווען ביי מיין טאטע שליט"א, נאך הבדלה האב איך גערעדט א לאנגע צייט מיט מיין טאטע. עס איז געווען דארט אן הדלקה מיט סעודת מלוה מלכה, אבער

ראש ישיבה
באזכרת רבי
יצחק לעזער
שליט"א

טאטע, א טייערער איד, ער איז מחזק אזויפיל מענטשן. ביי די חתונה אין בני ברק האב איך אים נאר געווינקען מיט'ן קאפ צו באגרוסקן, יעצט האב איך הנאה געהאט אז איך האב אים געהעריג באגרוסט.

וויסן זאלסטו, ווער עס טוט פאר אידישע קינדער - דארף מען שעצן און אויפהייבן, עס איז א טעות אפילו ביי אונז, ווען מען הערט אויף איינעם וואס טוט מיט אידישע קינדער אז מען מאכט יענעם אוועק, עס איז נישט גערעכט, ווייל עס איז היינט א שעת חירום, יעדער דארף טון מיט אנדערע, זיי מחזק זיין.

איך האב דארט געטראפן די גבאים פון ירושלים, קודם האבן מיר איינגעגעבן די פּעקלעך, איך האב געהאט א טעות, איך האב געמיינט אז מיר פארן אהיים צוועלף אזויגער, האב איך זיך זייער געיאגט, נאכדעם זאגט מען מיר אז מען פארט איינס אזויגער, האב איך זיך נישט געדארפט יאגן. מיר האבן גערעדט אפאר וויכטיגע זאכן בנוגע די חדר אין ירושלים.

אויפ'ן וועג אהיים בין איך געשלאפן די גאנצע וועג.

שמואליק בלעדי האט מיך אפגעווארט אין עירפארט, ער האט מיך אהיים געברענגט. איך האב באגרוסט מיין ווייב און קינדער און געגאנגען אין מקוה און געקומען אין ישיבה.

חסדי השם איך בין צוריק אין ישיבה געזונטערהייט, דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אלע האבן ישועות און רפואות, און זוכה זיין צו עסן פונעם קרבן פסח.

איך האף דו וועסט ארויסנעמען פון דעם בריוו שיינע גוטע שכל און חיזוק אויף למעשה.

אייבערשטער אז איך ווייס פון מוהרא"ש.

איך האב געמאכט א באזוך אינעם נייעם בית הדפוס "עצתו אמונה" אין יבנאל. עס איז געווען זייער איינגענעם צו טרעפן די איינגעלייט פון יבנאל וואס דרוקן די נייע ספרים וקונטרסים מיט אזא איבערגעגעבןקייט.

פון דארט בין איך אריבער צום וואך נאכט פון חיים ישע' דעפריס, א תלמיד פון ישיבה. ער קומט פון לאנדאן, זיין טאטע איז מקורב געווארן אפאר יאר צוריק. ער האט אנגעהויבן דרוקן די ספרים און גליונות אין לאנדאן, דער אייגערמאן פלעגט אלס בחור פארשפרייטן אין לאנדאן די גליונות, נאכדעם איז ער געקומען לערנען אין ישיבה. ער איז אן איידעם ביי הרב אלימלך שארף חתן רבי יצחק שליט"א.

די וואך נאכט איז פארגעקומען ביי רבי יצחק. קודם האבן מיר געדאווענט מנחה מעריב, איך בין אריין צו רבי יצחק שליט"א אין שטוב און גערעדט מיט אים, נאכדעם עפעס געגעסן. עס איז געווארן זייער שפעט, איך האב זיך נישט געקענט פארזוימען דארט צו לאנג כדי נישט צו פארפאסן די פליגער.

איך האב געהאט אזא שמחה זיך צו טרעפן מיט רבי יצחק שליט"א, יארן צוריק ווען עס איז געווען מחלקת אין היכל הקודש אויף מיר, מען איז געקומען צו מוהרא"ש מיט לשון הרע'ס אויף מיר - איז ער געווען פון די געצייילטע וואס האבן מיך מחזק געווען און געגאנגען רעדן צו מוהרא"ש אז די זאכן זענען נישט אמת, איך בין שוין געווען אפאר מאל אין ארץ ישראל און לא אסתייע מילתא זיך צו טרעפן. פאר מיר איז דאס געווען א גרויסע שמחה, איך האב ליב תלמידי מוהרא"ש, איך האב ליב ערליכע אידן, איך האב ליב אידן וואס זענען דבוק צום אייבערשטן, הלואי זאל איך אויך זוכה זיין צו זיין אזוי ווי זיי.

אייזיק ראטה האט מיך געטראגן צום עירפארט.

איך האב געטראפן דיין טאטע אין עירפארט, איך האב אים באגרוסט. האסט א וואוילע

דין של מעלה? איך האב זיך גוט פארשעמט ביז איך האב תשובה געטון. איך האב צוגעענדיגט פארזאגן נאך קאפיטלעך תהלים; קאפיטל קיט, די נאמען יחזקאל בן יצחק אייזיק נשמה מצבה. מיין טאטע האט געזאגט קדיש און מען האט אוועקגעשטעלט די מצבה, איך האב פארגעזאגט די פסוקים מיט קל מלא רחמים, איך האב זיך געזענגט מיט מיין זיידע און יבדל לחיים פון מיין טאטע.

פון דארט זענען מיר געפארן קיין יבנאל, איך האב געוויזן פאר די בחורים דעם בית הכנסת הגדול וואס מוהרא"ש האט געבויט מיט זיינע לעצטע טראפנס בלוט, מיט מסירות נפש. דארט אין יבנאל איז דא א רב מטעם המדינה הציונית, א קל, א חוטה ומחטיא; ווער עס זעט אים מיינט אז ער איז א רב, ער גייט מיט א בעקישע, מיט א ווייסע בארד, אבער ער האט מכשיל געווען די אידן אין יבנאל מיט אלע עבירות, ער האט יארן לאנג געגעבן א הכשר אויף די מקוה טהרה, בשעת דער אוצר איז געווען ליידג, אלע האבן זיך גע'טובל'ט אין א וואנע, און נאך צענדליגער זאכן. ער האט גע'הרג'עט מוהרא"ש, ער האט יעדן טאג גע'מסר'ט מוהרא"ש, איבער צוואנציג יאר האט גענומען פאר מוהרא"ש צו ענדיגן דעם שול. מיר זענען געווען קוקן די זאל וואס מוהרא"ש האט געבויט צו קענען מאכן חתונות פאר אנשי שלומינו בחנם און עס האט זיך אפגעשטעלט ווען דער רב ס. מ. האט גע'מסר'ט.

פון דארט זענען מיר ארויף צום ציון, מיר האבן געזאגט גאנץ תהלים אינאיינעם, איך האב פארגעזאגט תהלים שטייט אויפ'ן קול. לאמיר האפן עס וועט יעצט צוריק אנהויבן פארן חתנים, אלע בחורים זאלן חתונה האבן.

מוהרא"ש האט מבטיח געווען: "יעדער בחור און יעדע מיידל וואס וועלן קומען קיין יבנאל און אויסזאגן תהלים דארט ביי מיין ציון, זאגט ער צו, ער וועט נישט רוען".

עס איז געווען א גרויס התעוררות דארטן, בחורים האבן זיך גוט אויסגעוויינט, בחורים האבן זיך גוט אויסגעבעטן. איך האב אויך אביסל געבעטן, אפאר בקשות; דער עיקר האב איך געזאגט דארט דאנק ווערטער, איך האב זיך אזוי שטארק באדאנקט פאר מוהרא"ש פאר'ן מיר ליכטיג מאכן מייע אויגן, פאר'ן מיר באלייכטן מיין לעבן. איך האב געוואלט בעטן וכו', אבער איך האב נישט געקענט ענדיגן זאגן "שכח

Grand opening

INDOOR TANTZ MIT AMUNA
AMUSEMENT CENTER

121 Twin Bridge Ferndale NY

will be open daily on chol hamoyed
from 11:00 till 6:00

Price \$8 a child, adults free

Entry pass enables you to all activities

Private extended family appointments

Available from 6:30 price \$65 an hour

Call to reserve
845-376-0380

EXCLUSIVE LINE OF CUSTOM LUXURY WIGS AT WHOLESALE PRICES

ALL LENGTHS AND COLORS AVAILABLE

*Treat yourself to a luxury wig for
pesach, at a fraction of the cost!!*

MIRIAM FELDMAN 347-651-7145

BUY AND SAVE - שטעטל באזאר

Store hours

*daily from 10:00 a.m. Till
7:00 p.m*

Friday 10:00 a.m. Till 2:00 p.m

*Special Monday night hours
open till 10:00 p.m*

*Drop off is the same as the
shopping hours*

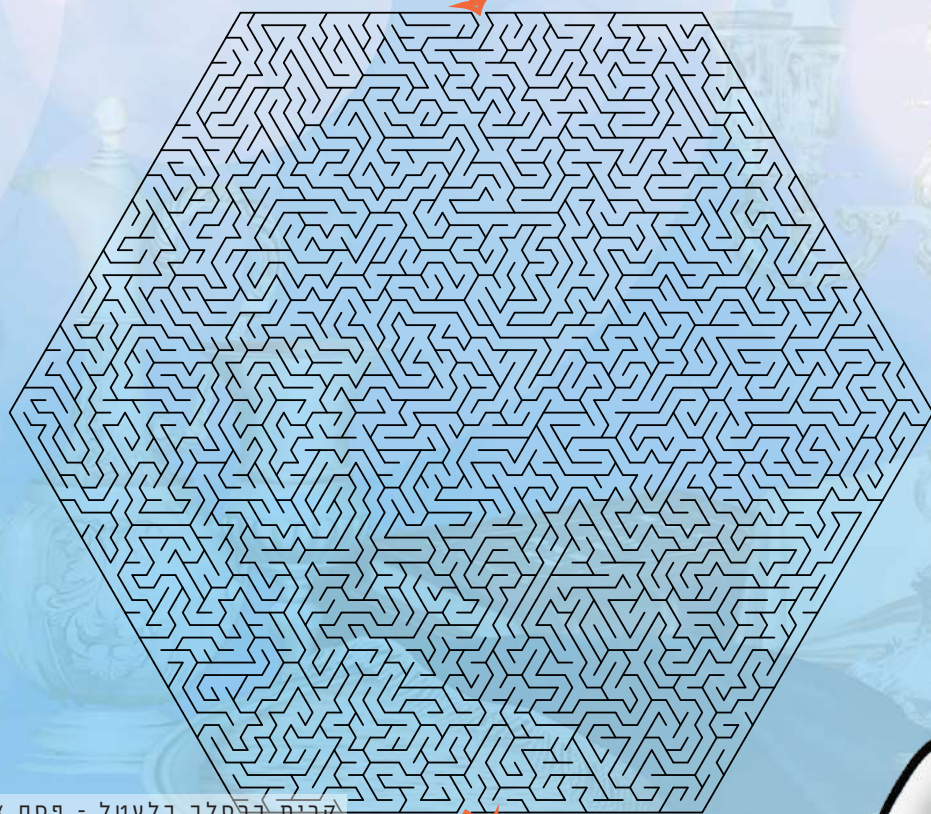
טרעק

די פאלגנדע ווארטער

קדש ורחץ כרפס יחץ מגיד רחצה מוציא מצה מרור כורך שלחןעורך
 צפון ברך הלל נרצה פסח מצה מרור חרות אפיקומן זרוע
 ביצה חולהמועד שביעישלפסח אחרוןשלפסח בראקן חומרות מצרים
 יםסוף פרעה משהרבינו דם צפרדע כינים ערוב דבר שחין ברד ארבה חשך
 מכתבכורות דצך עדש באחב ארבעכוסות מהנשתנה סדר אנגעלאנט
 חירות יוסטוב שמחה קרבנפסח פלייש וויין

י	ת	ז	א	צ	ד	ש	ע	מ	ח	ב	מ	ד	ו	א	מ	ר	א	ב	ג	ע	ל	א	ב	נ	ט	ש	ר	ק	פ	י	ל	ב	ח	פ	ת	י			
ה	מ	ה	ה	ה	ע	ע	ד	ר	ה	א	ש	ה	מ	א	ה	ע	ר	א	ה	ר	ו	ס	ת	ב	ה	ב	ב	ל	ק	א	כ	ט	ו	ה	ה				
ק	ה	ב	ה	ס	ה	ס	פ	ו	ר	ל	ה	ז	ז	ב	ו	ר	ש	מ	פ	ט	ד	ס	ט	ט	ס	י	י	מ	א	ש	ר	ק	ה	ה	ק				
ל	ז	א	ה	ב	ו	פ	ו	מ	א	ב	ז	ס	א	ה	ה	ע	י	ו	א	ו	ב	נ	ע	ט	י	ה	ת	ב	א	י	ע	ה	מ	ל	מ				
מ	מ	ר	ט	ג	ל	ה	ט	ה	ה	ר	ו	פ	ס	ט	ט	ד	ה	ל	מ	ב	ו	ט	ו	ג	א	נ	מ	ר	י	ה	י	ש	ג	ו	מ				
א	א	ו	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	מ			
ע	נ	ו	ש	ד	ה	ר	י	ג	ו	י	ג	ו	י	ג	ו	י	ג	ו	י	ג	ו	י	ג	ו	י	ג	ו	י	ג	ו	י	ג	ו	י	ה	י			
ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ה			
א	פ	ו	ס	מ	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ה		
ה	י	ג	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ה		
א	ו	ס	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	ר	י	ע	מ	
ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	ה	ק	
ד	ז	ג	ז	ה	א	ה	ז	ד	י	ל	י	ט	ר	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	
פ	ד	ס	א	ר	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	
ש	מ	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	
מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	ש

- הצלף
- בחמן
- בתן
- אוקומען
- צו די
- סדר!

וואס זאגט מען אידן

וואס וויינט

וואס וויינט ער אזוי שטארק? ביי וועלכע שטיקל הגדה האלט ער יעצט?

לאמיר אריינגיין שטילערהייט ער זאל נישט באמערקן, אפֿשר וועלן מיר קענען זען וואס דער איד וויינט אזוי שטארק.

קינדער, איר ווייסט דאך אלע, פֿסח ביינאכט איז זייער א גרויסע צייט; די הייליגע צדיקים האבן געהאט א גרויסע עבודה צו זען ווי אזוי פֿשוט'ע מענטשן רעכטן אפֿ דעם הייליגן סדר, זיי האבן געהאט הויכע פֿוננות דערביי.

מוהרא"ש האט דערציילט, אמאל האט א צדיק געזען ווי אזוי א פֿשוט'ער איד וויינט זייער שטארק, איז ער שטילערהייט אריינגעגאנגען אין שטוב פֿון דעם איד, ער איז געווען זייער נייגעריג צו זען וואס דער איד וויינט אזוי שטארק, האט ער געזען ווי דער איד וויינט ביי די ווערטער: "תם מה הוא אומר", "תם מה הוא אומר", דער איד האט געוויינט און געוויזן

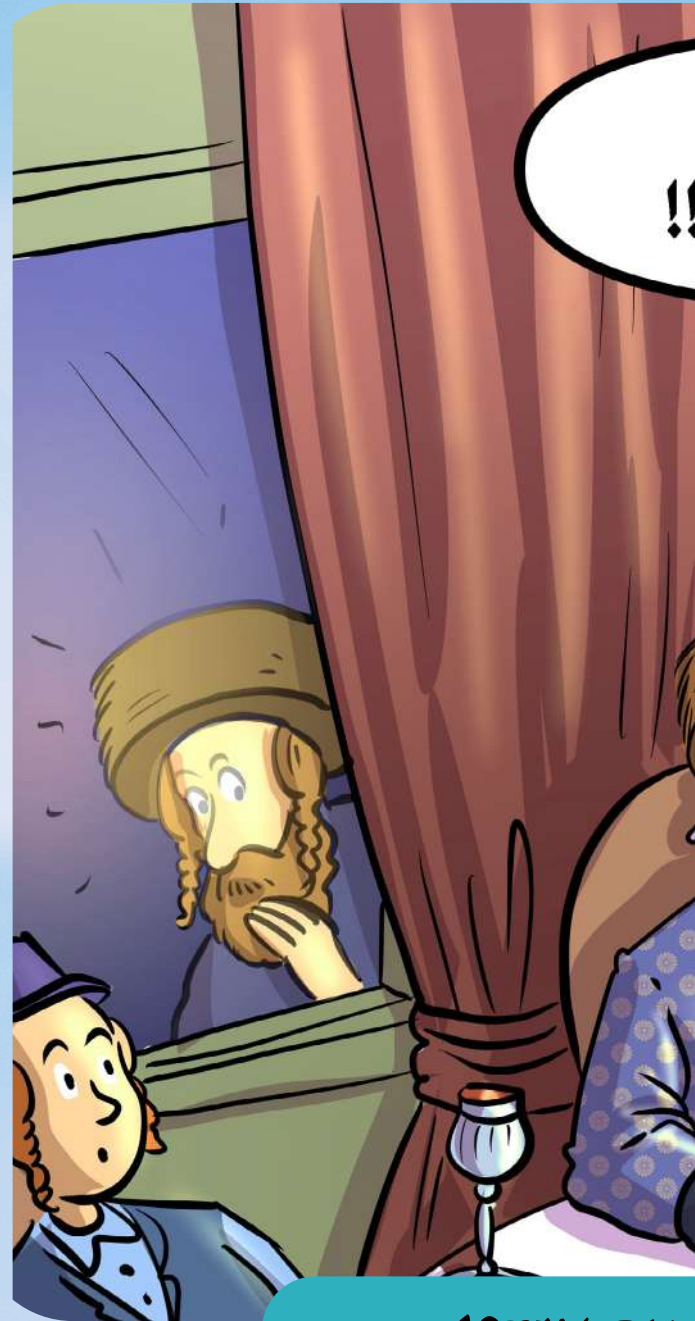
מיט'ן פינגער צום הימל: "תם מה הוא אומר", "תם מה הוא אומר"; דער צדיק האט נישט פֿארשטאנען וואס איז דא צו וויינען, די ווערטער זענען נישט קיין ווערטער וואס מען בעט דעם אייבערשטן, די ווערטער זענען נישט קיין ווערטער וואס מען דאנקט

הימל אויף מיר?!

דעם אייבערשטן; "תם מה הוא אומר", דער בעל הגדה זאגט: "וואס זאגט דער תם?"
- וואס איז דא צו וויינען?!

דער צדיק גייט צום איד און זאגט אים:
"אַנטשולדיגט אז איך האק איבער, איך
וואונדער זיך זייער, וואס וויינט איר? וואס האט
איר דא אינזין?" זאגט דער איד פאר'ן צדיק:
"איך ווייס נישט וואס טוט זיך דא, איך זע אין
די הגדה אז דער חכם זאגט עפעס און דער רשע
זאגט עפעס, מיר גייט נישט אן וואס די אלע
האבן צו זאגן אויף מיר, מיר אינטערעסירט
נאר וואס מען זאגט אין הימל אויף מיר"; דער
איד פארמאכט די אויגן און הייבט אן ווייטער
צו וויינען: "תם מה הוא אומר", 'תם' איז אין פ
ויליש 'דארט', ער ווייזט דעם פינגער צום הימל
און זאגט: "תם מה הוא אומר" וואס זאגט דער
אייבערשטער אויף מיר?

מוהרא"ש האט אונז זייער אסאך מאל
דערציילט די מעשה; מוהרא"ש האט געוואלט
אריינברענגען אין אונז מיר זאלן נאכמאכן דעם
"תם", עס זאל אונז גארנישט אנגיין, עס זאל
אונז נישט אינטערעסירן וואס דער חכם זאגט,
וואס דער רשע זאגט; מיר זאלן נאר לעבן מיט

ער אזוי?!

"תם מה הוא אומר", וואס זאגט מען אין הימל אויף מיר?

קינדער, לאמיר זינגען אלע אינאיינעם: "איך בין גארנישט, איך דארף גארנישט, איך
האב גארנישט - איך וויל גארנישט, נאר דיר זיסער באשעפער אליינס".

שיעור מיטן רבין

צמת

כא. טוב לאדם שימות, משיחיה ויהיה שקרן בעיני בני אדם.

טייטש. עס איז בעסער פאר א מענטש צו שטארבן, ווי צו לעבן און מענטשן זאל אים אנקוקן ווי א ליגנער.

סודאקא

3	6				5
	2		3		4
1					
4	5			6	

הידות

אפטיילונג

דער הייליגער רבי האט געזאגט:

ווען מען האלט די מצה אין די האנט האלט מען?

אלס און אנטפער פון פאריז וואך:

אלס: רבי נתן האט געזאגט: אויף פסח וועט זיין, אבער וואו נעמט מען די פסח אליין אנטפער:

דער געוואונער פון פאריגע וואך איז רחל שניטצלער - וויליאמסבורג

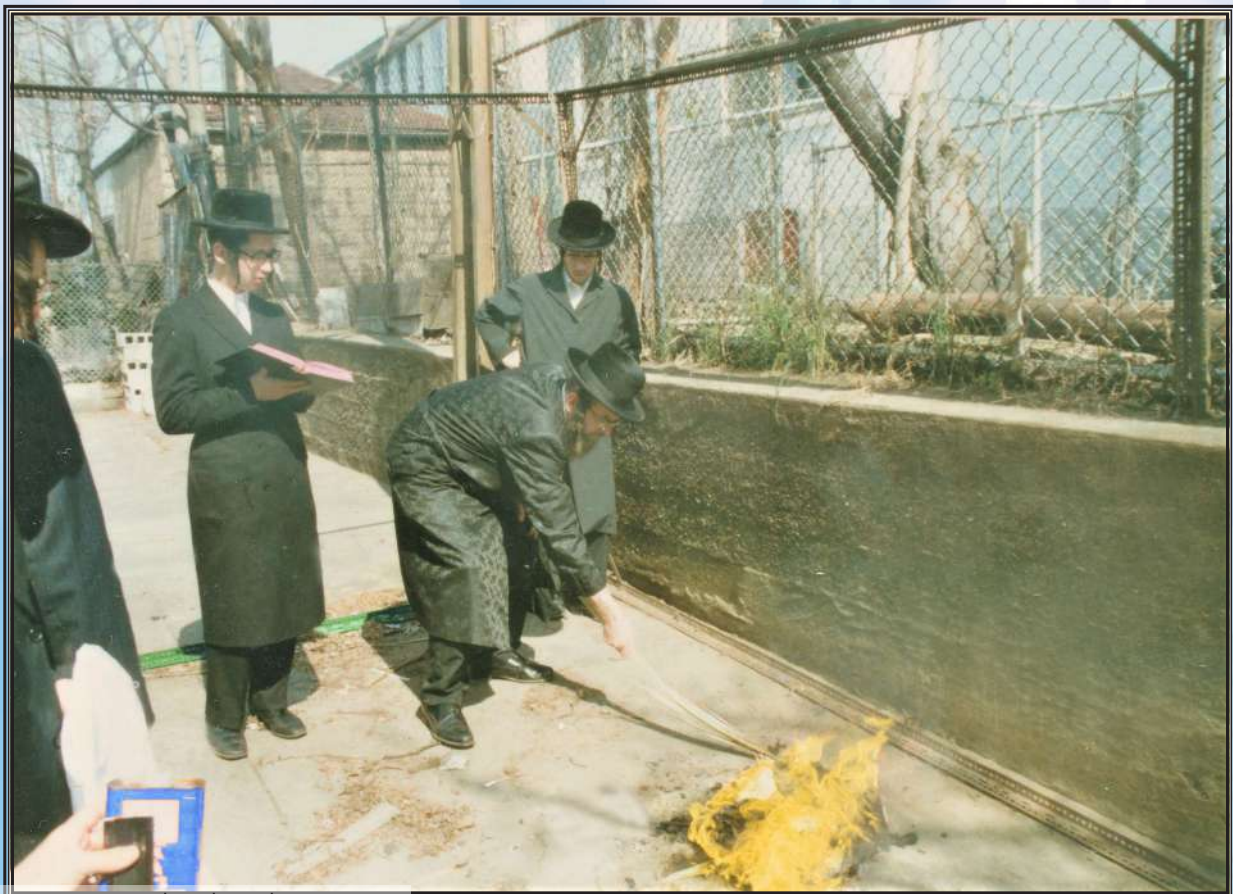
שיקט אריין די ענטפערס מיט אייער נאמען צו 845-379-1161

8			5	6	4			2
		1		8		9		
5			1		9			7
			8	3	1			
	1		6	4	5		9	
	5			7			3	
2	6		3	1	8		4	9
1	3	4	9		6	7	2	8

מוהרא"ש ביים פארברענען די חמץ ערב פסח

ארום 10 חלוקים צוושן די צוויי מילדער

האסטו דורך געלעדנט עצתו אמונה

פדשת מצודע?

פון אויבן אראפ.

פון ראכטס צו לינקס.

1. דעם רביניס ספרים ברענגען _____ צום אייבערשטן
2. מאך זיך נישט נאריש מיט _____, ברענגט אריין דעם פסח מיט שמחה
3. די _____ הרג'עט דיר
4. גיי נישט אריין אין _____ איידער דו דאווענסט שחרית
5. לאמיר _____ דעם אייבערשטן אויף וואס מיר האבן, וועט דער אייבערשטער מאכן גרויסע נסים
6. דאנק און לויב דעם אייבערשטן אז דו ווייסט פון רבי'ן און דיין _____ איז דיר נישט קיין אפהאלט
7. א ברסלבי'ער חסיד געבט נישט אויף, ער גלייבט אז דער אייבערשטער וועט אים _____
8. דער רבי האט נישט געהאלטן מען זאל מקפיד זיין מיט חומרות וואס ברענגט _____
9. צדיקים לערנען אונז, מיר זאלן _____ אין שול, איבערשפרינגען אלע מניעות און גיין דאווענען
10. _____
11. _____
12. _____
13. _____

